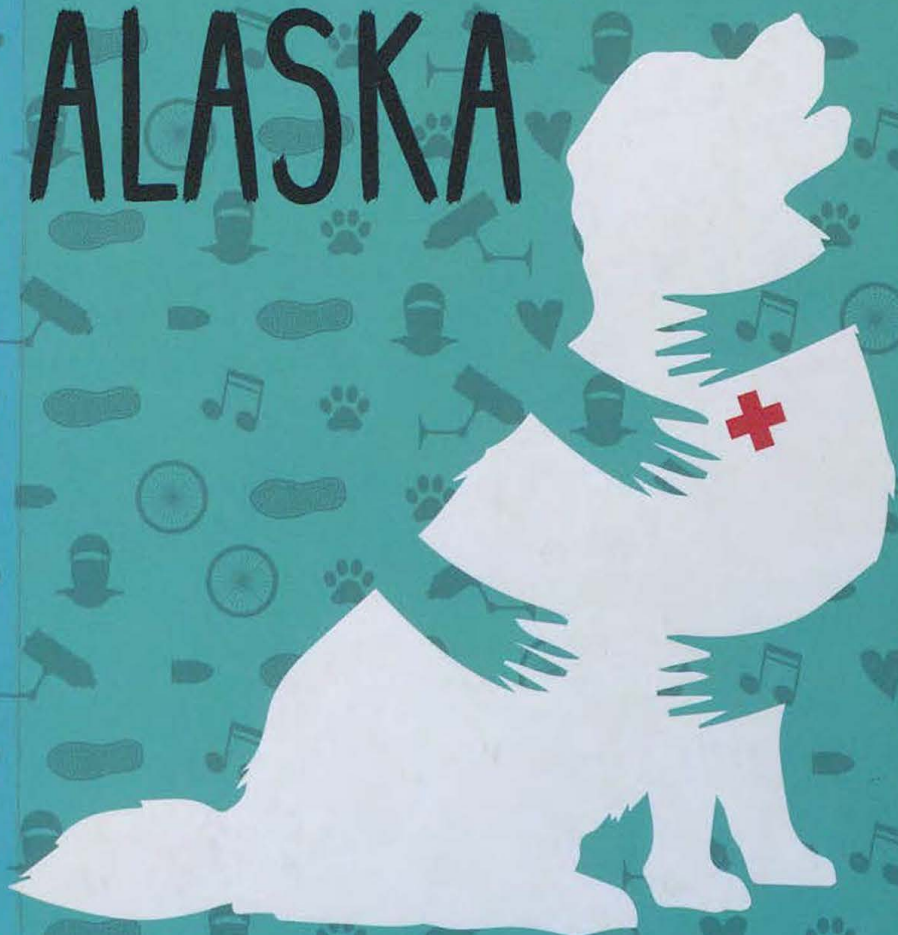

821

W81

ANNA WOLTZ

ALASKA

NEM VAGY EGYEDÜL

Fordította: Rádai Andrea

ANNA WOLTZ
ALASKA
NEM VAGY EGYEDÜL

821
W81 d

347400

Biblioteca Județeană Bod Péter
Bod Péter Megyei Könyvtár

3 4 1 4 0 0

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „BOD PÉTER”
SĂNTU GHEORGHE
Tel: 351 609, 315 577
SEPSISZENTGYÖRGY
BOD PÉTER MEGYEI KÖNYVTÁR

ISBN 978-963-410-705-7

Megjelent a Tilos az Á Könyvek gondozásában 2020-ban.
www.tilosazakonyvek.hu

Eredeti kiadás

Copyright © 2016 by Anna Woltz

Original title *Alaska*

First published in 2016 by Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam

Magyar kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., Budapest, 2020

1137 Budapest, Pozsonyi út 26.

www.pagony.hu

Fordította © Rádai Andrea

Borító: Kelényi Gabriella

Felelős kiadó: Banyó Péter

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztő: Győri Hanna

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Mayoría Stefánia

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Balizs Attila

www.dabasinyomda.hu

SVEN

Szóval az volt a tervem, hogy rögtön az első nap kitállok valami zseniális mutatóványt, amittől majd az egész iskola megjegyzi, ki vagyok. Fontos lenne, hogy még azelőtt megismerjenek, mielőtt bármit hallanának rólam.

De fogalmam sem volt, mit csináljak. Nehéz ügy: valami igazán nagyszabásúra volna szükség, de nyilván azt sem akarhattam, hogy a legelső tanítási napon hazaküldjenek.

Tudtam: ha nem csinállok semmit, egy hét múlva én leszek *az a szegény fiú a 7. B-ből*, akit mindennap az apukája visz iskolába, és akiért mindennap eljön az anyukája. Aki sosem lehet egyedül. Tudod, az a kicsávó azzal a fura karórával, ami pittyegni szokott, hogy már megint be kell venni a gyógyszer.

Ezt nem akartam annyiban hagyni.

PARKER

Úgy suhantam a bringámon, mint a szél. Aznap reggel valahogy minden lámpa zöld volt, mintha a világ azt üzenté volna: na, ez most már kifejezetten tetszik nekem.

Huszonheten kerültünk a 7. B-be, és már mindenkivel találkoztam legalább egyszer. Egy fiút kivéve, ő nem jött el az ismerkedős este júniusban, mert beteg volt. Nem irigyeltem, biztos kemény lehet így jönni első nap a suliba. Erről az jutott eszembe: milyen jó, hogy nem emlékszem a születésemre. Az ember egyszer csak ott fekszik, teljesen meztelenül egy rakás vadidegen előtt. Minden totál ismeretlen: az arcok, a kezek, az orrszőrök. Nem csoda, hogy az újszülöttek annyira sírnak.

Már csak egy hosszú utca volt hátra. Kapkodtam a levegőt, a fekete szoknyám lobogott a szélben. Egy ember kutyát sétáltatott, mikor megláttam, lehunytam a szemem. Éppen csak egy pillanatra, de ez elég volt ahhoz, hogy Alaskát lássam magam előtt.

Négy hónapja hiányzott. Szinte már megszoktam, hogy napközben nincs velünk. Megszoktam a házukban levő, kutya alakú ürességet. Megszoktam,

hogy nem kell odafigyelnem ajtónyitásnál. Minden cuccunk, amit valaha fehér szőr borított, már rég a mosásba került.

De éjszaka még vele álmodtam. Néha azt, hogy megsebesül, és sötét utcákon át rohanok vele egy kivilágított, nyolcvanhét emeletes állatkórház felé. Máskor azt – és ez sokkal rosszabb volt –, hogy csak úgy ott van velem. Fekszik mellettem a kanapén, s én a pihés szőrt simogatom az orrán. Halálos nyugalomban, hiszen azt gondolom, hogy ez örökké így lesz.

De amikor felébredek, csak az üresség vár.

Az internet tele van tiniknek szóló tanácsokkal, de nekem eszem ágában sem volt megfogadni őket. Azt terveztem, hogy a kamaszkort, úgy, ahogy van, kihagyom. És nem állt szándékomban csillámos matricákkal teleragasztani a hátizsákom, vagy lecserélni a béna uzsonnásdobozom menő uzsonnászacsckóra. Különben is, ki mondja meg, hogy melyik a menő és melyik a béna?

Mindig ez van: megmondják neked, mi a menő, kapsz egy csomó tanácsot, majd a végén közlik veled, hogy amúgy *bármit is teszel, mindig legyél önmagad.*

Én, mondjuk, sosem gondoltam arra, hogy ezentúl úgy teszek, mintha leopárd vagy lufi lennék. Még jó, hogy nem. De hogy *önmagad légy?* És ugyanezt mondják a bántalmazóknak, a csalóknak meg az állatkínzóknak? És a börtönlakóknak meg azoknak, akiket még nem kaptak el?

*És a legfontosabb, kedves gonosztevők: legyetek ön-
magatok!*

Ha nekem kellene tanácsot adnom, én azt mon-
danám: lehet, hogy egy rohadt nagy szemétláda vagy.
Vagy egy gyáva nyúl. Akkor inkább legyél valami más!

SVEN

Rá akartam venni apát, hogy egy utcával előrébb álljon meg, de nem egyezett bele. A kerítésnél rakott ki.

Nagyon meleg volt szeptemberhez képest. Nem volt rajtam dzseki, így mindenki láthatta a kék szalagot a csuklómon. Van, aki szerint úgy néz ki, mint egy menő karkötő. De én inkább úgy éreztem magam tőle, mint egy szerencsétlen, elveszett állat, aki a gazdája telefonszámával kóborol a városban.

Bementem a kapun, és eszembe jutottak a barátaim, akik még mindig nyaraltak. Az ország másik részében csak a következő héten kezdődött a sulis. Hamarosan mindannyian nyolcadikosok lesznek. Én meg kezdhetem előlről a hetediket.

Beléptem az épületbe, és úgy tettem, mintha teljesen normális lennék. A padló fekete-fehér volt. A szekrények zöldek és sárgák. Kilencszáz diák egy rakáson: horda. Ordító csürhe, mindennek nekinyomódó hátizsákokkal, furakodó öklökkel, hamarosan kifakadó pattanásokkal, a sulis wifijére rátaláló, zizegni kezdő telefonokkal.

Nem féltem.
Sosem félek.

De azért eléggé ledermedtem, amikor megláttam a három emeletnyi kőkemény betonlépcsőt.

Amikor anyám elkezdett beszélni a lépcsőzészről az igazgatóval, meg tudtam volna ölni. És amikor a múlt héten kaptam egy e-mailt a speciális liftkulcsomra vonatkozó instrukciókkal, egész nap az ajtókat csapkodtam.

De nem ez volt a legrosszabb. Hanem az, hogy amikor megálltam a csupasz betontömb, a megszámálhatatlanul sok lépcső alján, végül örültem.

Tizenhárom éves voltam, nem nyolcvan. És örültem, hogy van speciális kulcsom a lifthez.

Ekkor felvisített a csengő. Kábé olyan hangja volt, mintha az egész világot elborította volna a tűz.

Most lehetett látni, hogy kik az újak. A hetedikesek riadtan körülnéztek, és elkezdtek rohanni, a többiek meg változatlan tempóban haladtak tovább.

A lift kulcsa a kezemben volt. De hol a lift?

PARKER

Néma csendben figyeltük a franciatanárt, de biztos voltam benne, hogy belül mindenki tele volt zsongással és zsbongással, mint én. Talán az a fekete, göndör hajú lány ott elől, talán ő lesz a legjobb barátnőm. És lehet, hogy abba a szeplős fiúba leszek hamarosan szerelmes.

Rájöttem, hogy a régi osztályomból senki sem jött ebbe az iskolába, vagyis itt senki sem tudott arról, ami nyáron történt. Egy új kezdet, mondogattam magamnak. Talán nem hiába volt zöld az összes lámpa az ideúton – a világ is más lesz ezentúl.

– *Bienvenue!* – mondta Gomes tanár úr. Rövid ujjú, kockás ing volt rajta. Az alkarján tetovált sárkány tekergőzött. – *J'espère que vous avez tous passé de bonnes vacances.*

Mozdulni sem meretem. Értett ebből bárki egy kukkot is? Vagy volt valami lecke mára, csak nem tudtam róla?

Ekkor kinyílt az osztály ajtaja.

A küszöbön egy kócos, szőke fiú állt koptatott farmerben. Rögtön tudtam, hogy csak a huszonnyolcadik 7. B-s lehet, aki beteg volt az ismerkedős napon.

Próbáltam minden részletet a fejembe vésni: kék szem, átlagos testsúly, sűrke póló, az állán ragtapasz, valamivel magasabb, mint én, koszos edzőcipő.

– *Alors!* – szólalt meg Gomes. – *Vous êtes en retard. Que s'est-il passé?*

– Ööö... – mondta az ajtóban álló fiú, és kérdően nézett a tanárra. – *Une baguette si'il vous-plait?*

Mintha kólásüvegek lettünk volna, amiket órák óta rázott valaki, de végre jött ez a szőke fiú, és egy mozdulattal lecsavarta mind a huszonnyolc palackról a kupakot. Lávaként tört elő belőlünk a nevetés. Eszembe jutott egy régi nyaralás alatt írt naplóm, amiben ez állt egy hétéves macskakaparásával: azt kell mondani, hogy *ün bágett szilvuplé*. Ezek voltak az első francia szavaim, és majd elájultam, amikor a nagydarab, francia pék tényleg átnyújtott egy bagettet.

Nem bírtuk abbahagyni a nevetést. És már nemcsak gyerekhad voltunk, hanem igazi osztály.

– Bocsánat... – Az ajtóban álló fiú megvonta a vállát. – Tavaly kettes voltam franciából. Sven vagyok.

Gomes felvett egy papírt az asztaláról, és végigfutotta.

– Sven Beekman?

A fiú bólintott.

– Rendben – mondta Gomes. – Aha... – Mintha valami óvatosság lett volna a hangjában. – Oké, Sven, ülj le!

Aztán felénk fordult. Már nem olyan volt a hangja, mintha tojásokhoz beszélne.

– Kedves 7. B.! Vajon hogy tanulhat az ember franciául egy olyan osztályban, amiben senkit sem ismer? Erről van szó! Sehogy. Először meg kell ismernünk egymást.

Mindannyiunknak fel kellett írni magunkról három vicces mondatot. Kettőt, ami igaz, és egyet, ami hazugság.

– *Par exemple...* – mondta Gomes. – Ez azt jelenti, *például*. Az én állításaim: imádom a sült sáskát, egy fára épített kunyhóban lakom, és az FC Twente junior csapatában fociztam.

Az utolsó sorban ülő fiúk rögtön bekiabálták, hogy szerintük melyik a hazugság, de a tanár megrázta a fejét.

– Én vagyok az egyetlen, akinek ma nem kell elárulnia, hogy melyik állítás kitalált. Egy egész tanévtek van arra, hogy rájöjjetek. És most munkára! Írjátok le a saját mondataitokat!

Körülöttem golyóstollak kattogtak, kinyíltak a ropogósan friss, új füzetek. A falon függő, hatalmas, fekete-fehér plakátot néztem: az Eiffel-torony esőben. Az agyamban lázasan kutattam vicces mondatok után, de csak annak a videónak a képei jutottak eszembe, amiket nem akartam látni. Szigorúan tizenhat éven felülieknek való, mégsem bírtam kivenni a fejemből hetek óta.

Jellemző. A kitalált történetekre, például a filmekre vagy játékokra azonnal ráaggatják a fenyegető címkét: Vigyázat, erőszakos jelenetek! Káromkodás! Nagykorú felügyelete mellett!

De ha valami tényleg megtörténik, sehol sincs ilyen címke. A bűnözőket nem érdeklik a korhatáros besorolások.

Öt perccel később tele volt firkálva a füzetem első oldala, de meglett a három mondat is. Ha valakire sor került, először a nevét kellett megmondania, aztán az állításokat felolvasnia. Néhányan olyasmiket találtak ki magukról, hogy arra gondoltam: azta, ha ez a legőrültebb dolog, ami eszükbe jut, elég kellemes életük lehet!

Kedvenc színem a kék.

Hokizom.

Spanyolországban nyaraltam.

Ekkor jöttem én. Mély lélegzetet vettem.

– Parker vagyok.

Most szólaltam meg először azóta, hogy az öcséimmel a reggeliztem.

– Azért hívnak így, mert egy parkban születtem. El tudom ugatni a *Jingle Bell*st. Két évvel ezelőtt titokban szétszórtuk a halott nagymamám hamvait az Efteling vidámparkban.

Néhány másodpercig csönd volt, de aztán megint felrobbannak a kólásüvegek. Mindenki egyszerre kiabált,

341700

hogy ilyen nem lehet csinálni a vidámparkban. Hogy a Parker nem is lánynév. És hogy a hullámvasútról szórtuk-e szét a hamvakat, vagy beleöntöttük a csónakázótóba.

– A *Jingle Bellst* elugatni? – kiáltotta túl a hangzavart Sven, és rám nézett. A szeme olyan kék volt, mint egy szibériai huskyé.

Bólintottam.

– Akkor halljuk! – mondta.

Ő még nem került sorra, így nem tudtam róla semmit: semmit, ami igaz, és semmit, ami nem.

Belenéztem a füzetembe, és Alaskára gondoltam.

Tavaly karácsonykor, amikor még csak kiskutyá volt, vagy százszor megnéztünk a YouTube-on egy videót, amiben kutyák éneklnek a *Jingle Bellst*. Amikor először láttuk, az ölemben feküdt, és mozdulatlanul figyelt, mancsait a combomon nyugtatva, fejét kissé oldalra billentve, kikerekedett szemekkel. Teljesen lenyűgözte, hogy létezik ilyesmi a földön: éneklő fajtársak. A tizenhetediknél már együtt ugattunk a kutyakórus-sal. Az ötvenedik után Alaska pufi kölyökkutyalábain állva, a laptop sötét képernyője előtt csaholva jelezte, amikor szerinte elérkezett az idő egy újabb koncerthez.

– Úgysem mered! – kiáltotta Sven.

Szemrebbenés nélkül néztem rá. Ezer dolog van, amit nem merek, de ezt igen. Felszegtem az állam – mindig így csináltuk Alaskával is –, és belekezdttem.

SVEN

Nem akartam elhinni. Tényleg mindenki buggyant ebben a városban? A legelső óránkon az egyik lány képes volt elkezdni *ugatni*.

Parker Montijnnek hívják. Vékony és sápadt, mint ha most tért volna vissza egy északi-sarki expedícióról. Az egyetlen lány, aki feketét hord, és nem nevet.

Hegyes orrával a plafon felé bökött, és elkezdett ugatni. De annyira valószínű, hogy az ember legszívesebben kihívta volna az állatmentőket, mert attól félt, hogy a csaj véletlenül lenyelt egy kutyát. Mármint egy élő.

A dal felénél elakadt.

Körülnézett, és elvörösödött. Én idáig azt hittem, hogy direkt csinálja, hogy ez a nagy mutatványa. De ő abban a pillanatban jött rá, mennyire gázul nevetéssé tette magát. Hogy mindenki a padlón fetreng a röhögéstől.

– Légyszi, most a *Kiskarácsony, nagykarácsonyt!* – kiáltotta Benjamin.

– Ne, a *Rudolf, a piros orrú rénszarvast!* – visította Sol. – Hogy nagyon állat legyen!

Kész, vége.

Innentől kezdve a haláláig Parker Montijn lesz A Lány, Aki A Reggeli Müzlije Mellé Véletlenül Megevett Egy Kutyát, és rögtön az első órán ugratni kezdett.

A szünetben Sol és Benjamin megkérdezte, hogy nem akarok-e focizni, de én megráztam a fejem.

Azt mondtam nekik, hogy úszó vagyok, és nem szokásom egy falka tagjaként, guruló labdák után loholni. De igazából teljesen kész voltam, pedig még alig múlt dél.

Rohadt gyógyszerek.

Az aulában ténferegtem, és ettem az avokádós tönkölyszendvicsemet.

A nyáron költöztünk, és anya még nem talált új munkát. Így összesen két dolgot csinál: aggódik és kenyeret süt. Lenmagos, kovászos kenyeret. Datolyás kenyeret goji-bogyóval és chiamaggal.

De bármilyen szuperkaját töm belém, attól én még egy nyomorék freak maradok.

Az aula közepén állt Parker, a kutyalány. Egy szál egyedül.

Fekete szoknya, fehér lábak. Illett a kockás padlóhoz. Nagy gonddal megnézett minden ablakot és ajtót, és valamit számolt az ujjain.

Amikor elmentem mellette, halkan a *Jingle Bellst* dúdoltam. De amikor megláttam az arcát, abbahagytam.

– Szerinted vicces? – kérdezte felcsattanva. Világoszürke szemével egyenesen rám bámult. – A te hibád, hogy énekelni kezdtem!

– Jé, errefelé így hívják? – kérdeztem. – A béka brekeg, a bárány béget, a kutya meg énekel?

– Te provokáltál!

Zsebre vágtam a kezem.

– Amikor kilencéves voltam – mondtam –, a tél közepén beleugrottam a csatornába. Anya később megkérdezte, miért, és én azt feleltem, hogy egy barátom mondta. Szerinte ez iszonyú hülye indok volt arra, hogy majdnem megfulladjak.

– Igaza is volt – mondta Parker. Ránézett a kockás padlóra. – Dolgom van – mondta kurtán.

És elment, anélkül, hogy rám nézett volna.

Tovább bolyongtam az épületben. A folyosókon már nem volt senki. Ökölbe szorítottam a kezem, és arra gondoltam, ez az utolsó esélyem.

Mindenki kiment az udvarra, a napra, csak én maradtam benn. Eljött az idő, hogy csináljak valami zseniálisat, hogy az egész iskola egy csapásra megtudja, ki vagyok.

Indítsam be a tűzriasztót? Hívjam fel a rendőrséget, hogy találtam egy gyanús csomagot? Vagy másszak fel a tetőre?

De csak álltam.

Azt hittem, hogy minden egyes agysejtemmel arra koncentrálok, hogy kitaláljak valami izgalmas mutatóványt. De aztán rájöttem, hogy valójában a körülöttem levő csöndre figyelek. Arra, hogy milyen üresen kongnak a folyosók. Hogy egyedül vagyok.

Emlékszem én egyáltalán arra, hogy mikor voltam utoljára egyedül? Amikor nem volt velem sem ember, sem kamera, sem vészcsengő, sem kutya?

Nem.

Örülhettem volna, mint majom a farkának – végre szabad voltam! Semmi idegesítő aggodalmaskodás. Nem voltak érvényben a szabályok, amik lehetetlenné tették, hogy *éljek*.

És mégsem voltam boldog.

Úgy éreztem, mintha hideg tűkkel szurkálták volna a nyakamat, és csak az isten tudta, mi történt ezekben a pillanatokban az agyamban. Innentől kezdve teljesen hidegen hagytak a zseniális mutatóványok, mert csak egyetlen dolgot akartam.

Visszatérni a nyájhoz. Hogy ne legyek egyedül.

PARKER

A hatodik óránk osztályfőnöki volt.

A terem összes ablaka tárva-nyitva állt. Magasan a fejünk felett egy darázs döngicsélt, és kintről, az iskolaudvarról kiabálás hallatszott be. Néhány osztály már szabad volt.

Sven Beekman jött be a terembe utoljára. Nem érttem, hogy miért kell neki minden egyes óráról késnie. Benjamin lefoglalt neki egy helyet, és Ziva, a fekete göndör hajú lány rámosolygott.

Én úgy tettem, mint aki nem vesz tudomást a létezéséről.

Miközben a többiek a füzeiteket és a tollaikat pakolászták, gyorsan elővettem a mobilomat. Már négyszer írtam anyunak, és ő mindannyiszor öt percen belül válaszolt, ahogy megbeszéltük. Lopva végigsimítottam az ujjam a képernyőn. Még mindig Alaska volt a háttérképem.

Az ofönket Hoppenbrouwersnek hívják, és ha a szertárban porosodó csontvázat nem számítjuk, valószínűleg ő a legidősebb az egész iskolában. Száz évvel ezelőtt ő is ide járt, és elmesélte, hogy egy kísértet lakik

a számtechterem alatti pincében. A többiek úgy visongtak és sikongattak, mintha a világ legjobb viccét hallották volna. Én mereven néztem a falon függő térképet.

– És most – kezdte Hoppenbrouwers –, beszéljünk egy kicsit az iskola házirendjéről! Különös tekintettel azokra a szabályokra, melyek az úgynevezett hordozható telefonokra...

Hirtelen elhallgatott.

Némán ültünk, így jól hallatszott, hogy valaki nevet. De nagyon furá volt: mintha egy csapdába esett kísértet vinnyogott volna monoton és mély hangon.

– HA-HA-HA-HA-HA...

Éreztem, hogy kiráz a hideg, és hátrafordultam, pontosan egyszerre a többiekkel.

A hang Sven szájából jött. Vagyis a testéből, mert úgy tűnt, mintha ő maga már nem lenne ott. A szeme fennakadt, a szája cuppogott.

– Mi baja van? – kérdezte Tiva.

– Hé, Sven! – rázta meg Benjamin a karját, de nem történt semmi.

Sven egyre csak tátogott, és közben végig ugyanarra a pontra meredt. És még mindig az a kísérteties hang jött ki a torkából.

– Hívom a mentőket! – vette elő Sol a mobilját.

– Nincs rá szükség – mondta Hoppenbrouwers nyugodtan. – Sol, tedd el a telefonod! Néhány másodperc, és Sven megint hallani fog minket.

A lányok a szájuk elé tették a kezüket, Sol a telefonját szorongatta. A képernyője még világított, be volt ütve rajta a 112.

Én nem csináltam semmit. A fejemben képek vilantak fel, amiket nem akartam látni. Olyankor jönnek elő, amikor valami félelmetes történik.

Aztán a monoton nevetés egyszer csak abbamaradt, és Sven szemhéja megremegett. A következő pillanatban, mintha mi sem történt volna, Sven a kezébe vette a tollát, és a füzeté fölé hajolt. Mintha észre sem vette volna, hogy az előbb megszállta egy kísértet.

Lélegzetünket visszafojtva bámultunk rá. Sven a kezében a tollal várta, hogy leírja a feladatot. De nem volt feladat.

Néhány másodperc múlva felnézett. Ekkor vette észre, hogy mindenki őt nézi.

SVEN

Olyan volt, mintha a víz alól buktam volna fel.

Megtörtént. Ezek szerint.

Letettem a tollam, és letöröltem egy csepp nyálat az államról. Mindenki engem bámult.

Hát ezzel megvolnánk. Mostantól én leszek *az a szegény fiú* a 7. B-ből.

– Nem voltál magadnál – magyarázta Hoppenbrouwers komolyan. – Talán egy fél percig tartott, nem tovább. Cuppogtál a száddal és neveltél.

Az előttem levő szék támláját néztem. A fejemben pedig elordítottam az összes csúnya szót, amit ismertem.

Az ofő kétszer is meglátogatott minket a nyáron. A második alkalommal kinn üldögéltünk a sárga napernyő alatt a kertben, és akkor is megtörtént. És úgy tűnik, Hoppenbrouwers pontosan megfigyelte, anya hogyan

kezelte a helyzetet: elmondta, hogy mennyi ideig tartott, és hogy mit csináltam pontosan.

– Jól vagy? – kérdezte Hoppenbrouwers. – Kérsz valamit inni, vagy...

Megráztam a fejem.

A rohamok után minden elmosódik egy kicsit. Eltart egy darabig, míg megint kiélesednek a körvonalak, míg az agyam újra összerakja a világot, és a hangokat a hangokhoz, a színeket a színekhez teszi. És a szavakat a szavakhoz.

Megköszörültem a torkom.

– Én ragyogóan érzem magam – mondtam hangosan. – De Zivának és Elinnek szerintem elkelve egy kis víz.

Én voltam az, aki nem volt magánál, de csak ők tudják, hogy mi történt.

Végignézték. Vagyis már az első napon megtudtak rólam valamit, amiről nekem fogalmam sincs.

A lányok vizet kortyoltak a kulacsukból, és egymás vállát veregették. Én összeszorítottam az ajkam, és legszívesebben az egész sulit szétvertem volna.

Vagyis dehogy. Teljesen kész voltam, semmi mást nem akartam, mint befeküdni az ágymba.

Hoppenbrouwers rám nézett.

– Te akarod elmagyarázni?

Bólintottam. Nem akartam sajnáltatni magam, nehogy még annál is nyomorékabbnak tűnjek, mint amilyen vagyok. Megláttam egy darazsat, aminek fogalma sem volt róla, hogyan működik egy nyitott ablak. Folyton nekirepült az üvegnek.

Aztán belekezdtem. Elmeséltem, hogy epilepsiám van.

Már a szót is gyűlölöm. Ha az epilepszia szó történetesen egy sportot jelentene, soha az életben nem akarnám kipróbálni.

De ezt nem én döntöttem el.

Egy évvel ezelőtt kezdődött. Csak úgy, a semmiből. Rövidzárlat keletkezett a fejemben. Az agysejtjeim valamiért túl sok jelet adnak le. Ha az ember elkezd taláломra püfölni a billentyűzetet, a számítógépe egyszer csak lefagy. Én is lefagyok, amikor az agyam túl sok szikrát lövell ki.

– A rohamok alatt – magyaráztam anélkül, hogy bárkire is ránéztem volna – nem vagyok magamnál. Eltörhet a karom vagy beleeshetek a kandallóba, és nem is vagyok a tudatában. Csak akkor jövök rá, hogy mi történt, amikor vége van. Az előbb is csak azt vettem észre, hogy bámultok. Innen tudtam, hogy megtörtént.

És még mindig bámultak. De én nem akartam látni őket. Túl jól ismertem ezeket az arcokat. Amikor az anyukájuk meg apukájuk nemsokára megkérdezi, hogy

„Na, milyen volt az első nap?”, akkor nem a franciameg a matekóráról fognak mesélni, hanem rólam. Vagyis dehogy rólam. A zavart agyamról.

– Ez egy kisebb roham volt. De egy nagyobb roham kiveri az összes biztosítékot. Nem tudom előre, hogy mikor fog megtörténni, ezért bármikor összeeshetek. Ilyenkor a testem rángatózni kezd. A rohamok általában maguktól véget érnek, de ha öt percnél tovább tart, és elkezd kékülni a fejem, érdemes kihívni a mentőket.

Miközben mindezt elmondtam, egyetlen dolog járt a fejemben: hogy ÉN EZT NEM AKAROM.

Nem én kértem az epilepsziát. Mégis, az elmúlt évben tizenhétszer feküdtem mentőautóban. Abba kellett hagynom az úszást, és nem biciklizhetek többé. Az új házunkban a földszinten van a szobám, külön zuhanyzóval, hogy ne kelljen lépcsőznom.

Gyűlöltem az új házunkat.

– Az összes tanár – kezdte Hoppenbrouwers – tisztában van Sven betegségével, és tudják, mikor kell mentőt hívniuk. Sven és a szülei írtak nektek egy levelet, amiben még részletesebben elmagyarázzák, mi ez az egész.

Hoppenbrouwers felvett egy köteg papírt az asztaláról, és kiosztotta a fénymásolatokat. Úgy éreztem, mintha egy nyamvadt kiselőadást tartanék.

Közben az jutott eszembe, hogy ha idén is annyi rohamom lesz, mint tavaly, akkor megint osztályt fogok ismételni. A végén még hetvenéves koromban is

hetedikes leszek. És ugyanúgy kapom a ketteseket franciából.

– Nem vagyok fertőző – folytattam. – És ha épp nincs rohamon, ugyanolyan vagyok, mint bárki más.

Az égvilágon semmi bajom sincs.

Láttam az arcukon, hogy nem hitték el.

Mondjuk, én sem.

Hiszen tudtam: simán lehet, hogy két másodperc múlva a földön fogok fetrengeni. Bárhova megyek, bármit csinálok, mindig van egy hang a fejemben, ami azt mondja: bármikor megtörténhet. Ha nem ebben a másodpercben, akkor a következőben. Vagy az azután következőben.

PARKER

Az egyik rendőr egyszer azt mondta nekem: a megfigyelést meg lehet tanulni. Viszont azt is hozzátette, hogy ha valami már megtörtént, akkor késő elkezdni.

Ezért én rögtön az első nap megjegyeztem az összes 7. B-st. Kívülről fújtam mindenkinek a vezeték- és keresztnevét. Huszonhét személyleírás volt a fejemben, és megjegyeztem, hogy hol vannak a tűzcsapok és a vész kijáratok.

Amikor vége lett az órának, próbáltam olyan kicsinek látszani, amilyennek csak lehet. A folyosón a többi lány egyfolytában Sven Beekmanról beszélt. Már alapjáraton is nagyon viccesnek és vagánynak találták, erre kiderült, hogy sajnálni is lehet szegényt. Mintha valami szuperhős lett volna, aki egyszer csak elmeséli, hogy árvaházban nőtt fel, és csak úgy tud elaludni, ha álomba sírja magát. És ettől csak még szeretetreméltóbb lesz, és még az sem baj, ha embereket gyilkolászik.

Hát ez nálam nem így működik.

Amikor kiértünk az aulába, elővettem a telefonom, mert attól féltem, hogy nem fogom meghallani, ha rezegni kezd, annyira üvöltöttem körülöttem a farkasok. A következő pillanatban kinéztem az ablakon – és

földbe gyökerezett a lábam. Olyan hirtelen álltam meg, hogy tömegkarambolt okoztam.

De meg sem éreztem.

A fejemben meghallottam a mindent elsöprő boldogság eszeveszett vonyítását. A kutyák sírnak így, amikor egy hét után újra látják a gazdájukat. Nem hittem a szememnek, ugyanakkor biztos voltam benne: a biciklitároló mellett, a napsütötte, szürke téglákon Alaska ült.

Négy hónapja nem láttam, de még előttem volt minden egyes szőrszála, krémszínű bundájának minden egyes redője. Egy idegen nő mellett ült és várt az iskolaudvaron. Nem rendes nyakörv volt rajta, mint amelyet nálunk hordott, hanem egy sárga hámszerűség kicsi, citromsárga táskával. A bejáratot figyelte. Semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy kirohanjak, és átöleljem, és többé ne is engedjem el.

Ekkor az idegen nő integetett az egyik kijövőnek. Alaska izgatottan csóválni kezdte a farkát. Sötét szeme felragyogott, a szája nevetésre állt.

Lábujjhegyre álltam, hogy lássam, Alaska kinek csóválja a farkát.

Az illető rá se nézett. Odaadta a hátizsákját az anyjának, és megfogta Alaska pórázát. Nem figyelt fel a farokcsóválásra, és arra sem, ahogy Alaska a kezéhez dugdosta az orrát. Hanem csak fogta magát, és elindult.

Álltam az ablak mögött, és arra gondoltam: ilyen érzés lehet a rövidzárlat az ember agyában.

Négy hónapja próbáltam rájönni, hogy hol lehet, és kik az új gazdái. Mindig úgy képzeltem, hogy egy erdőben, napsütötte foltok között fut, és egyszer csak beleugrik egy bűzlő, sáros pocsolyába. De azt sosem láttam, hogy ezután ki fürdeti meg a kádban. Hogy kinek a lábához támasztja a fejét, ha játszani akar. De most már tudtam.

Alaska Sven kutyája lett.

SVEN

Nem hittem a szememnek, hogy az anyám képes volt elhozni ezt az ebet, rögtön az első napon. Mindenki minket nézett, mert szerencsére a rikító sárga hámjára még jókora betűkkel rá is van írva: SEGÍTŐ-KUTYA – NE SIMOGASD! Nem is értem, mintha hatalmas tömegeket kellene visszatartani attól, hogy babusgatni kezdjék azt a szőrös dögöt.

Rá se néztem anyámra, és el sem köszöntem a hordától. Fogtam a pórázt, és elindultam.

Az osztályban már debütáltam egy jó kis rohammal. És most az egész iskola láthatta, hogy segítőkutyára szorulok.

Ráadásul ha egy kerekesszékesé vagy egy vaké lenne az a dög, akkor az emberek simán csak annyit gügyögénének, hogy jaj, de édes, de ha velem látják, akkor nem értik, mi van. Jé, neki meg minek kell segítőkutyára? Nem is látszik rajta semmi.

Korábban sosem éreztem késztetést arra, hogy vadidegen embereknek behúzzak egyet az utcán. De mostanában mindennap eszembe jut.

Minden felforrósodott a napon: a járda, az autók, a házak. Éreztem, hogy izzadságcseppek gördülnek végig a halántékomon, és úgy tettem, mintha nem halanám anyám százezer kérdését.

Sosem értettem: ha már a kutyáknak is tartanak ki-képzéseket, a szülőknek miért nem?

Az eb hámján van egy kicsi kék tábla nagy, fehér T betűvel. Azért, mert most még csak tanul. Na, egy ilyen T betűt kellene ráragasztani az anyámra is. És ami engem illet, szerintem nem is kéne levenni soha.

Végigrohantam a házak, a lekötött biciklik és a cukrászda mellett, ami tele volt fagyizó emberekkel. Aztán át akartam menni az utca túloldalára – de nem sikerült.

A dög fogta magát, és leült.

Én meg káromkodtam.

Letottyant a fenekére, és meg sem mozdult. A pórása megfeszült, és hiába húztam, egy centivel sem jött erébb. Sötét szemével büntudatosan nézett rám. Mintha azt mondta volna, hogy bocs, ő nagyon szeretne velem jönni, de sajnos nem lehet.

– Gyere már! – kiabáltam rá. – Hagyd már abba!

Anya megfogta a csuklómat. Hátrébb húzott, hogy ne feszüljön a pórás, és a táskájából jutulomfalatot vett elő.

– Jó kutya – mondta kedvesen a dögnek –, ügyes vagy!

A kezének szorításából éreztem, hogy dühös. De a hangján nem hallottam.

– Megértem, hogy nem így képzelted az első napodat az új iskolában – magyarázta nekem hasonlóan kedves hangon. – De akárhogy is, Alaska nem tehet róla. Ő érted van itt. És elég nagy az esélye, hogy egy-párszor meg fogja menteni az életedet.

Anya elengedte a kezem.

– Velem kiabálhatsz, amennyit akarsz. De Alaskával nem. És ha képtelen vagy megérteni, hogy ő még csak most tanul, akkor felhívom Yvonne-t, és megmondom neki, hogy mégsem fog menni. És kereshet egy másik gyereket, aki mindent megtesz Alaskáért.

Persze, nagyon jól tudtam én is. És amúgy tényleg sokkal rohadtabb érzés volt üvöltözni egy kutyával, mint az anyámmal.

De anya mindig is velem volt. Ez a dög meg csak azóta, amióta beteg vagyok. Ha ránézek, fehér bundájának minden egyes szőrszála azt vágja a képembe:

**EPILEPSZIÁD VAN. NEM VAGY NORMÁLIS.
NÉLKÜLEM MEGHALSZ.**

Odaálltam a jobb oldalára. Sóhajtottam. Ránéztem.

– Alaska! Át! – mondtam óvónénis hangon.

És láss csodát, a kutyafenék felemelkedett a földről. És a dög megkönnyebbülten átnyargalt velem az utca túloldalára.

Naná, mert tényleg így kell! Yvonne így tanította nekünk, és ezt kellene gyakorolnunk mindennap. A járdaszegélynél azt kell mondanom: *Alaska, ül!*, és ő leül. Aztán meg azt, hogy: *Alaska, át!* És együtt átmegyünk az utca túloldalára.

Ha nem hall parancsot, nem megy át. Mert az ő kutyauiverzumában nincsenek mérges gazdik, akiknek rohadtul elégük van mindenből. Maximum olyan gazdik, akiknek rohamaik vannak. Innentől meg nagyon egyszerű az egész.

Parancsra átkelni az utca túloldalára: élet.

Parancs nélkül átkelni az utca túloldalára: halál.

És a legrosszabb az egészben, hogy igaza van. Alaska még nem volt meg, amikor egyszer egy roham alatt csak úgy leléptem az útra, és elütöttek. Nem haltam meg. De majdnem.

PARKER

Azonnal tudtam, mit kell tennem: el kell rabolnom Alaskát.

Tapostam a pedált, ahogy csak bírtam. A nap szinte égette a fejemet. Más esetben ez lett volna a rettegés órája: anya az üzletben volt, és közeledett a zárás ideje. Árnyékapám ma ment el először az öcsémért az iskolába, és az utca tele volt emberekkel, akik *önmaguk* akartak lenni.

De nem féltem, hanem dühös voltam. Az elmúlt négy hónapban, amikor Alaska rettenetesen hiányzott, azzal próbáltam vigasztalni magam, hogy segítőkutya lett: legalább megkönnyíti egy sérült gyerek életét. Kicsit olyan érzés volt, mintha odaadtam volna a kedvenc plüssállatomat egy hajléktalan gyereknek. Vagy a zsebpénzemet egy hurrikán túlélőjének.

De ez nem az a helyzet volt. Sven Beekmannak egy forintot nem adtam volna, nemhogy a legbénább plüssömet. És Alaska az övé lett. Pedig egy pillanatig sem érdemelte meg: rá se hederített, amikor Alaska a farkát csóválva üdvözölte.

Olyan gyorsan mentem, hogy a világ elmosódott körülöttem. Úgy suhantam el az emberek mellett, hogy

nem tudtam volna róluk személyleírást adni. Még jó, hogy nem történt semmi, csapnivaló szemtanú lettem volna, az biztos.

Elhatároztam, hogy éjjel elmegyek Alaskáért, mert egyetlen napot sem maradhat tovább Svennel. Milyen lehet olyasvalakivel lakni, akinek egyszer csak fennakad a szeme, és úgy kezd el vihogni, mint egy kísérte? Vagy összeesik, és addig rángatózik, míg elkékül, és ki kell hívni hozzá a mentőt...

Ráadásul egy kutyáról volt szó, aki azt sem érti, miért kell hirtelen fura sárga hámot hordania. Hiába van az orra előtt egy köteg fénymásolat az epilepsziáról.

Még ki sem nyitottam a bejárati ajtót, és már hallottam az öcsém üvöltését. Ledobtam a táskám az előszobában, és beléptem a nappaliba.

Apa a számítógépe képernyőjét bámulta szótlantul. Az étkezőasztalon kiömlött limonádé, a tócsában kukoricapehely ázott. A padló is csupa dzsuva volt. Pedig az öcsém alig fél órája voltak otthon.

– Parker! – kiáltotta Dex.

– Hol voltál? – visította Finn.

– Katonák, lépés indulj! – ordította Joey.

Dex kilenc-, Finn hét-, Joey hatéves. A szüleim mindig azt mondják, hogy ők pontosan így akarták: hogy négy gyerekük legyen. Ezt el is hiszem nekik. Az már aligha szerepelt a terveik között, hogy ebből

három ADHD-s lesz. De hát ez van. Sok minden más sem szerepelt a terveik között.

Odamentem apához, és átöleltem a nyakát.

Apa megköszörülte a torkát.

– Milyen volt az iskola? – Nem vette le a szemét a képernyőről, de megszorította a kezemet.

– Hát... – mondtam. – Oké.

Nem számoltam be neki a *Jingle Bells*ről, se Sven kísérteties rohamáról. És Alaskáról sem.

– Van leckétek? – kérdeztem, és összesöpörtem a kukoricapehely-darabkákat az asztról.

– Dehogysis! – kiabálták az öcséim. – Még csak az első nap volt!

Egy harci üvöltéssel felkapták a Super Soakerjeiket, és elkezdtek rohangálni az asztról körül. Apa arcára kiült a rettenet. A legszívesebben elégettem volna a kert végében azokat a rohadt vízpisztolyokat. Csakhogy az utcában kábé minden fiúnak van ilyen játéka. És az öcséim nem tehetnek róla, hogy a korosztályi besorolások ennyire nem stimmelnek.

Apukám harminckilenc éves. Elvben a világon az összes filmet megnézheti. De lehet, hogy nála sem stimmelnek a korosztályi besorolások.

– Katonák! – próbáltam túlkiabálni az öcséimet. – Most pedig expedícióra indulunk, hogy élelmiszert zsákmányoljunk az ellenségtől!

Dex, Finn és Joey arca felragyogott. Amikor Alas-ka elment, egy ideig próbáltam pórázon sétáltatni az

öcséimet, és rávenni őket, hogy hozzák vissza a labdát. Katasztrofális volt. Aztán rájöttem, hogy nem kutyák, hanem katonák akarnak lenni.

Odakinn a forró aszfalt és a frissen locsolt fű illata lengett a levegőben. Dex ment elöl, Finn középen, Joey leghátul. Kócosak és koszosak voltak, mint szinte mindig, és az álluk ragadt a limonádétól.

– Bal-JOBB-bal-JOBB! – üvöltöttem olyan hangosan, hogy a hársfák beleremegtek. Minél dühödtebben és erélyesebben ordítottam, annál jobban tetszett az öcsémnek.

Pedig amúgy utálok az ilyesmit: a menetelést, az egyenruhákat, a vízipisztollyal való lövöldözést. Borsózik tőle a hátam, és szerintem be kéne tiltani. De egyedül vásárolni is utáltam. Így inkább kiképeztem a magánhadserégemet, és a katonáimat kenyér-, tej- és csokifelderítő akciókra küldtem. Vállukat lehúzták a nehéz bevásárlótáskák, de ez hozzátartozott a kalandhoz.

Azért voltak velem, hogy megvédjenek. Ők mondták így.

SVEN

Amikor felébredtem, a nap már alacsonyan járt. Tizenhárom éves vagyok, mégis szükségem volt két óra alvásra suli után.

De még nem mozdultam meg, még nem akartam kimenni a nappaliba. Nehéz volt eldönteni, mi a rosszabb: maga a betegség, vagy az, ahogy a szüleim rám néztek.

Volt a fejemben egy áthatolhatatlan fal.

És mögötte dolgok, amiken egyszerűen nem gondolkodtam. Például azon, hogy hogyan tovább, ha nem találnak nálam is működő gyógyszert.

Mi lesz az autóvezetéssel. A lányokkal. A jövőbeni munkámmal.

Ha soha többé nem úszhatok versenyen, ha legfeljebb csak nézhetem a tengert, amikor egyedül vagyok.

Nem, ezeken tényleg nem szoktam gondolkodni.

A kezem megmozdult a paplanon. Mintha nem is az én kezem lett volna, hanem valaki másé.

Az eb erre rögtön felugrott mellém az ágyra. Olyan szorosan hozzám bújt, hogy egy bolha se fért volna

közénk. Hallgattam, ahogy a farkát csóválva a paplant verdeste: *piiff-piiff-piiff*.

Bár túl meleg volt egy ilyen kutyaradiátorhoz, nem mozdultam meg. Megsimogattam a fejét és háromszögletű, lelógó füleit. A legtöbb golden retriever sárga vagy barna, de Alaska fehér volt, ami még jobban kiemelte koromfekete szemét, száját és orrát.

Otthon nem kellett hordania azt a béna figyelmeztető táblát. Otthon néha el tudtam felejteni, hogy segítőkutya. És nem az, amiért már tizenhárom éve nyavalyogtam.

PARKER

Hajnali kettőkor riadtam fel. Egy pillanatig azt hittem, betörték hozzánk – hogy a riasztó szólalt meg, és késes emberek mászkálnak odalenn. De aztán minden eszembe jutott.

Arra készültem, hogy elraboljam Alaskát.

Elővettem a telefonomat a párnám alól, és kikapcsoltam az ébresztőt. A szememet csak félig bírtam kinyitni, és úgy éreztem, mintha összesen tíz percet aludtam volna. De tudtam: ha most nem indulok el, még két napot kell várnom. A szüleim porciózva szedték az altatót: egyik éjjel vettek be, másik éjjel nem, aztán megint igen, és megint nem.

Ha nem vettek be altatót, egész éjjel a házban bolyongtak, mint a kísértetek. Altatós napokon meg hat órára kiütötték magukat.

Alig kaptam levegőt, pedig még csak öltözködtem: fekete nadrágot és sötétzöld pulóvert húztam magamra. Még este kicsempésztem apa téli sapkáját abból a ládából, amiben a téli holmikot tartjuk. Ha teljesen ráhúztam a fejemre, leért az államig. Elalvás előtt lyukakat vágtam bele ollóval a szememnek és a számnak.

Így tisztára olyan lett, mint egy símaszk, amit a bankrablók hordanak. Ott hevert a békás éjjelilámpám mellett, a szemnek kivágott lyukak engem bámultak. Visszanéztem, és éreztem, hogy rosszul vagyok. A fejemben megint végigpörögtek a biztonsági kamera felvételei. Negyven éven felülieknek való film. Hang nélkül, viszont erőszakkal.

Remegő kézzel raktam be a sapkát a hátizsákomba, amiben már benne volt a biciklikulcsom, a zseblámpám, egy kötél, ami hamarosan Alaska pórázaként fog szolgálni, és egy fél zacskó jutalomfalat, amit már négy hónapja őrizgettem a zoknis fiókomban.

A földszinten be volt kapcsolva az új riasztó. Csak úgy tudtam volna odajutni a kezelőpanelhez, ha megszólal, ezért úgy döntöttem, hogy kimászok az ablakomon. Ezt már ezerszer csináltam anélkül, hogy rá lettem volna kényszerítve – mert jópofa volt úgy kisorsranni a szobámból, hogy leugrom a sufni tetejére, onnan átmászok a lugasra, és aztán le.

Nem sok ilyen éjszaka van az évben. Bársonyosan puha volt a sötétség, és még érezni lehetett a grillezések és a sült hús illatát. A későn fekvők nemrég még kinn motoztak, de a város már aludt.

Csak a tolvajok voltak ébren.

Öt héttel ezelőtt el lettem voltam ragadtatva a rám váró kalandtól. Hogy milyen izgalmas lesz kiszabadítani a biciklimet, és elindulni az üres utcákon, vigyázva, hogy ne csapjak nagy zajt. Óvatosságból csak

az első kétszáz méter után bekapcsolni a lámpámat. Kívülről megtanulni az utat Sven házáig. Úgy tenni, mintha teljesen normális lenne éjjel negyed háromkor átbiciklizni a városon, s hagyni, hogy a langyos hajnali szél a hajamat lobogtassa.

Igen, öt hete örültem volna a kalandnak.

Ehelyett a szívem a torkomban dobogott, és a tenyerem csúszós volt az izzadságtól. Próbáltam Alaskára gondolni: a párnácskákra a tappancsain, meg ahogy a lábai összegabalyodtak alvás közben. Ha minden jól megy, fél óra múlva belefűrhatom az arcomat a bundájába.

De közben előkészítik a símaszkos támadók képei is. Azt kívántam, bárcsak ott lennének velem a masírozó öcséim. Vagy az árnyékapám. Anya, aki sosem sír.

De abban a pillanatban, amikor már majdnem fel-sikítottam a félelemtől, megérkeztem.

Sven utcája tele volt új építésű házakkal. Éreztem, hogy homokos az aszfalt a bicajom kereke alatt. Este alaposan körülnéztem itt a Google Maps segítségével: a hátsó kertek mögött hatalmas, üres mező terült el. Lehet, hogy később oda is házakat fognak építeni, de egyelőre nincs ott semmi.

A házsor végétől már toltam a bicajom. Óvatosan a hátsó kertek mögé lopóztam. Úgy lihegtem, mintha maratont futottam volna. A símaszket még nem vettem fel: fontos volt, hogy Sven ne ismerjen meg, de az utcán nem akartam feltűnést kelteni.

A szemem anyyira hozzászokott a sötéthez, hogy nem volt szükségem a zseblámpára. A kerteket számolva végimentem a házak mögötti földúton.

Azért hoztam magammal a biciklimet, hogy lépcsőnek használjam, amikor bemászom a kertbe, de Svenék kerítését egyenesen a betörőknek találták ki. A kapu természetesen be volt zárva, de a vízszintes léceken úgy lehetett fel-alá mászkálni, mint egy létrán.

Még mindig lihegtem, amikor beugrottam a hátsó kertbe. Kivilágított tavacska, fehér székek, az éjszakában édesen illatozó virágok. Minden ablak mögött sötét. Felhúztam a fejemre a símaszkozot, és gyűlöltem magamat. De meg kellett tennem Alaskáért.

A tervem egy dolgon állt vagy bukott: a kánikulán. Nappal katlanmeleg volt, és éjszakára sem hült le a levegő. A legtöbb embernek nincs légkondija – vagyis ilyenkor egyszerűen nyitva hagyja az ablakot. Legalábbis ebben reménykedtem. És hogy Sven szülei ilyen szempontból mások, mint az enyéme: nincs riasztójuk, és nyitott ablaknál alszanak.

Óvatosan odalopakodtam a hátsó bejárathoz. Kikapogattam a kilincset – de az ajtó zárva volt. Mivel a földszinten nem szoktak hálószobák lenni, merészen bevilágítottam három másodpercre a zseblámpámmal. A konyhában tényleg nem aludt senki, kutya sem.

A konyhától balra egy tolóajtó volt, lábujjhegyen odaosontam. Mögötte lehetett a nappali. Lélegzet-visszafojtva kikapogattam az ajtót. Résnyire nyitva volt.

Gyorsan leguggoltam, hogy újra elővegyem a zseblámpámat. Az egyik kezemmel megkapaszkodtam az ajtóban. Ekkor hirtelen nedvességet éreztem az ujjaimon.

Már majdnem felsikítottam, de aztán egy orr bukant elő az ajtórésben. Kétségbeesett nyüsztést hallottam, és egy meleg nyelv mohón nyalogatni kezdte a kezem. Mintha semmi a világon nem lenne olyan finom, mint az ujjaim.

– Alaska! – suttogtam az orrnak. Kívülről úgy hangzott, mint egy sóhajtás, de belülről olyan érzés volt, mint egy kiáltás, amibe beleremegnek a csillagok.

Erre még jobban elkezdett nyüsztíteni. Hallani lehetett, ahogy a farkával verdesi a padlót, és kopog a körme, miközben fel-alá járkal az ajtó mögött – nem sok hiányzott ahhoz, hogy ugatni kezdjen az elviselhetetlen boldogságtól.

Próbáltam széttolni az ajtó szárnyait, de egy millimétert sem mozdultak.

Nem sok hiányzott ahhoz, hogy ugatni kezdjek az elviselhetetlen boldogságtól. Visszagondoltam a délelőttre: amikor totális idiótát csináltam magamból az új osztályom előtt, és az a rohadék Sven dudorászva cikizett a szünetben... De kit érdekel mindez, ha Alaska megint az enyém lesz?

Végigtapogattam az üvegajtó keretét. Valahol középtájt találtam egy kis kallantyút. Beledugtam az ujjam, és meghúztam, mire a pöcök felpattant, és hirtelen megmozdult az ajtó. Gyorsan besurrantam, és

behúztam magam mögött az ajtót. Attól féltem, hogy ha rögtön kiengedem Alaskát a kertbe, azonnal elkezd fel-alá nyargalászni és hangosan ugatni.

Benn voltam.

Koromsötét volt a szobában, de egy pillanatig sem zavart. Ölekezni fényáradat nélkül is lehet.

Térdre rogytam, és azt kívántam, bárcsak ezer karom lenne. Akkor éreztem meg igazán, hogy mennyire, de mennyire hiányzott. Mennyire mindent elsöprően. Nemcsak a fejemnek, hanem az egész testemnek – a kezemnek és a fülemnek és a szememnek és a számnak.

– Jól van, jól van! – suttogtam. – Csss, Alaska, én is örülök. Nekem is hiányoztál. Csss, Alaska, maradj csöndben!

Kicipzároztam a táskám, hogy elővegyem a kötelet. És ebben a pillanatban felgyulladt egy villany.

Bár Alaska csóváló farka kisebb légáramlatot kavart, mégsem kaptam levegőt. Hunyorogtam.

Azt hittem, hogy a nappaliba surrantam be, de valójában egy hálószobában voltam. Tőlem alig két méterre, a fal mellett egy állólámpa és egy heverő állt. A heverőn pedig Sven feküdt.

SVEN

Mintha zúgást hallottam volna, és a következő pillanatban majdnem kiugrott a szívem a helyéről. Nem bírtam megmozdulni.

Egy sötét árny ült az ágyam mellett. Vékony karja és fekete feje volt, rajta három lyuk. A bal szeme egy kicsivel feljebb volt, mint a jobb. A szája előtti lyuknak háromszög alakja volt.

Alaska körbe-körbetáncolt, mintha egész életében erre a pillanatra várt volna. Úgy nyüszített, mint egy idióta, és a farka úgy járt, mint egy propeller.

Ha nem hallottam volna meg, mit suttog az árny, már rég felkiabáltam volna az egész házat.

Alattomosan, észrevétlenül történt. Mint amikor felgyalogol egy dombra az ember, és csak utólag érzékeli az emelkedőt.

Először azt hittem, csak álmodom, hogy valaki bejön. De ahogy ébredtem, hallottam, hogy valaki azt suttogja: *Jól, jól van! Csss, Alaska, én is örülök. Nekem is hiányoztál...*

Aztán teljesen felébredtem, és az agyam felfogta, hogy komolyan és tényleg: VAN VALAKI A SZOBÁMBAN.

Az árnyék felállt, és elindult a tolóajtó felé.

– Várj! – szólaltam meg. Fogalmam sincs, miért mondtam ezt – mintha nem is én lettem volna.

Az árnyék megdermedt.

Csak ekkor láttam, hogy lány. A pulóvere a testére simult. Nem volt akkora melle, ami fel-alá ugrálhatott volna a parton futás közben, de azért volt ott *valami*. Aztán rájöttem, hogy rajtam csak egy boxer van. És hogy a meleg miatt már rég kitakaróztam.

Azt hittem, hogy még mindig álmodom.

Ha az éjszaka közepén arra ébredsz, hogy egy vadidegen lány bámul rád, miközben te félmeztelenül fekszel az ágyadban... ez eléggé úgy hangzik, mint egy álom.

– Igazi vagy? – suttogtam. Hülye kérdés, de mindegy. Egyedül a kezét nem takarta ruha.

– Igen – felelte suttogva, miközben a kezét lassan ökölbe szorította –, igazi vagyok.

A hangjából semmit sem lehetett megállapítani. Se a korát, se az akcentusát. Se azt, hogy pisze-e az orra, vagy szép-e a szeme, vagy előreugrik-e az álla.

Hármunk közül egyedül Alaska tudta, mit kell tennie. Odaszökkent hozzám, felrakta mellső lábát az ágyra, végignyalta a csupasz hasam, és visszarohant az árnyhoz.

Ha ez a dög nem örült volna ennyire neki, már rég kihívtam volna a rendőrséget.

– Te tudod, hogy Alaskának hívják – suttogtam. – Honnan?

Úgy tettem, mintha teljesen ura lettem volna a helyzetnek. Mintha minden éjjel símaszkos csajok ugrálnának be az ablakomon.

– Szóval?

Ökölbe szorított keze rögtön elernyed, ahogy Alaska a közelébe ért. Mintha ki lett volna éhezve a tenyere, úgy simogatta a kutya fehér fejét.

– Én találtam ki a nevét – mondta olyan halkán, hogy alig értettem. – Alaska az enyém volt.

Felültem az ágyban.

– Nálad lakott?

Bólintott.

Tudtam, hogy Alaskának nem én vagyok az első gazdája. Majdnem egyéves volt, amikor hozzánk került. De sosem érdekeltek a részletek. Úgy értem: ha az ember kap egy használt kerekesszéket vagy egy ütöttkopott mankót, nem akar feltétlen mindent megtudni az előző tulajdonosról.

– Vedd le a maszkod! – Szerettem volna tudni, hogy néz ki, de a lány megrázta a fejét.

– Van itt egy pánikgomb – mondtam. – Ha megnyomom, a szüleim három másodperc múlva itt vannak a szobámban.

– Miért van pánikgombod? – suttogta. – A betörők miatt?

– Nem, hanem ha rohamot kapok. – Beletúrtam a hajamba, éreztem, hogy feláll. – Epilepsziás vagyok. Az egy...

– Tudom, mi az epilepszia – szakított félbe.

Pedig már épp készültem ledarálni a szokásos kis-előadást.

– Jé, tényleg? Oké, szóval ha éjjel rohamom van, a dög megnyomja az orrával a gombot. És rohannak hozzám a szüleim.

Erre valahogy megváltozott a tartása. Már az előtt is észrevettem: amikor hozzám beszélt, minden izma megfeszült, mintha külön erőfeszítésébe kerülne, hogy ne forduljon el tőlem. De ahogy a kutyára terelődött a szó, olyan lett a teste, mint egy rongybabáé.

– Ez komoly? – suttogta lihegve. – Ezt is megtanították Alaskának? Hogy roham esetén nyomja meg a gombot?

– Aha. Előtte be volt kamerázva a szobám. És a kamerák mindig be voltak kapcsolva. Volt bennük mozgásérzékelő is. Ha alvás vagy leckeírás közben elkezdem rángatózni, azonnal pittyegett a szüleimnél.

A lány nem mondott semmit.

– El tudod ezt képzelni? – kérdeztem. – Hogy egy pillanatra sem lehetsz egyedül? Hogy a szüleid folyton figyelnek egy kamerán keresztül?

A símaszk két szemfoltja rám bámult.

– Igen – felelte halkán. – El tudom képzelni. – És megint letérdelt a kutyához. – És most Alaska a kamera...

A legszívesebben kiröhögtem volna, amiért úgy csinált, mintha ez az eb lenne a világ legzseniálisabb cirkuszi attrakciója. És a legszívesebben jól belerúgtam volna valamibe, mert azt is láttam rajta, hogy mennyire hiányzik neki az a szőrös dög. Abba se bírta hagyni a simogatást.

Az jutott eszembe: ha egyszer csak itt lenne a világ vége, biztosan ugyanígy simogatná tovább. Tűzönvízen át.

– Allergiás vagy a kutyaszőrre? – kérdeztem. – Yvonne csak ennyit mesélt. Hogy Alaskának ezért kellett eljőnnie az előző gazdától.

A lány megrázta a fejét.

– Nem én, hanem a hatéves öcsém. Azt hittük, hogy egész télen meg volt fázva. De aztán kiderült, hogy nem. Allergiás.

– És Alaskának mennie kellett.

– Neki vagy Joey-nak – mondta. – De anyáék Joey-t akarták megtartani. Így Alaska ment el.

Elvigyorodtam, de a lány csöndben maradt. Az arcát Persze nem láttam, de elég sokban le mertem volna fogadni, hogy nem nevetett a saját viccén.

– És most én megyek el – mondta, miközben még mindig simogatta az ebet. – Különben rájönnek a szüleim, hogy elszöktem.

– Még a nevedet sem tudom! – Ezt hangosabban akartam mondani, de csak suttogni bírtam.

Csoda, hogy a szüleim nem hallottak meg semmit. Igaz, amióta megvan az eb, úgy alszanak, mint a mormota. Ami nem meglepő, hiszen egy évig kábé éberem aludtak.

Épp eleget olvastak erről a neten. Volt olyan epilepsziás, aki egy éjjeli roham közben belefulladás a párnájába. Egy másik meg leesett az ágyáról, megsebezte az ütőerét, és elvérzett.

– Egyszer még visszajöhettek? – kérdezte a lány óvatosan. – Mondjuk, nem holnap, hanem holnapután. Itt leszel?

Lehet, hogy mégiscsak álom volt.

Csak egy álomban kérdezik meg az embertől, hogy két nap múlva, a sötét éjszaka közepén az ágyában fog-e feküdni.

– Ez egy randi? – kérdeztem.

De a lány nem válaszolt. Csak a szőrös dögre bírt figyelni. Nyilván volt még rajta ötszáz hely, ahol meg kellett simogatni.

– Visszajövök – suttogta. Nem nekem, hanem a dögnék. – Megígérem, visszajövök.

Wow.

Próbáltam elképzelni, milyen lehet, ha egy lány így beszél hozzám. Azt mondja nekem, hogy *visszajövök* –

de olyan hangon, hogy azt érzed, meghal, ha nem láthat viszont.

Igaz, az ilyeneket nem érdemes komolyan venni. A lányok mindig túloznak, vékony a hangjuk, szeretik a lovakat meg a csillámos dolgokat, és fura a viszonyuk a melltartókhöz.

Más szempontból viszont mégiscsak jó érzés lehet. Amikor az a valaki nem egy állathoz, hanem hozzád beszél.

Végül elment, és behúzta az ajtót maga mögött. Mivel az ablakok tükröződtek, nem láttam, ahogy kísért a kertből.

PARKER

Nem mertem a kék tornacipőmet felvenni a suliba. Attól féltem, hogy Svennek eszébe jut, pont ilyen cipőt látott az éjjel. És akkor rájött volna, ki vagyok. Úgy-hogy szandált vettem fel. És szoknyát, mert a kánikulának még nem volt vége.

Két órával kevesebbet aludtam, mint szoktam, mégis frissebbnek éreztem magam, mint valaha. A szél belekapott a hajamba, és úgy tekertem a bringámat, mintha sosem fogyna el az erőm. Amikor befordultam az utolsó hosszú utcába, és megint megláttam a kutyás embert, felnevettem. Még integettem is neki, pedig nem ismerem.

Négy hónapja ez volt az első éjszaka, amikor nem Alaskáról álmodtam. Végre igaziból átölhettem őt. És biztos lehettem benne, hogy nem álom volt, mert reggel láttam, hogy a símaszkom és a garbóm tele van fehér szőrrel. Gyorsan be is dugtam mindent a matracom alá. És tudtam, hogy hamarosan újra mehetek. De addig úgy kellett tennem, mintha mi sem történt volna.

Fura érzés volt Svennel egy osztályban lenni.

Naná, hiszen kissé megváltoztak a körülmények. Már nem hajnali három, hanem fényes nappal volt.

Nem a szobájában ültünk, hanem a padban. Rajtam nem volt símaszk, és ő nem volt majdnem meztelen. A hangja is más lett: tegnap még egy vicces sünire hasonlított, ma meg egy kőkemény buldózerre.

Itt, az iskolában a nevemet is tudta.

– Helló, Parker! – kiáltotta. – Ma mit fogsz nekünk ugatni? Vagy rappelni is tudsz kutyául?

Amikor először mondta ki a nevem, azt hittem, hogy simán csak angolosan ejtette ki. Szokták csinálni az emberek: azt mondják, Paaakörrh, mintha megakadt volna a torkukon a szilvás gombóc. A következő pillanatban esett csak le, hogy mire megy ki a játék. És velem együtt az osztály is rájött.

Nem Parkert mondott, hanem *Barkert*.

Volt már egypár csúfnevem az életben, de egyik sem ütött igazán szíven. A vámpírok állítólag csak akkor hálnak meg, ha a penge vagy a golyó, amivel megsebesítik őket, ezüstből van. Sven Beekman, mondhatni, ezüst tört forgatott a szívemben.

A Barker angolul van. És azt jelenti, hogy ‘ugató’.

Csak bámultam Svenre, és meg sem bírtam szólalni, miközben az osztály majd megőrült a gyönyörűségtől. *Parker, the Barker! Barker Montijn!*

Sven egy pillanatra visszanézett hidegkék szemével. A fejemben hallottam, ahogy a vicces sün hangján azt kérdezi: *Ez egy randi?* És gyűlöltem.

Bárcsak sikerült volna elrabolnom Alaskát, és most úton lennék vele Párizs vagy az Antarktisz felé! Mert

az biztos, hogy ez a gennyláda nem érdemli meg a kutyát, ami életben tartja. Sven Beekman azt érdemli, hogy megfulladjon a saját nyelvétől.

Még akkor is rettenetesen dühös voltam, amikor vége lett a sulinak. Akaratlanul is az öcsémre kezdtem hasonlítani: nem lépkedtem, hanem masíroztam. És egyszer csak arra gondoltam, hogy ma akár az üzletbe is el merek menni. Ha szembejön velem valaki símaszkban, és pisztollyal vagy késsel hadonászik, egyszerűen csak Svenre és az ezüst törre gondolok, amit belém szúrt. És szétverem azt a símaszkoz.

A bicajomat a sétálóutca elején hagytam. Elindultam az üzlet felé, és hogy ne remegjen, ökölbe szorítottam a kezem. Próbáltam személyleírásokat gyűjteni, de a bevásárlóutcán tolongó tömegben egyre csak Sven hidegkék szemét láttam.

Szembejött egy kopasz férfi. Az volt a pólójára írva nagy fekete betűkkel, hogy THINK. FEEL. DO. Magamban röhögve azon gondolkodtam, hogy a háromból melyiket felejtene el, ha nem lenne a hasára írva. Vajon a férfiak hülyébbek, mint a nők? Az biztos, hogy rosszabbak. Elég megnézni a börtönökkel kapcsolatos statisztikákat. Egyszer rágugliztam: a fogvatartottak nyolc százaléka nő. Vagyis kilencvenkettő százalékuk férfi.

Nem is értem, miért nem beszélnek erről többet a híradóban. Hogy a fiúk miért nem tanulnak erről

semmit a suliban. Miért nem tiltják be, hogy a férfiak kimehessenek az utcára naplemente után?

A Montijn Fotószaküzlet kirakata pont olyan volt, mint mindig, amióta az eszemet tudom. A polcokon csillogó kameralencsék, az ajtó nyitva. Már majdnem beléptem, de a küszöbre érve megtorpantam. A testem nem akart bemenni.

Vannak dolgok, amik látszólag semmit sem változnak, aztán az ember egyszer csak teljesen másként kezd viszonyulni hozzájuk.

Néztem anyát a bejárati ajtóból. A pult mögött állt, és egy fényképezőgép fölé hajolt. Nem volt vevő a boltban.

Minket pedig mindenhol az új biztonsági kamerák néztek. Megkerestem azt, amelyik a bejárati ajtóra volt irányítva, és integettem apának. Ő ugyanis az idő nagy részében otthon ült a számítógépe előtt, és a fekete-fehér képekre meredt. Már öt hete ezt csinálta.

Anya meglátott.

– Parker! – nevetett felém.

Átfutott rajtam a remegés. Biztos voltam benne, hogy tévedek, mégis mintha azt hallottam volna, hogy *Barker*.

– Nem akarsz kijönni? – kérdeztem. – Nagyon meleg van benn.

Anya értette. Óvatosan letette a fényképezőgépet a pultra. A pénztárgép mellett egy neonsárga poszter

lógott. *Támadás esetén alkalmazzuk a META-módszert!* – állt rajta.

Álmomban is tudtam, mit jelentenek a betűk:

Maradj nyugodt! A higgadtság a legfontosabb.

Ellenállni tilos! Ne hősködj!

Tedd, amit mondanak! Adj oda mindent, amit kérnek!

Adj pontos személyleírást! Jegyezz meg minden részletet!

Régebben azt hittem, ez a poszter azt garantálja, hogy a dolgok rendben legyenek. Ha az ember követi a betűket, minden oké. De ez nem így működik: nincs olyan, hogy oké. Csak olyan, hogy *nem halsz meg*. Ami, mondjuk, ahhoz képest, hogy *meghalsz*, nem is annyira rossz.

Kinn álltunk anyával az ajtóban. Mint a biztonsági őrök. Ugyanolyan világosbarna, egyenes hajunk van, szeplős orrunk, sötét szemünk. Kívülről anyára hasonlítok, belülről apára. Apa és én vagyunk a nyúl-szívűek. Anya és az öcsém a bátrak.

A sétálóutcában fülledt volt a levegő, mint egy katlanban. A nap már lement, és érezni lehetett, hogy vihar készülődik. Én közben minden arra járó férfi cipőjét megnéztem. A cipők voltak a legfontosabbak.

– Milyen volt az iskola? – kérdezte anya.

– Oké – feleltem.

– Kérsz Fantát?

Bólintottam. Anya bement az üzletbe, hogy kihozzon a hátsó hűtőből két doboz üdítőt. Amíg kinn vártam rá, azon kaptam magam, hogy megnézem a telefonom, kaptam-e tőle üzenetet.

Semmi. Egy darabig még bambán a képernyőre meredtem, aztán eszembe jutott, milyen idiótán viselkedem. Hiszen a boltban vagyok, és anya mindjárt jön! Ezekben a pillanatokban egészen biztos lehetek benne, hogy életben van.

Mindketten sértetlenül álltunk a bolt előtt.

SVEN

Ha ősember lennék, az éjjel biztosan attól rettegetem volna, hogy eljött a világ vége. Iszonyatos vihar volt.

Odakinn diszkófények villogtak és hegyek robbantak szét. Idebenn, az ágyam mellett reszketve nyüszített az eb. Ősember és kutya egy kicsit egy hajóban evez: kedvelik a nyers csontokat, és nem ismerik az Időképet.

Amikor a természeti tünemény közvetlenül feletünk tombolt, feladtam. A vadállat az éjszaka maradék részét az ágyamban, hozzám simulva töltötte.

Nem sokkal fél hét után már ébren voltam.

A símaszkos lánnyal álmodtam. Egy 911-es Porsche Carrerában suhantunk végig egy serpentinúton a sziklás tengerparton. A háttérben villámok. Ha van olyan hely, ahol nem tanácsos epilepsziás rohamot kapni, hát ez az.

De a tücskök csak cirpelték, én meg úgy vezettem, mint egy isten. Ő meg ült mellettem, és nevetett. Hogy ezt honnan tudtam, fogalmam sincs, mert ugyanúgy rajta volt a símaszkja a ferde szemréseivel meg a háromszögcsőjével együtt.

És ma éjjel megint el fog jönni. Legalábbis ezt mondta.

Az ágyamban fekvé körülnéztem a szobámban.

Még a derengő fényekben is jól látszott, hogy mekkora kupleráj van nálam. Koszos zoknik, képregények, egy pár edzőcipő, egy tönkrement drón, csomagolópapírfecnik és egy sisak, amit életemben egyszer hordtam – mert rájöttem: inkább meghalok, mint hogy elviseljem, hogy minden egyes alkalommal hülyének néznek, amikor kilépek az utcára azzal a vacakkal a fejemem.

Szóval egy csomó kacat szerteszt.

Hirtelen kicsit még aggódtam is, hogy a simaszkos lány vajon észrevette-e a kupit. Csak Alaskát nézte? Vagy meglátta azt a tálkát is, amiben chipsszósz penészedik?

Megdörzsöltem a szemem, félrehajtottam a takarót, és kiszálltam az ágyból.

Elkezdtem rendet rakni. Alaska végig a nyomomban volt. Aztán elkezdte az orrával bökdösni a combomat, és halkán nyüszített.

Fogalmam sem volt, mi baja lehet. Kiröhög, mert nekiálltam takarítani?

– Igazad van, haver – mondtam neki. – Bediliztem.

De tényleg.

Tényleg bediliztem. Ott álltam, és úgy beszélgettem az ebbel, mint egy nyugdíjas néni a macskájával. Ha így folytató

PARKER

Sven ma nem volt suliban.

Így legalább fellélegezhettem, mert senki sem talált ki újabb viccet Parker, the Barkerről. De aggódtam is: mi lesz éjjel? Mi van, ha olyan rohama volt, amiben elkékült a feje, és kórházba kellett vinni? Akkor biztos nem fogja résnyire nyitva hagyni a tolóajtót. Én meg ott fogok állni tehetetlenül a sötétben, orromat az üveghez nyomva. Alaska pedig megőrül odabenn.

Amikor hajnali kettőkor kibújtam a takaró alól, rögtön fázni kezdtem. A vihar elsöpörte a nyarat. Elég hülyén éreztem magam: arra készültem, hogy az éjszaka közepén besurranjak Sven hálósobájába. De nem volt más választásom.

A szüleim azt mondták, nem láthatom viszont Alaskát. Szerintük kegyetlenség lenne vele szemben, ha meglátogatnám az új házában, mert összezavarná. Már azt sem tudtuk neki elmagyarázni, hogy miért kell elmennie. És ha hirtelen felbukkannék, végképp nem értene semmit.

Ezt én is fel tudtam fogni ésszel, de mégis biciklire pattantam, és végighajtottam a kivilágított utcákon.

Öt héttel ezelőtt ugyanis minden megváltozott: azóta éreztem úgy, hogy a testemből időre időre leválik egy darab, és attól féltem, hogy Alaska nélkül végképp semmi sem fog maradni belőlem. És láttam az apámat is. Valaha ő is ember volt, most meg olyan, mint egy üres nejlonzacskó.

Legyenek mások belátóak – nekem elegendő volt. Végtere is azt csináltam, amit a weboldalak mondanak: önmagam voltam. És én, Parker, the Barker, látni akartam Alaskát.

A símaszkot már azelőtt felvettem, hogy átmásztam volna a kerítésen. A nedves fán csúszott a kezem. A szívem még annál is erősebben vert, mint a múltkor, mert tudtam, mi vár rám: nemcsak Alaskával, hanem Svennel is találkozni fogok. Ha minden jól megy, és nincs kórházban, és nyitva hagyta az ajtót, akkor vele is beszélnem kell.

Az ajtó nyitva volt.

Miközben próbáltam kitapogatni a sötétben a kallantyút, Alaska halkán énekelni kezdett. Beléptem a szobába, és felkapcsolódott egy kislámpa. Hunyorogni kezdtem a fényében. Sven az ágyában ült – mintha várt volna rám. Most nem volt majdnem meztelen. Fekete póló volt rajta, és szőke fürtjei a homlokába hullottak. A bal keze be volt kötve.

– Hát itt vagy? – suttogtam.

Sven felhúzta a szemöldökét.

– Ezt nem nekem kéne kérdezniem?

Kissé megszedültem, amikor odahajoltam Alaskához. Annyi mindenre kellett koncentrálnom. Halkan kellett suttognom, hogy ne ismerje fel a hangom. És nem volt szabad elfelejtenem, hogy semmit sem tudhatok róla. Azt sem, hogy nem volt suliban, azt sem, hogy csúfneveket talál ki, és azt sem, hogy milyen színű a szeme. Hiszen a kislámpa fényénél ezt nem lehet kivenni.

Leültem a földre. A múltkor alig volt hely a cuccaitól, de azóta rend lett a szobájában. Alaska körülöttem ugrált, nyalogatta a nyakamat, és a farkát csóválva legyezte az arcom. Telesuttogtam a fülét sületlenségekkel, annyira örültem, hogy megint beszélhetek hozzá.

– Jól van, jól van, te kis boldog kutyus! Hát ennyire örülsz? És ilyen szépen tudsz énekelni?

– Ezt hívod éneklésnek? – suttogta Sven az ágyából. – Akkor egyszer el kéne jönnöd a sulimba. Van az osztályomban egy lány, aki el tudja *ugatni a Jingle Bellst.*

Megdermedtem.

– Parker a neve – magyarázta tovább Sven –, mármint az ugató lánynak. De én csak Barkernek hívom. Érted? Ugatónak!

Úgy éreztem, mintha a tornazsákom madzagja a nyakam köré tekeredett volna, és Sven húzta volna a két végét.

– Érted? – ismételte meg a kérdést. – Angolul van. Ökölbe szorítottam a kezem.

– Persze hogy értem – suttogtam. – Nem vagyok hülye, oké?

– De hát nem nevettél.

– Mert szerintem a csúfolódás nem vicces.

– De értetted, amit mondtam? – kérdezte. – Az a csaj ugatni kezdett. Akkor miért ne hívhatnám Barkernek?

El akartam menni. De nem bírtam, mert még simogatnom kellett Alaskát. Olyan volt, mint *Az Exzer egyéjszaka meséiben*. Amíg szép nyugodtan beszélgetek Svannel, nem árul el a szüleinek. Amíg végighallgatom a hülye sztorijait, simogathatok.

Így aztán úgy tettem, mintha valaki más lennék. Egy lány, aki talán a Föld másik oldaláról jött. Egy lány, aki soha életében egyetlen másodpercet sem ugatott. És nem ismeri Parker, the Barkert.

– Mi történt a kezeddél? – kérdeztem, és a kötésre mutattam.

– Zúzódás – felsóhajtott. – Kora reggel megint volt egy rohamom.

– És Alaska megnyomta a gombot?

– Meg, és megint megmentette az életemet. Itt álltam a szoba közepén, és egyszer csak elestem. De rá a kezemre. És majdnem megfulladtam, még a mentőknek is kellett jönniük.

Kisimított egy tincset a homlokából, és a bekötött kezére nézett.

– Hát, ez van mostanában. Vagyis már egy éve. És ha nem találják meg a megfelelő gyógyszert, sosem lesz vége.

Eltűnt a kökemény buldózer a hangjából. És a vicces sün is.

– Szóval ma csak a szüleimmel és a dokikkal találkoztam – mondta lehangoltan. – Pedig az utóbbi hetekben kicsit jobb lett. Végre túl voltunk a költözésen, és jól ment a kutyakiképzés is. De aztán bekerültem egy új suliba meg egy új osztályba, és ez a hülye epilepszia csak rosszabb, ha az ember stresszes...

– Stresszes? – kérdeztem vissza csodálkozva.

– Igen, stresszes! – Sven felhúzta a szemöldökét. – Hányadikos vagy?

– Nyolcadikos – suttogtam. Próbáltam arra koncentrálni, hogy nem Parker, the Barker vagyok, nem hetedikos – hanem valaki más.

– Akkor biztos emlékszel, milyen kemény volt az új sulit elkezdeni. Folyton eltévedek az épületben, egy kukkot sem értek franciául, ráadásul az osztályom halálra rémül, ha kapok egy rohamot. És egyfolytában kiselőadásokat kell tartanom az epilepsiámról. – Felsőhajtott. – Olyan ez, mintha a Marsra költöznél. És minden marslakónak, aki szembejön, el kell magyaráznod, hogy hogyan lélegzel meg pisálsz meg hányszor, meg hogy takony van az orrodban, és minden

alkalommal elkezdenek szörnyülködni, hogy ú meg á, és közben úgy néznek rád, mintha te lennél a freak. – Sven megvonta a vállat. – Az én életem pont ilyen. Csak nem kell hozzá elmennem a Marsra.

Csak néztem rá, és nem hittem el, hogy az a görény az osztályomban és ez a fiú az ágyában egy és ugyanaz.

– Pedig kigondoltam... – Itt megállt, és ingerülten kismított egy tincset a homlokából.

– Mit? – kérdeztem. – Mit gondoltál ki?

– Hagyjuk.

A szeme alatt karikák sötétlettek. Még alig kezdett gyógyulni az állán a seb, máris összezúzta a karját.

Belegondoltam, hogy milyen lehet. Hogy milyen lehet arra ébredni, hogy valaki egyszer csak azt mondja neked: a Marsra kell költöznöd, és életed végéig ott fogsz lakni.

– Mondd el! – kértem. Halkan, mintha Alaskának beszélnék.

Sóhajtott.

– Tudod, kigondoltam, hogy rögtön az első nap, hétfőn véghez viszek valami zseniális dolgot. Hogy az egész iskola egy csapásra megismerjen. Nem azt a Svont, aki nyáladzva fetreng a földön, hanem azt a Svont, aki... ja, csak hát – vonta meg a vállát – nem jutott eszembe semmi. És túl gyáva voltam. Ott járkáltam egyedül a folyosókon, és hirtelen annyira elkezdtem rettegni attól, hogy megint kapok egy rohamot...

Alaska elnyúlva feküdt mellettem. A hátát nekem támasztotta, a lábát előrenyújtotta. A kezemmel a mancsán lévő meleg párnácskákat masszíroztam. A fejét álmosan a combomhoz simította. Néha nem bírtam elhinni, hogy kutyák és emberek ennyire imádják egymást.

– Amit hétfőn akartál... – mondtam, de nem néztem Svenre. – Azt akarja mindenki. Valami nagyszerű tettet végrehajtani, hogy az egész iskola tudja, ki vagy. Sőt, nemcsak az egész iskola, hanem az egész világ. De sikerülhet ez bárkinek? Dehogyan! Ez nem az epilepsziádtól függ.

Sven nem válaszolt. Bármikor mondhatott volna valami vicceset az ugató lányról, de most történetesen csendben volt.

– De hát ez még csak az első hét – suttogtam. – Mit vártál? Hogy te leszel Harry Potter? Hogy bemész a suliba, és mindenki azt mondja, már évek óta rád vártak? Hogy pikkpakk megmented a világot?

Elvigyorodott.

– Az elég kúl lett volna.

– Ja, de nekem nem kellene – mondtam.

– Ez komoly?

– Igen. Én nem akarom megmenteni a világot. Mert nem lehet.

– Tényleg? – kérdezte. – És akkor a rosszfiúk fognak győzni?

Nyeltem egyet.

– Már győztek is.

Lefeküdtem Alaska mellé. A karommal átöleltem, a fejem belefűrtam a bundájába.

Az állatok számára nincsenek börtönök, mert az állatok sosem rosszak. Ha megeszik egymást, az azért van, mert nem tehetnek mást. Mert a szavannákon nem kínál nekik senki tálcán kutyatápot. Az állatok nem is kifejezetten jók. Az állatok egyszerűen csak vannak. Önmaguk, ahogy a weboldalak akarják.

De amikor erre gondoltam, eszembe jutott, hogy Alaskával most más a helyzet. Segítőkutyaként állása van. De nem lesz tőle híres, és nem kap érte pénzt vagy finomabb kaját vagy arany nyakörvet. És mégis segít egy embernek.

– Most te jössz – mondta Sven.

– Én? – kérdeztem.

– Most neked kell elmondani valamit magadról. Semmit sem tudok rólad.

Hallgattam.

– Vagy le is veheted a maszkot – mondta. – Az is ér.

A kezem mélyen befűrtam Alaska bundájába, hogy érezzem, milyen jó meleg a bőre. A bőre egy kicsit nagy volt rá – mintha egy bundás kezes-lábast hordott volna. Az álla alatt lebegett a tokája.

– Három lehetőséged van – jelentette ki Sven. – Egy: elmesélsz magadról valamit. Kettő: leveszed a maszkot. Három: megnyomom a gombot. Ha a szüleim megtudják, hogy Alaska a te kutyád volt, soha többé nem

jöhetsz vissza. Ők komolyan veszik a segítőkutyákra vonatkozó szabályokat: senki sem vonhatja el Alaska figyelmét – főleg nem a régi gazdája.

Megint gyűlöltem.

Megint az Ezeregyéjszaka meséiben voltunk. Beszélnem kellett, különben mindennek vége. De az nem opció. El sem tudtam képzelni, hogy ne lássam viszont Alaskát. Négy hónapig próbáltam, de nemhogy kevésbé, egyre jobban hiányzott.

Ökölbe szorítottam a kezem.

Végül is volt egy történetem, amit elmesélhettem. A suliban senki sem tudta, hogy mi történt a nyáron, így Sven sem. Igazából még soha nem meséltem el senkinek, úgy értem, rendes embereknek, a rendőrséget kivéve.

– Na? – kérdezte. – Elaludtál?

Felültem.

SVEN

– Öt hete történt – kezdte halkán a símaszkos lány.

Úgy hangzott, mintha mesét mondana. Leraktam a sérült karom a paplanomra, és vártam, hogy folytassa. Még mindig nem láttam az arcát, mégis az volt az érzésem, hogy ismerem valahonnan.

Vagy talán inkább olyan volt, mintha ő ismert volna engem.

Ez agyrém. Soha, senkinek sem beszéltem ilyenekről.

A pszichológusom mindig azzal nyaggatott, hogy soha semmit sem mondok. Arra gondoltam, hogy legközelebb meg kéne kérnem, hogy vegyen fel egy símaszkot. Esetleg a villanyt is lekapcsolhatjuk.

– A szüleimnek van egy boltja...

A símaszkos lány eleinte Alaska mellett feküdt, de aztán felült. Két méterre volt az ágyamtól. A karjával átkulcsolta a térdét, a kezeit összefonta.

– Már akkor megvolt, mielőtt megszülettem volna. Évekkel ezelőtt az egyik éjjel betörték. De rablás még sosem volt. Idén nyárig.

A vadállatra nézett.

– De furcsa... Alaska nem is tud semmiről. Ez akkor történt, amikor ő már nem volt velünk. Olyannak

ismer minket, mint amilyenek a rablótámadás előtt voltunk.

Legszívesebben mondtam volna valami vicceset. Például megkérdezhettem volna, hogy be szokás-e fogni szőrös barátaink fülét, hogy ne legyenek aztán rémálmaik.

De tartottam a szám.

– Ott voltam – folytatta. – Láttam. A biztonsági kamera is lefilmezte, de én is ott voltam. Épp a bolt mögötti kis irodában voltam, és láttam, hogy történt.

– Láttad, ahogy a szüleidet kirabolták?

Bólintott.

– Elbújtam a fogasoknál a dzsekik mögé. De ki tudtam kukucskálni a kabátujjak között.

Az eb felébredt és feltápászkodott. Figyelt. Kinyújtotta a mellső lábát, és úgy nézett, mint aki minden szót ért.

– Szerda volt, a városban ilyenkor minden üzlet tovább tart nyitva. Kilenckor akartunk zárni. Kilenc előtt hét perccel jöttek be az üzletbe. Két feketébe öltözött férfi, símaszkkal a fejükön.

Megütközve néztem a lányra. De hiszen ő is símaszkot viselt! Hát nem akarja inkább elfelejteni az egészet?

– Az alacsonyabbnak kés volt a kezében. A magasabbnak pisztoly. – A símaszk szemrései egyenesen engem bámultak. – Láttál már igazi pisztolyt?

Megráztam a fejem, mire ő megvonta a vállát.

– Pontosan úgy néz ki, ahogy elképzeled. Olyan, mint a filmekben.

Nem mondtam semmit. Én ugyanis mit nem adnék, ha egyszer a saját szememmel láthatnék egy igazi 9 mm-es Glockot.

– Azt üvöltötték, hogy nyissák ki a kasszát. Apa megkövült. Nem csinált semmit. Meg is értem, én sem csináltam semmit. Anya azt kiáltotta, hogy nincs benne pénz, pont elvitte a bankba. Erre a magasabb fejbe vágta a pisztollyal.

A lány összeszorította az ujjait.

– Aztán anya kinyitotta a pénztárgépet. Láttam, ahogy egy keskeny patakban folyik le a vér az arcán. És láttam a pisztolyos férfi cipőjét. Fekete volt, és a talpán piros lángnyelvek voltak.

Megköszöri a torkát.

– Apa egyszer csak megmozdult. Azt ötlötte ki, hogy megnyomja a pánikgombot. Van az üzletben egy olyan piros gomb, mint ami az ágyad mellett. Csak ha ezt megnyomja valaki, nem a szülők jönnek, hanem a rendőrség.

– Jól tette – mondtam.

Erre hevesen megrázta a fejét.

– A legnagyobb butaság volt. Csak akkor lehet megnyomni azt a gombot, ha már elmentek. A támadás közben nem szabad. De mielőtt hozzáért volna

a gombhoz, lelőtték. És aztán elmenekültek. Azt hiszem, nem bírták a vért.

Lehajolt, és megint elkezdte Alaskát simogatni, mintha ez lett volna a történet vége.

Nem akartam megkérdezni, de nem bírtam megállni.

– És életben van? Az apád?

A lány megvonta a vállát.

– Kábé.

Ezt nem értem. Hogy lehet így válaszolni arra a kérdésre, hogy valaki életben van-e? És megvonni a vállad, mintha mindegy lenne?

– Hogy érted, hogy kábé életben van? – kérdeztem, eggyel szigorúbban, mint akartam.

A lány felsóhajtott.

– A golyó a vállát érte. Amikor a mentő elvitte, már egy tócsányi vére kifolyt. Három nappal később kiengették a kórházból. És most otthon van.

– Vagyis jól végződött.

Megint felsóhajtott.

– Kábé. A padlószőnyeg is véres lett, és nem lehetett teljesen kiszedni, szóval még mindig van ott egy folt. Apa pedig éjjel-nappal otthon ül, és a számítógépét bámulja. A biztonsági kamerát nézi live-ban, mert nem meri betenni a lábát a boltba.

– És az anyukád?

– Ő igen. Csak a hétvégéig volt zárva a bolt. Szerinte nem szabad hagyni, hogy a rablók nyerjenek. Nem akar félni.

– Jól teszi – mondtam, de a lány megint hevesen rázta a fejét.

– A legnagyobb butaság! A támadók még mindig szabadon mászkálnak. És a világ tele van bűnözőkkel. Bármelyik nap jöhet egy újabb támadás. Bármelyik nap megverhetnek az utcán. Bármelyik nap felrobbanthatja magát valaki melletted a buszon. Bármikor, minden percben, minden másodpercben történhet valami szörnyűség.

Összekuporodott. A válla rázkódni kezdett, az egyik kezét a szája elé tartotta.

Alaska szorgalmasan nyalogatta a másik kezét, ahogy nekem szokta roham után.

Biztos azt gondolja ez az állat, hogy roham vagy támadás – nem számít. Odafekszem mellé. Nyalogatom kicsit.

Körülbelül száz másodpercig nem tudtam, mit csinálnak. Aztán kimásztam az ágyból.

Hát igen, nem hagyta abba a sírást. Ilyenkor mi más lehet tenni?

Óvatosan leültem mellé a földre. Soha életemben nem próbáltam megvigasztalni egy lányt.

Illetve a *lányt* ki is lehet hagyni az előző mondatból. Soha életemben nem próbáltam megvigasztalni senkit.

– Nem értem – mondta rekedten. A könnyeit nem láttam, becsorogtak a símaszk mögé.

– Hogy képesek erre az emberek? Hogy képesek úgy élni, hogy tudják, bármelyik pillanatban bármi elromolhat?

A sisakra pillantottam, amit ma reggel felraktam a szekrény tetejére. Az orvosok azt akarták, hogy mindig rajtam legyen. De én nem hallgattam rájuk.

A kezem, az, amelyik nem sérült meg, lassan megmozdult, és elindult a válla felé.

Abban a pillanatban, amikor megérintettem, meg rázkódott. De aztán nem mozdult. A kezem pedig ott maradt a vállán.

És most? Hogyan tovább?

Ha Alaskát akarnám megvigasztalni – no persze –, akkor csak megsimogatnám. Egyszerű. A kezem sem gondolná túl a dolgot: tizenöt centit balra, majd tizenöt centit jobbra mozogná az eb bundáján. Ezt ismételné meg kábé harmincszor.

A kutyahátakat ismerem. De mit csinált az ember egy lány hátával?

– Visszajöhetek pénteken? – kérdezte halkán.

– Persze – mondtam.

Felállt. A kezem lehullott a válláról.

Még megsimogatta Alaskát. Tizenöt centi balra, tizenöt centi jobbra – ment minden magától.

PARKER

Az első órán mindenki tudni akarta a 7. B-ből, hogy Sven miért nem volt suliban előző nap. Legalább egy negyedórával később kezdődött a matek emiatt. Mindenki szájtátva hallgatta, ahogy Sven előadta a történetét a nagy rohamról, a szirénázó mentőautóról, az összezúzott karjáról és a szexi ápolónőről, aki vért vett tőle.

Közben csendben figyeltem őt. Nem a símaszkba vágott lyukon keresztül, hanem a saját szememmel. Éjszaka több mint egy órán át néztem az arcát. Miközben a suliban mesélt, mindkettőt láttam benne: a kőkemény buldózert és a vicces sünit is. És amikor vigyorogva az ápolónőhöz ért a sztoriban, még akkor is láttam benne az egyszerű fiút, aki egész életére a Marson ragadt, és mindennap el kell magyaráznia, hogyan lélegzik.

A nagyszünetben kaptam egy üzenetet anyától: van valami Finn-nel. Nem kell aggódni, csak a tanító nénije szeretne beszélni apával, amikor elmegy a fiúkért az iskolába.

Rögtön felhívtam anyát.

– Elmegyek apával – mondtam.

– Tényleg megtennéd? – A hangjában aggodalom volt. – Megkérdeztem Eriket, hogy nem tudna-e bejönni és helyettesíteni, de nem ér rá. Nem tudom itt hagyni az üzletet.

– Oké, ott leszek a De Meandernél fél háromkor.

– Menni fog? Végzel addigra?

– Persze, ma nincs hosszú napom.

Anyának szerencsére fogalma sem volt az órarendről. Így azt sem tudhatta, hogy a 7. B-nek aznap fél négyig van órája.

– Nagy megkönnyebbülés lenne.

Miközben bioszon a többiek azt tanulták, hogy mi a különbség élő, halott és élettelen között, én végig Finn-nel voltam elfoglalva: próbáltam kitalálni, mi lehet vele a gond. Amikor végre kicsengettek, én már nem is mentem ki a többiekkel az udvarra, hanem szóltam a portásnak, hogy rosszul érzem magam. Egyszerűbb volt ez mondani, nincs hozzá semmi köze, hogy mi van a családommal.

A kihalt folyosón megláttam Svent. Egyedül volt, a lift felé tartott. Észrevettem, hogy fekete póló van rajta. Ez vajon ugyanaz, amelyikben aludt? Képes volt felvenni a suliba az alvópólóját?

Szerettem volna elborzadni, hogy ez milyen undo-rító, de nem sikerült. Ahogy az sem, hogy elfelejtsem a keze súlyát a vállamon. Hogyan lehet, hogy ennyire más Alaska és Sven érintése?

Alaska bundája miatt van? Amikor ő odabújik hozzám, olyan érzés, mintha megölelne egy játékmackó. Amikor Sven a vállamra tette a kezét, az pedig olyan érzés volt, mintha – hát igen, mintha egy *ember* érintett volna meg.

Most voltam először a De Meanderben azóta, hogy már nem járok oda. Apa a gesztenyefa alatt várt rám. Az arca szürke volt, és a feje egy összegyűrt papírgalacsinra hasonlított. Az a válla, amelyikbe belelőttek, lejjebb volt, mint a másik.

Az ajkamba haraptam. Rájöttem, kissé kínosnak találok, hogy vele mutatkozzak. Egy pillanatra azt kívántam, bárcsak másvalaki lenne az apám. Például egy buldózer, és nem egy papírgalacsin. De rögtön megbántam.

– Négy napja kezdődött az iskola – kezdte Dorothé néni –, és ez idő alatt Finn megrugdalt öt gyereket, megkötözött két nála kisebbet, ma pedig hét osztálytársát vágta fejbe egy ággal.

– Az nem ág volt – jelentette ki Finn. – Hanem a fegyverem.

Dex és Joey kinn játszottak, miközben én, apa és Finn a tanító nénivel beszélünk. Dorothé néni új volt a suliban, nem ismertem korábról. A székek, amiken ültünk, alacsonyok voltak, a padok ragadtak. Üdv a másodikban!

– Természetesen elbeszélgettem Finn-nel a viselkedéséről – folytatta Dorothé.

Az jutott eszembe, hogy ezt biztos tanítják a tanárképzésben. Hogy azt kell mondani, hogy *elbeszélgetni valakivel a viselkedéséről*.

– És azt mesélte nekem, hogy ő katona. Nemcsak az iskolában, hanem otthon is. És ami még különösebb: Finn azt állítja, hogy ez része a nevelésének. Hogy mindennap masíroznia és gyakorlatoznia kell, különben nem kap enni.

– Hmm – mondta apa. Az arca szürkébb volt, mint valaha.

– Hát ez furcsa – szólaltam meg. – Beszélni fogok vele. Természetesen nem volt ilyen célunk...

– Sejtettem – Dorothé néni szigorúan nézett ránk. – Szerencsére még nem történt nagyobb baj. De már volt egy vérző ajak és néhány kék folt. Tisztában vagyok vele, hogy bonyodalmas nyaruk volt... De muszáj valamilyen változásnak bekövetkeznie Finn viselkedésében.

Apa és én büntudatos képet vágunk. Az asztal alatt megrúgtam Finnt, mire ő is büntudatos képet vágott.

– Lesz hozzá néhány keresetlen szavunk, megígérhetem – mondtam. Ez a mondat pedig úgy hangzott, mint amit a szülőképzésen tanítanak.

Amikor eltávolodtunk a sulitól, elkiabáltam magam:

– Katonák, vigyázz!

Joey-ra néztem, és azt suttogtam neki:

– Ez azt jelenti, hogy figyelned kell.

Az öcséim rögtön felsorakoztak.

– Finn közlegény! – mondtam szigorúan. – Miért vágott fejbe más gyerekeket egy ággal?

– Az nem ág volt, tábornok úr! – Finn feszes vi-
gyázzállásban állt, az állát felszegve. – Az fegyver volt,
tábornok úr!

Bólintottam.

– Igaz, igaz. És miért vágott fejbe más gyerekeket
egy fegyverrel?

– Mert rablók, tábornok úr! Kés és pisztoly volt ná-
luk, és én miszlikbe aprítottam őket!

Néztem az öcséimet, ahogy ott álltak, szép sorban,
és legszívesebben megöleltem volna őket. A magán-
hadseregem kócos kis katonáit, akiknek úgy néz ki
a keze, mintha épp most ástak volna egy alagutat
Ausztráliáig.

– Figyeljenek jól! Az iskolában a gyerekek szintén
katonák! Ugyanabban a seregben harcolnak. Az isko-
lában nincsenek rablók, csak bajtársak. Finn közlegény,
érti, hogy miért nem szabad más gyerekeket fejbe vág-
ni? Sőt ellenkezőleg: meg kell védeni őket!

– Igenis, tábornok úr! Meg fogom védeni őket! –
Finn elfintorította az orrát. – És Dorothe néni?

– Komolyan mondja, közlegény? – kérdeztem. –
Dorothe nénit is fejbe vágta?

– Jelentem, tábornok úr, őt nem értem fel! Túl ma-
gas nekem!

Láttam, hogy apa arcán átfut egy mosoly. De aztán megint úgy nézett körül, mintha a pánikgombot keresné.

– Dorothé néni – mondtam szigorúan Finn-nek – az ön... khm... *ezredese*, vagyis engedelmeskednie kell neki. Joey közlegény, maga Fatima ezredesnek tartozik engedelmességgel. Dex, maga meg Jeroen ezredesnek. Értik, katonák?

– Igenis, tábornok úr!

– Ennek örülök. Hátraarc, indulj!

Az öcséim szalutáltak, megfordultak, és menetelni kezdtek.

Apa és én szótlánul követtük őket. És hirtelen azt kívántam, hogy bárcsak már holnap lenne. Hogy éjjel elmesélhessem Svennek, ami most történt.

SVEN

Yvonne-t vártuk, hogy folytassuk Alaska kiképzését. Az eben már rajta volt a hámja, és előre táncolt az örömtől.

Azt hittem, totál elegendem lesz: egy hét suli, aztán péntek délután még egy kis kutyatréning – utálni fogom az egészet. De délelőtt rájöttem: Yvonne tudja, ki volt Alaska előző gazdája. Alig vártam, hogy megkérdezzem.

Ismeri a símaszkos lányt.

Az állatokat nem érdekli a külső – Yvonne élő bizonyítéka ennek. Akkora teste van, mint egy elefántnak, és mindig legalább öt különböző színű ruhadarab van rajta. De a dög szinte bálványozza.

Ahogy Yvonne belépett az ajtón, Alaska rögtön azt kezdte játszani, hogy ő a világ legjobb segítőkutyája. És ami a legfurább: tulajdonképpen értem. Lehet, hogy Yvonne-nak jó nagy tőgyei vannak, de attól még ő a főnök.

Vannak ezek a komoly, öltönyös emberek, az a típus, amelyik mindig *próbál* keménykedni. Yvonne-nak ez

magától megy. Olyan szilárdan áll a földön, mintha a lába a földre gyökerezett volna. Ugyanakkor teljesen laza. És az ember egyszerűen azt csinálja, amit mond.

Először kimentünk gyakorolni az utcára, hogy: *Alaska! Ül!*, meg hogy *Alaska! Át!* És azt is, hogy *Szépen megy, nem húzza a pórázt!* – bár Yvonne szerint ezt főleg nekem kell gyakorolni.

Még mindig iszonyúan rühelltem, hogy a segítőkutya mellett kiállítási tárgynak éreztem magam. Mindig mindenki kérdezősködött. És bár akkora betűkkel van Alaskára írva, mint egy ház, hogy NE SIMOGASD!, az emberek rögtön elkezdnek gagyarászni neki: „Jaj, tudom, hogy nem lenne szabad megsimogatnom téged, de hát annyira cuki vagy, hogy nem bírok neked ellenállni, hihihi.”

Pedig olyan egyszerű: tégy úgy, mintha a segítőkutya nem is létezne.

És nem, egyikünk sem szegény.

Ha az ember meglát egy rendőrt, aki épp a forgalmat irányítja, ahhoz sem rohan oda, hogy megcsipkedje az arcát, ugye? És azt hiszem, az utasok viszonylag ritkán szokták a repülőgép pilótáját a hóna alatt cirógatni.

Pont így kellene lennie a segítőkutyaival is.

Ha rajta van a hám, akkor épp dolgozik. És nem arra vár, hogy minden idióta odamenjen hozzá, és elkezdje abajgatni.

– És... hol is lakott Alaska először? – kérdeztem egy hosszú és egyenes járdaszakasz mentén.

Yvonne felvonta szemceruzával rajzolt szemöldökét.

– Hmm, hogyhogy hirtelen kíváncsi lettél rá?

Ezek szerint nemcsak kutyasuttogó, hanem titokban embersuttogó is. Rögtön átlát mindenkin.

Megvontam a vállam.

– Csak úgy kérdeztem. Valami öreg bácsinál lakott vagy esetleg egy... *gyereknél?*

Yvonne felnevetett.

– Nem is egy volt, hanem négy. Az erdőben talákoztam az egész családdal. Volt köztük egy hozzád hasonló korú lány, és három fiú, akik egyfolytában egymással ordítóztak. Hallottam, hogy új gazdát keresnek Alaskának, és rögtön mondtam nekik, hogy én gyerekeknek képzek ki segítőkutyákat. Ez nagyon tetszett nekik.

– És annak a lánynak... – mondtam – nem tudod véletlenül a nevét?

Yvonne megállt, és rám nézett.

Gyerünk, gondoltam, mondd már!

Már vagy háromszor álmodtam vele, az egész életemet elmondtam neki, és hamarosan újra jönni fog.

De Yvonne megrázta a fejét.

– Alaska most már a te kutyád – mondta nyugodtan. – A régi gazdái nagyon szomorúak voltak, amikor meg kellett tőle válniuk. De ez az ügy le van zárva. Gyere, egy csomó dolgunk van még!

– Csak annyit kérdeztem, hogy hogy hívják! A keresztnevét már csak meg lehet mondani!

– Most visszamegyünk. Sikerült gyakorolni a gyógyszeres táskával?

Az óra hátralevő részében nagyon morcos voltam.

Nem tudtam kiverni a fejemből: Alaska három kiabáló fiúval rohant az erdőn át. A nélkül a béna hám nélkül. Meg az undorító gyógyszerek és parancsok és feladatok és munka nélkül.

És amikor hazaértek, a símaszkos lány simogatta. Mindennap, vég nélkül, tűzön-vízen át.

Belerúgtam a falba. Most már biztos voltam benne. Az a dög sokkal jobban érezte magát nála, mint nálam.

PARKER

Majdnem egy hétig nem voltam rablóvadászaton.

De egyszer csak elfogytak a kifogások, pedig addig minden délutánra találtam egyet. Az hogy *rabló*, elég gyerekesen hangzik, de nem bántam. Amikor eszembe jut az a szó, hogy rabló, először nagy hasú pacákokat látok magam előtt fekete-fehér csíkos pizsamában. És nem azt a kettőt a boltban: a késes alacsonyát és a pizsolyát elsütő magasat.

Leültem a fal tetejére a sétáló utca elején. Könyv volt a kezemben, de nem olvastam. Az előttem elhaladó járókelők cipőjét néztem.

A rendőrségen azt mondták, minden tőlük telhető megtesznek. Megvizsgálták a biztonsági kamera felvételeit, így annyit tudtunk meg, hogy a támadók fekete Adidas melegítőt hordtak, ismeretlen márkájú fekete kapucnis pulóvert, és fekete símaszkot. Ennél többet nem lehetett kideríteni a képek alapján. Anya is csak ennyit látott. És hogy apa mit látott, azt senki se tudja. Még ő se. Minden kiesett az emlékezetéből.

Az elmúlt hetekben több száz járókelő cipőjét megfigyeltem. Természetesen a rendőrségen is szóltam a fekete edzőcipőről, aminek piros lángnyelvek voltak a

talpán. Így most pontosan tudták, hogy a magas, pisztolyos támadó melyik fajta Air Jordan cipőt viselte. De azt egyedül én tudtam, hogy *valójában* hogy néztek ki azok a cipők. Nem a kirakatban, hanem annak a férfinak a lábán.

A támadók vétettek egy komoly hibát. Amikor menekülni kezdtek, az üzletből kiérve levették a símaszkjukat. Nyilván túl feltűnőek lettek volna az utcán. Így inkább begyömösölték a símaszkjukat a nadrágzsebükbe, de az egyikük elszúrta. A símaszkja leesett a földre.

A rendőrség megtalálta a maszkot a bolt előtt. Összehasonlították a kamera felvételeivel, és rájöttek, hogy a pisztolyos férfi veszítette el a maszkját. És a hozzá ragadt hajszálaknak köszönhetően megvan a férfi DNS-e is.

De mit érünk vele? Az ember nem cirkálhat körbe az országban, hogy DNS-t szerezzen minden létező férfitől. *Elnézést, uram, csak annyit szeretnék tudni, hogy nem Ön-e az elkövető.* Amíg nincs gyanúsított, semmire sem megyünk egy koszos maszkkal és néhány hajszállal. Hát ezért ültem ott, a falon. Cipőket nézegettem.

Harminc másodpercenként hittem azt, hogy mindjárt elájulok. Hogy a szívem nem tud ilyen gyorsan verni tovább, és mindjárt megáll, és az agyam nem kap többé vért. Harminc másodpercenként gondoltam arra, hogy

menekülni akarok, de végül mindig maradtam. Oda-
préseltem a tenyerem a falhoz.

Azt mondogattam magamnak, hogy hamarosan
megint simogathatom Alaskát. Ha kibírom egy órá-
ig, akkor megtettem a magamét. Svenre nem is gon-
doltam. Nem gondoltam a kék husky-szemére, nem
gondoltam arra, hogy simítja ki a haját a homlokából,
hogy milyen a hangja, amikor a rohamairól beszél.

Néha a cipők helyett a fejeket bámultam, de gyor-
san észbe kaptam, és visszafüggesztettem a tekintetem
a földre. Nem értettem. Hogy sétálgathatnak ilyen bé-
késen az emberek? Ki van simulva arcuk, sehol egy
pánikgomb a közelben, és fogalmuk sincs, milyen szám
a 112. Sose néznek híreket?

Arra gondoltam, hogy talán nem érdekli őket, él-
nek-e vagy meghalnak. De az is lehet, hogy valójában
a rablókhoz tartoznak, és azt hiszik: az a legjobb, ha
náluk van a pisztoly.

SVEN

Az éjszaka közepén felébredtem. Hirtelen világosság támadt lassú agyamban.

Mekkora hülye voltam!

A símaszkos lányról csak annyit tudtam, hogy nyolcadikos, és hogy éjszakánként bicajjal jön el hozzám.

De egy öt héttel ezelőtti rablótámadásra, amiben a tulajdonos megsebesült, és aminek a tetteseit még mindig nem kapták el, meglehetősen egyszerűen rá tudok guglizni.

Megnéztem a telefonomat: öt perccel múlt hajnali kettő. Ha minden úgy történik, mint a múltkor, akkor kevesebb mint fél óra múlva érkezik.

Megnyitottam a Google-t.

El se hittem, hogy közben alig kaptam levegőt. És vagy háromszor félregépeltem.

Rákattintottam a nagyítóra, és a következő pillanatban minden ott volt előttem.

A MONTIJN FOTÓSZAKÜZLET
TULAJDONOSA MEGSEBESÜLT EGY
RABLÓTÁMADÁSBAN

El akartam olvasni az egész cikket, de a szemem egyetlen szóra tapadt: MONTIJN. Ezt a nevet korábban sosem hallottam – néhány nappal ezelőttig.

A tanárok minden órát névsorolvasással és a hiányzók összeírásával kezdtek. Kábé ezerszer elismélték a nevünket. Sven Beekman. Sol Louakili. Ziva de Vries.

Parker Montijn.

A lány, aki az első órán ugatott.

Néztem Alaskát, és a két teljesen különböző világ képe csúszott egymásba a fejemben.

A vékony, csendes lány az osztályomból – és a sötét árnyék símaszkban. Egy ugató lány nappali fényben – és egy simogató lány éjszaka.

Arra gondoltam, hogy ennek így semmi értelme.

Biztos elgépelttem valamit. Vagy az is lehet, hogy véletlenül hívják őket ugyanúgy.

De aztán eszembe jutott, hogy mi már hetek óta itt lakunk, de a símaszkos lány sosem járt nálunk. Eljön az első iskolanap, és aznap éjjel megjelenik ez a csaj.

Ez is véletlen?

Biztos akartam lenni a dolgomban.

Felültem, és az ebre néztem.

Nem hittem el, de szinte izgultam.

És aztán elkezdtem ugatni.

– Vaf vaf vuf, vaf vaf vuf...

Még be sem fejeztem az első sort, Alaska máris felugrott. A farkát csóválva odarohant hozzám, mellső lábait rátette a paplanra, és a levegőbe emelte az orrát.

– Vaf, vof, vaf, vof, vaf...

És tudta. Ez el tudja ugatni a *Jingle Bellst*!

Mielőtt ebbe egyáltalán belegondolhattam volna, anya rohant be a szobámba. A haja kócos volt, a pizsamája gyűrött.

– Sven! – Amikor meglátta, hogy az ágyamban ülök, megállt. – Azt hallottam, hogy Alaska ugat! Már azt hittem...

Láttam magam előtt, ahogy a símaszk kivágásai rám bámulnak.

Tehát szó sincs semmiféle titokzatos lányról, aki rám nevet, miközben egy sziklás tengerparton autózunk.

A kivágott lyukakból mindig is a 7. B-s Parker szemei bámultak rám.

– Mi a baj? – kérdezte anya. – Miért ugatott Alaska?

Hátrasímitottam a szemembe lógó hajam, és magamban káromkodtam. És ez csaj az osztályomból mindent tud rólam...

– Sven? Mi a baj?

Feltartottam a telefonom.

– Csak Angry Birdsöt játszottam, mert nem tudtam aludni. De be volt kapcsolva a hang, és az eb egyszer csak elkezdett ugatni.

Vannak olyan pillanatok, amikor az anyák egyszerűen ragyognak. Amikor teljesen biztosak a maguk igazában, és az a tudat is megerősíti őket, hogy tudósok százai értenek egyet velük. Mert a képernyő erős fénye miatt még sokáig nem fogok tudni elaludni. Ha pedig nem alszom eleget, még több rohamom lesz, és akkor...

Ó, Istenem, én gondolkodni akartam, anyám meg még mindig ott állt az ajtóban! Attól féltem, hogy addig fogunk nevelési kérdésekről beszélgetni, mígnem betoppan a símaszkos lány.

Vagyis nem a símaszkos lány.

Hanem Parker.

Szóval míg betoppan Parker, the Barker.

Ökölbe szorítottam a kezem.

És ő végig tudta, hogy ki vagyok. És a símaszk kivágásain keresztül látott engem félmeztelenül, egy szál boxerben. Végighallgatta a sztorimat a kudarcba fulladt, nagy terveimről, hagyta, hogy vigasztaljam, és simogatta Alaskát.

Úristen, gondoltam, ez olyan érzés, mintha az *agyamat* látta volna félmeztelenül. A rövidzárlatoktól sissetgő agyamat egy szál alsógatyában.

Elképzeltem, ahogy itt fog állni az ágyam mellett, és hirtelen az jutott eszembe, hogy nem fogom neki elmondani, hogy rájöttem. Továbbra is azt fogja hinni, hogy van egy titka – na nem, hát nem. Lehet, hogy én vagyok a freak, a összezúzott kezű marslakó, aki örök életére hetedikes marad, de aznap éjjel én akartam nyerni.

Én tudtam, mi a helyzet. Ő nem.

PARKER

Először fordult elő, hogy más is volt rajtam kívül az utcán.

Péntek éjszaka volt, vagyis nemcsak a tolvajok indultak útnak, hanem a bulizók is, részeg biciklisek kacsáztak az úton. Megint remegett a kezem.

A híradóban ma tíz percig foglalkoztak egy merénylettel. Felrobbant egy autó egy emberekkel teli helyen. Tizenhárom halott, száz sebesült és homokkal beszórt vértócsák.

Apa mindig kimegy a szobából, amikor elkezdődik a híradó, anya szemrebbenés nélkül végignézi. Akkor is, ha figyelmeztetnek: vigyázat, sokkoló képek következnek! Vagy *akkor* csak igazán. Mert tudja, hogy valakinek, aki végig bírja nézni, maradnia kell. Valakinek, aki tudja vinni a boltot, és aki gondoskodik rólunk.

Ültem anya mellett a kanapén, és néztem a sikoltozó embereket a tévében. Nem akartam elmulasztani egyetlen pillanatot sem: ha az ember nem figyel eléggé, a végén nem tudja, a jók vagy a rosszak vannak-e a képeken. Hogy a vértócsákra kell-e épp figyelniük vagy az egyperces néma csöndre.

Valaki a sötétben kiabálni kezdett mögöttem.

– Hé, cica, hova ilyen későn?

Egy pillanatra hátrafordultam. Két nevető férfit láttam.

– Nem vagy még kicsi a kocsmázáshoz? – kérdezte a másik.

Még gyorsabban kezdtem tekerni.

Valószínűleg nem volt náluk pisztoly. Valószínűleg semmit sem akartak csinálni. De honnan lehet tudni, hogy ki fog lőni, és ki az, aki csak úton van a nagymamája felé?

Alig kaptam levegőt, mire odaértem Sven házához. Gyorsan behúztam magam mögött a tolóajtót, és bepattintottam a zárat. Lihegve simogattam Alaskát.

– Követett valaki? – kérdezte Sven hűvösen.

Nem az ágyában ült, hanem a székén, lába az íróasztalon. Kapucnis pulóver volt rajta, és máshogy nézett rám, mint szokott. Nem értettem, és miközben Alaska boldogan táncolt körülöttem, lopva megtapogattam a símaszkot – de rajtam volt, nem láthatta az arcomat.

– Részeg férfiak kiabáltak rám az utcán.

Alaska meleg nyelvével a kezemet nyalta, fekete szeme sugárzott az örömtől. A kutyákban az a legfantasztikusabb, hogy sosincs elegendő az emberből. Sosem gondolják azt, hogy jaj, ne, már megint itt van ez a Parker, pedig a héten már kétszer találkoztunk, és nincs is már egymásnak mondanivalónk.

– Tényleg? – Sven hangja még mindig hűvösnek tűnt. – És mit kiabáltak?

– Megkérdezték, hova megyek ilyen későn. És hogy nem vagyok-e túl kicsi a kocsmázáshoz.

Sven felvonta a szemöldökét.

– Ezek szerint felelősségteljes részeg férfiak voltak. Nem feleltem.

A tenyerembe vettem Alaska fülét, és a lehető leggyengédebben elkezdtem simogatni az ujjaim hegyével ezt a kis háromszögletű kutyadarabkát.

– A börtönlakók kilencvenkét százaléka férfi – suttoztam. – És csak nyolc százaléka nő. A rablótámadásoknál még rosszabb az arány. Szinte az összes támadó férfi. – Felnéztem. Az íróasztali lámpája fel volt kapcsolva. Szőke haja világított a fényében. – Tudtad?

– Nem – felelte, majd megvonta a vállát. – És akkor mi van?

Úgy ült ott, mintha egy filmben szerepelt volna. Van egy csomó ilyen alak: a fickó, aki pontosan ilyen hanyagul és szórakozottan ül, lábával az asztalon, és mindenki tudja, hogy ő tartja a kezében az összes szálát, és ő az, aki feladatot ad a bérgyilkosoknak.

– Hogy akkor mi van? – suttoztam felháborodottan. – Egyszerűen nem értem, miért gondolja mindenki, hogy tök normális, hogy a férfiak ölnek és lopnak és bombákat robbantgatnak.

– Gondolj bele – mondta Sven –, Hollandia összes miniszterelnöke férfi volt. Férfiak találták fel a számító-

gépet és a repülőgépet. Ők fedezték fel a gravitációt, és ők jöttek rá, hogyan működik az evolúció. Évezredek óta mi irányítjuk a világot – és igen, néha hibázunk.

– Ti?

– Igen, mi, férfiak! Mi legalább csinálunk valamit. Ha valaki semmit sem csinál, nem is zárják börtönbe. Úgy könnyű.

És ahogy ott ült, mintha tényleg irányította volna a világot. A földre néztem, a piros pánikgombon megcsillant a fény. Olyan volt, mint egy tévés kvízzjáték gombja, amit akkor kell megnyomni, ha a játékos azt gondolja, hogy tudja a választ.

Ha Sven benne lenne abban a játékban, ő csapkodná azt a gombot a legvadabbul. Akkor is, ha nem is tudná a helyes választ.

– Gyere – szólalt meg hirtelen –, kimegyünk!

Rábámultam.

– Ki?

– Igen, anyám nemrég volt itt, mert hallotta Alaskát ugatni. És itt benn egyfolytában arra kell vigyáznunk, hogy ne beszéljünk hangosan. Nagyon idegesítő.

És felállt. Amikor Alaska meglátta, hogy Sven felveszi a cipőjét, szinte megőrült.

– Persze – mondta neki Sven –, te is jöhetsz!

Dermedten ültem a földön. Kimegyünk? Épp most? Az nem lehet! Nekem suttognom kell, hogy ne ismerje fel a hangomat. És egyik porcikám se kívánja, hogy

Svennel, a kökemény buldózerrel sétálgassak az éjszaka közepén.

Viszont nem maradhattam ott a szobájában, egyedül...

Sven kinyitotta a tolóajtót.

– Kimegyünk a ház mögötti mezőre.

– De hát Alaska nem bír átugrani a kerítésen.

– Nálam van a kapu kulcsa.

Olyan érzés volt, mintha arra kért volna, hogy ugorjak egy szakadékba. Egy szakadékba, ami tele van rablókkal, bombákkal és gravitációval. De végül nem tudtam ellenállni. Mert elképzeltem, milyen lesz. Milyen lesz kimenni Alaskával az éjszaka közepén a szabadba. Körbe-körbeszaladgálni azon a hatalmas mezőn. Játsszani egy bottal. Azt játszani, hogy még mindig az én kutyám.

SVEN

Azt hittem, hogy mindjárt felrobbanok. Minél messzebb kellett jutnunk a háztól, hogy végre kiabálhassak.

Azt éreztem, hogy teljesen átverték.

Amikor egy roham után lassan feljövök a víz felszínére, na, az óriási szívás. Körülöttem rémült arcok, én meg zavartan azt találgatom, hogy pontosan mi történt, megsebesültem-e, hol fekszem, és kik vannak mellettem – iszonyú rohadt érzés.

De most nem volt rohamom. Magamnál voltam, figyeltem, beszéltem hozzá, és mindenre emlékszem.

Az orrom előtt csalt meg, miközben én félmeztelenül feküdtem az ágyon. Elmondtam neki, hogy túl gyáva voltam a nagy tethez a suliban. Elmondtam neki, hogy úgy érzem magam, mint egy ember a Marson, akinek folyton el kell magyaráznia, hogyan pisál.

És másnap úgy ült az osztályban, mintha mi sem történt volna.

Átlopakodtunk a hátsó kerten, mint valami háborús filmben. Alaska pontosan tudta, mire készülünk: mindjárt játszani fogunk valamit hármásban, és senki sem ugathat.

Kinyitottam a kertkaput, kiengedtem a dögöt és a csalót. Ő akarta fogni Alaska pórázát – felőlem. Most fogja utoljára látni azt a kutyát.

Felettünk magasan, a sötétkék égen a telihold világitott. Fúj a szél. Közeledett az ősz.

– Tudod – suttogtam, mert még mindig elég közel voltunk a házakhoz –, szerintem elég gáz gyűlölni az emberiség felét. A fiú osztálytársaidat is ennyire utálod?

– Abszolút – vágta rá rögtön.

– Valóban? – kérdeztem vissza, mintha az időjárásról beszélgetnénk. – Hogyhogy?

Felsóhajtott.

– Egyfolytában lökdösik és rugdossák egymást. Állandóan olyan fiúkról beszélnek, akik felteszik a YouTube-ra, amit a gépen játszanak, és úgy tesznek, mintha viccesek és vagányak lennének. Pedig igazából olyanok, mint a csúfolódó óvodások.

– Mind?

– Főleg az egyik.

Nem láttam persze az arcát, de éreztem, hogy habozik. Ott grasszált előttem, nyílt terepen, de most egész testében elbizonytalanodott. Nem volt szabad elárulnia magát – ugyanakkor alig várta, hogy mesélhessen az első számú csúfolódó óvodásról.

– Az egész osztály tisztára hülyének néz – suttogta. – Mindenki rajtam röhög, és ez a miatt a fiú miatt

van. – Belerúgott a homokba. – Én nem akarok különleges lenni. Nem akarom, hogy fanfárral fogadjanak, ha belépek az osztályba. De bohóc sem akarok lenni. Egyszer csináltam valami kis örültséget, és azóta mindenki idiótának néz.

– Elengedheted Alaskát – mondtam kurtán.

Messze voltunk a házaktól. Ezen a részen fű is nőtt, sőt bokrok, ha nem fognak építkezni, hamarosan egész erdő lesz itt.

Beledugtam a kezem a tréningem zsebébe, és felnéztem az égre. Nem voltak utcai lámpák, látni lehetett a mindenséget.

És naná, megint elkezdte. Parker, the Barker, aki szerint az egész világ rohad, csak ő nem.

Most már a hangját is felismertem. Még úgy is, hogy suttogott.

– Tényleg nem értem – nyavalygott –, hogy miért van olyan sok rossz ember. Miért bántanak és gyilkolnak és hazudnak...

– És ezt tőlem kérded? Hát szép! – Én is belerúgtam egy göröngybe. Jó nagyot, kisebb homokfelhő szállt fel. – Nem én vagyok az, aki egy hete hazudozik. Hanem te. Te vagy az, aki az elejétől fogva tudta, ki vagyok.

Megdermedt. A holdfényben a símaszk kivágásai is sötétek voltak.

– Gyerünk, Barker! – kiáltottam. – Ugasd el még egyszer a *Jingle Bellst*! Imádod csinálni, nem?

Szerintem majdnem megfulladt. Azon gondolkodtam, hogy mi a fenét fogok csinálni, ha elájul. Sem a mobilom, sem a pánikgomb nem volt sehol.

Mondjuk, azt sem tudtam, hogy mit csinálnék, ha rám jönne egy roham.

Vagyis hát – én az égvilágon semmit. Észre sem venném.

Mert egy roham kicsit olyan, mint meghalni. Csak a halálnak annyi az előnye az epilepsziához képest, hogy nem ébred belőle arra az ember, hogy tiszta nyál és agyrázkódása van.

– Rájöttél? – kérdezte.

– Hát rá.

Mielőtt észbe kapott volna, gyorsan letéptem róla a símaszkot. Az arca világos foltként világított a sötétben. Láttam a nagy szemét és a fejére tapadó haját.

Kiszedte a gumit a hajából, és gyorsan csinált magának egy új copfot. Nem mintha nem lett volna mindegy.

– Szerinted ez vicces? – kérdeztem keményen. – Hogy fogalmam sem volt, ki vagy, és csak dumáltam? És mindent elmondtál rólam Zivának meg Elinnek és a többieknek?

Megrázta a fejét.

– De hát nem is így volt!

– De, pontosan így volt! Ott ültél a hálósobámban a símaszkkal a fejedben, és úgy tettél, mintha nem tudnál rólam semmit. Hogy azt higgyem, mindent elmondhatok neked.

– De hát én is mindent elmondtam neked!

– Csak arról a hülye rablásról beszéltél.

Alaska közöttünk állt. Fehér feje ide-oda járt a sötétben: Parkerről rám nézett, majd vissza Parkerre – mintha teniszmeccset nézne.

Parker azonban – most először – nem Alaskára figyelt.

– Az a rablás – kiabálta – történetesen életem legszörnyűbb élménye!

– Köszö – kiabáltam vissza –, ezt felfogtam! És igen, minden férfi rossz, és még azt is tudod, pontosan milyen arányban vannak a börtönökben. Most komolyan, még mennyi ideig fogsz nyavalyogni emiatt?

Kisimítottam a hajam az arcomból, de a szél megint belefújta.

– Persze, történnek néha szörnyű dolgok, de könnyölgöm, oldd meg! Apád válla rendbe jött, beszereztek egy jobb riasztót, és ha két hónap múlva is félni fogtok, akkor eladjátok az üzletet, és majd csináltok valami mást. Miért olyan nehéz ez?

– Miért olyan nehéz ez? – kérdezett vissza elcsukló hangon. – De hát a támadók még mindig köztünk

járnak! És fegyverük van! Neked is félned kellene. Mindenkinek félnie kellene.

Sóhajtottam.

– Nézz körül, Barker! Mindenki fél is. Néha kicsit, néha jobban – de mindegy is. Mindenki tudja, hogy a világ egy rohadt hely. De miért kell neked jobban félned, mint másoknak? Te miért vinnyoghatsz még mindig, amikor nekünk meg élnünk kell tovább?

Csak állt, mozdulatlanul.

Alaska nyüzített. Orrával megbökte a combomat, majd Parker kezét. Majd az én kezemet és Parker combját.

– Örülj neki – mondtam –, hogy te egy pisztolyos embertől félhetsz! Nekem magamtól kell félnem. Bármelyik pillanatban kész, végem lehet.

Parker hátralépett egyet.

– Tudom – felelte –, szörnyű lehet együtt élni a rohamokkal, meg a liftkulccsal, meg azzal a nagy tettel, amit végül nem mertél véghez vinni. De tudod, mit? Az epilepszia nem változtat semmin. Csöppet sem vagy különleges. Te így is csak egy seggfej vagy, aki rögtön az első iskolánapon elkezd bántani másokat.

– Tényleg? De hát te kezdtél rögtön az első órán ugatni!

Bólintott.

– Igen, és neked köszönhetően ezt szerencsére most már senki sem fogja elfelejteni. Nagy tettet akartál végrehajtani, és ez volt az. Kitaláltad a világ leghülyébb

csúfnevét, és most mindenki azt gondolja, milyen kúl vagy. De hogy mit gondolnak rólam, az téged egyáltalán nem érdekel.

A levegő kezdett csípős lenni. A szél is egyre jobban fújt.

– Miért érdekelne, hogy mit gondolnak rólad? – kiabáltam. – Épp elég bajom van így is! Hát nem érted? Mindenki önmagáért!

Állt előttem, szálegyenesen. Vékornak tűnt a fekete nadrágjában és a garbójában.

– Pontosan ezt gondolták a támadók is – mondta halkán. – Hogy mindenki önmagáért!

Legszívesebben behúztam volna neki egyet. Senkivel nem találkoztam még, aki mindent ennyire túllihegett volna. Közben Alaska halkán nyüszítve, nyugtalanul járkált fel-alá közöttünk. Sötét kutyaszeme megcsillant a holdfényben.

– Hagyd már abba a nyüszögést! – kiáltottam rá. – Viselkedj normálisan, te dög! – Megragadtam a nyakörvét. – Hazamegyünk.

Parkernél volt a pórása. *No way*, hogy könyörögni kezdjek ennek a csalónak, gondoltam, vagy akár csak annyit mondjak neki, hogy légy szíves, add vissza a pórázt. Elkezdtem húzni Alaskát a nyakörvénel fogva.

– Engedd el! – üvöltött Parker. – Fáj neki!

Kábé úgy ordított, mint egy anya, akinek szét akarják transzírozni a kölykét.

– Alaska nem dög – kiáltotta –, hanem a világ legaranyosabb kuttyója. És ha húzod a nyakörvét, az fáj neki. Mégis mit gondolsz? Azért él, hogy neked segíthessen? Hogy egy élő pánikgomb?

– Igen – feleltem –, pontosan ezt gondolom. Csak hogy ő sokkal hülyébb, mint egy pánikgomb. Egy pánikgombnak nem kell megtanítani semmit. És semmi-be sem kerül.

Hirtelen éles nyilallást éreztem a lábamban. Előregörnyedtem, és két kézzel megfogtam a sípcsontomat. Parker belém rúgott.

– Gyere – mondta Alaskának. – Indulunk!

Elengedtem a nyakörvét. Alaska a farkát csóválva rohant oda régi gazdájához. Parker még arra sem vette a fáradságot, hogy rákösse a nyakörvre a pórázt. Elkezdett rohanni.

– Te úgysem érdeveled meg! – kiáltotta vissza. A hangja szinte kettévágta a sötétséget. – Én legalább szeretem!

PARKER

Rohantam Alaskával az éjszakában. Milliószor száguldottunk át így a világon. Ő sokkal gyorsabban tudott volna futni, mint én, de szorosan mellettem ügetett. Időnként szökellt egyet, vagy a kezemhez dugta az orrát. Néha mintha nevetett volna.

Annyira dühös voltam, hogy gondolkodni se bírtam. *Gyűlölöm* – csak ez járt a fejemben. Hatalmas betűkkel villogott a szemem előtt: *Gyűlölöm*. Kétségbeesetten reménykedtem benne, hogy nem botlom meg, hogy nem esem el, hogy hamarabb érek oda a bringámhoz, mint ő.

A símaszkot ott hagytam a földön. A szél belekapott a hajamba, és én hátra se fordultam. Aztán meghallottam Sven kiáltását.

– Alaska!

Alaska csinált egy fél fordulatot a levegőben.

– Alaska, ide!

Alaska rám nézett, majd megrázta a fejét, amitől meglebegtek a fülei. Aztán elkezdett boldogan rohanni az új gazdája felé. Sven meg felé – mint két szerelmes, akik minden korábbi veszekedést feledve rohannak egymás karjaiba.

Lihegve megálltam. Egyszerre fáztam és egyszerre volt melegem. Alaska nyolc hónapig volt az én kutyám. Azután egy hónapig lakott Yvonne-nál, míg az alapvető segítőkutya-trükköket megtanulta. Sven három hónapja volt a gazdája.

Csak három hónapja.

– Alaskaaaa! – kiáltottam, amilyen hangosan csak bírtam. Hideg levegő töltötte meg a tüdőmet. – Gyere ide, kislány!

Láttam, ahogy a fehér folt megáll a távolban. Egy darabig mozdulatlan volt. Aztán a farkát csóválva elkezdett rohanni felém. Fehér szőre lobogott a szélben.

– Alaska, ide! – kiáltotta Sven szigorúan.

– Nem! – vágtam rá. – Ide!

– Tényleg ezt akarod? – Sven közelebb jött. A haja összekócolódott, és akárcsak én, ő is levegő után kapkodott. – Hogy válasszon közülünk?

Természetesen nem kívánhattam, hogy válasszon közülünk. Gonosz dolog lenne. De a szívem mélyén pontosan ezt akartam. Hogy Alaska válasszon, mert biztos voltam benne, hogy tudja: én sokkal jobban szeretem. Hosszabb időt töltöttem vele, és én neveltem úgy, hogy abból Yvonne rögtön látta: jó segítőkutya lenne belőle. Sosem neveztem dögnek, se ebnek, és annyit simogattam, amennyit ő akarta. Ja, és sosem estem össze nyáladzva.

– Oké – mondtam. – Legyen. És az kapja, akit ő választ.

– Deal – felelte Sven.

Szédültem. Mert tudtam, hogy innen nincs tovább. Alaska választ, és kész. Aztán jön a szakadék.

– Hogy csináljuk? – kérdezte Sven.

Egyszer egy filmben láttam egy párbajt. Két férfi állt háttal egymásnak, pisztollyal a kezében. Húsz lépést távolodtak egymástól, aztán megfordultak, és lőttek. Az egyiket nem találták el. A másik meghalt.

– Eltávolodunk egymástól – mondtam. – Nem szólnunk neki, csak megyünk. És akkor meglátjuk, kit választ.

– Oké.

– De te nem mehetsz a házatok irányába. Az nem lenne fair.

– Rendben – felelte. – Akkor én elindulok a lakótelep irányába, te meg a fák felé.

Alaska, mivel épp senki sem hívta, végre megnyugodott, és békésen szaglászott a földön, félúton közöttünk.

– Háromra elindulunk – mondta Sven.

Feltekertem a kezemre a pórázt.

– Szóval akkor egyikünk se hívja. Elindulunk, és nem mondunk semmit.

– És megnézzük, kit választ.

– Egy... – mondta Sven.

– Kettő – mondtam.

– Három! – kiáltottuk együtt.

És elindultunk egymásnak háttal. Tényleg olyan volt, mint egy párbaj. Nem tudtam eldönteni, mi lenne jobb: ha lassan lépkedem, és tovább maradok Alaska közelében, vagy ha elkezdek szaladni, azt remélve, hogy rögtön utánam fut.

Vadul dobogó szívvel mentem előre az elhagyatott réten. Többször hátranéztem, majdnem megbotlottam egy kis bokorban. A kezem jéghideg volt. Legszívesebben hívtam volna, de nem tettem. Úgyis engem fog választani. Annyira boldog volt, ahányszor besurrantam hozzá a sötét kertből. És egész nap hallja, hogy beszélnek hozzá – tudja, hogy Sven utálja.

A távolban a fehér folt egyszer csak megmozdult.

A sötétben nehezen lehetett kivenni, melyik irányba indult el. Először arra gondoltam: talán csak ide-oda szaladgál. Talán csak habozik. Talán csak búcsút vesz Sventől.

De a fehér folt egyre kisebb lett. És nem jött vissza. Alaska Svent választotta.

SVEN

Szombaton minden úgy történt, ahogy szokott, mégis minden más volt.

Megint rám jött egy roham, de ezúttal nem kellett kórházba mennem. Amikor elkezdődött, pont a földön feküdtem a vadállat mellett. Olyan keservesen nyüszített, hogy próbáltam kideríteni, mi baja lehet. Kificamította a bokáját, vagy belement egy tüske a tapancsába, megrándult a farka? Tudom is én.

Amikor magamhoz tértem, ott feküdt mellettem, lihegve. Miért csinálják ezt a kutyák? Akkor is lihegnek, amikor elvben rendszeren kapnak levegőt.

Ha összeesem, az ebnek két dolgot kell csinálnia: meg kell nyomnia a pánikgombot, és oda kell feküdnie mellém. Amikor magamhoz térek, úgy szokott örülni, mint majom a farkának. Tudja jól, hogy jutalmat kap: sötétbarna, húsos kutyakekszet a világ legjobban elzárt dobozából. Olyan szaga van a cuccnak, mint egy három hete felboncolt tehénnek. De Yvonne szerint nem csak a keksznek örül.

Hanem annak is, hogy végre megint magamnál vagyok. Hogy vége a rövidzárlatnak.

Szerinte Alaska és köztem különleges rádiókapcsolat van. Amikor az ágyam zárlatos, ez a kapcsolat megszűnik, és egy segítőkutyának ez a legrosszabb: ha a gazdája nem reagál semmire. Mintha nem lenne térerő.

Lassan kiélesedtek előttem a fehér fej körvonalai.

Lihegő, rózsaszín marhasültszerű nyelv. Nedves, fekete krumpliorr.

Nézte az arcomat, és várt. Hogy visszajöjjön a térerő.

Mentőautóban felébredni rettenet. Nem tudom, hol vagyok, és bepánikolok. Néha üvöltök. Vagy csapok magam körül, és megpróbálom kitépni az infúziót.

De ha az eb mellettem fekszik, tudom, hogy minden oké.

Néztem Alaskát, és a múlt éjszakára gondoltam.

Még mindig nem tudtam elhinni.

Tudja, hogy rohamaim vannak. Tudja, hogy egy béna hámot kell hordania, ha velem van, tudja, hogy gyakran rossz a kedvem, vagy bármelyik pillanatban elromolhat.

És mégis azt akarta, hogy én maradjak a gazdája.

Engem választott.

PARKER

Egész hétvégén rosszul voltam. Akkor, ott, a mezőn, a sötétben csak annyit tudtam: Alaska választ. De arra nem gondoltam, hogy mi lesz utána: az már a szakadék volt. És tényleg: a gyomromban éreztem a szakadékot.

Három éjszakán át megint majdnem az enyém volt. A kezem újra tudta, milyen érzés őt simogatni. És aztán mindent elrontottam. Végignézte, ahogy a régi és az új gazdája elindul, és Svent választotta.

Miközben a Google segítségével végignéztem a világon fellelhető összes golden retriever fotóját, eszembe jutott egy fiú a régi osztályomból. Kábé két éve lehetett. A szülei állandóan veszekedtek. Még ötödikes volt, amikor el is váltak. De a veszekedések folytatód-
tak. Arról, hogy hogyan osszák el a házat meg az egyéb dolgokat. És a gyerekeket. Emlékszem, az a fiú egyszer azt mesélte, hogy az anyja elkezdett vele kiabálni: most már válasszon! Az anyjánál vagy az apjánál akar lakni?

A mai napig jól emlékszem, milyen arcot vágott a fiú, amikor ezt mesélte, főleg, hogy nem borította fehér szőr, nem volt sötét, és közel volt hozzám, nem húsz méterre tőlem. Vagyis egy kicsit el tudom

311400

képzeln, milyen arcot vágott Alaska a mezőn, amikor a fejét ide-oda forgatta. Amikor rájött, hogy választania kell.

Vasárnap este nem húztam fel az ébresztőt hajnali kettőre. Annak a korszaknak vége. Sosem volt ennyire rettenetes egy egész éjszakán át az ágyamban feküdni. Nem is aludtam. *Ha csak fekszel az ágyadban, az is pihentető*, mondta mindig anya.

Még mielőtt altatót kezdett volna szedni.

Hétfő reggel megint ott ültem az esős Eiffel-toronyposzter alatt. Háromszor átrendeztem a tolltartómat. Senkit se vártam. De amikor Sven bejött a terembe, hirtelen azt se tudtam, hogyan kell normálisan ülni egy széken. És amikor elment mellettem, nem tudtam megállni, hogy ne nézzek rajta végig, nincs-e új sérülése vagy ragtapasza.

De semmi. A kezéről is eltűnt a kötés.

Mielőtt leült volna a székére, két másodpercig engem nézett. Aztán úgy tett, mintha ott sem lettem volna. És én is pontosan ezt tettem. Mondta Benjaminsnak, hogy *Bonjour, je m'appelle Sven*, én meg Claire-nek, hogy *ça va bien, merci*. Nem nevezett Barkernek, én pedig nem meséltem el, hogy úgy érzi magát, mint egy idegen a Marson, és ő nem mondott senkinek semmit a rablótámadásról. Hát így voltunk.

De aztán a szünetben Sven rosszul lett.

Épp Benjammal ült a folyosón egy padon, én meg Elinnel az ablak alatt. Arra koncentráltam, hogy vagy Elint vagy a szendvicsemet nézzem, de közben egyfolytában Svenre tévedt a tekintetem.

Így azt is láttam, amikor elzuhant.

A teste egyszer csak megmerevedett, és egy rövid sikoltás után úgy dőlt el, mint egy darab fa. A sikoltás miatt mindenki tudta, hogy baj van. Sven merev testtel feküdt a földön. És aztán elkezdett rángatózni.

Elin és én odarohantunk – persze mindenki más is. Néhány másodperc múlva egy nagy kör alakult ki körülötte.

A múlt héten háromszor volt már kisebb rohama, a kísérteties nevetésétől már nem estünk pánikba. De ez most más volt.

Horkantva, prüszkölve vette a levegőt. A szeme fennakadt, a keze és a lába rettentően rángott. Egyszer véletlenül belenéztem egy filmbe, amiben egy embert elektromos sokkokkal kínoztak: pontosan így nézett ki Sven is.

– Vér jön ki a szájából! – kiáltotta Benjamin.

Elszédültem.

Sven feje minden rázkódásnál koppant egyet a fekete-fehér kövön. *Örülj neki*, mondta péntek éjjel, *hogy te egy pisztolyos embertől félhetsz. Nekem magamtól kell félnem*. Megláttam a véres habot a szája szélén, és megértettem, mire gondolt. Lázasan kutattam az

agyamban, hogy mi volt azon a fénymásolaton, amit első nap szétosztott.

– Tennünk kell valamit a feje alá – kiáltottam, de senki sem hallgatott rám.

Megérkeztek futva a tanárok. Elin sírt, egy fiú vi-deózott a mobiljával, volt, aki kiabált, és legalább hár-man hívták a mentőket, pedig a fénymásolatban az volt, hogy csak akkor kell, ha a roham több mint öt percig tart. Mondjuk, lehet, hogy én is ezt tettem vol-na, ha nem látom, hogy már megteszi más.

Remegő kézzel levettem a pulcsimat. Leguggoltam Svenhez. Úgy tettem, mint aki nem fél, és óvatosan be-tettem a pulcsit a rázkódó feje alá. Máshol nem értem hozzá – nem szabad lefogni a roham alatt. A rángató-zást nem lehet megállítani, fájdalmat okoznánk vele.

Tudtam, hogy hamarosan ebből a jelenetből is egy negyven éven felülieknek való film lesz a fejemben. Sven fennakadt szeme a semmibe bámult, arca furcsa grimaszba torzult. Ez nem Sven, mondtam magam-nak – ez egy görcsbe rándult test. Vér csöppent a pu-lóveremre, de ő ebből semmit sem érzett.

Vagy mégis?

A tanárok kitágították a kört, hogy nagyobb legyen a hely. A hangjuk idegesnek tűnt. *Nézz körül* – kiabálta Sven a mezőn –, *mindenki fél!* Ott maradtam mellette a földön ülve, pedig a legszívesebben jó messzire ro-hantam volna. De Alaska is pontosan ezt teszi: vele

van. Látja, hogy rángatózik, hallja, hogy nyöszörög, de marad.

Vége lett a rohamnak.

Három percig tartott? Vagy hétig? Tizenötig? Fogalmam sem volt. Sven mozdulatlanul feküdt mellettem. Még köpködve lélegzett, de a teste elernyed. Az arca sápadt volt.

Hoppenbrouwers letérdelt mellénk, és rám nézett.

– Most már az oldalára fektethetjük – mondta hal-
kan. – Hogy ne nyeljen félre.

Megpróbáltuk együtt az oldalára fektetni. Sven egyszer már megérintette a vállamat, most én érintettem meg az övét. Egy pillanatra otthagytam a kezem. Sven felnyögött, a tekintete még mindig ködös volt. De fel akart ülni.

– Nyugalom – mondta Hoppenbrouwers. – Rohamod volt... Minden rendben, maradj fekvé!

De Sven mindenáron fel akart ülni. Láttam rajta, hogy még mindig zavart. Azt se tudta, hol van.

Ekkor szétnyílt a nézelődők gyűrűje. Két mentős érkezett sárga-türkizzöld egyenruhában, elsősegélytáskával. Felénk tornyosultak, és átvették az irányítást.

Megnézték Sven pulzusát, beszéltek Hoppenbrouwersszel és egymással. Felálltam, és szótlánul hátraléptem. Néztem a zavart és a totális tehetetlenséget Sven arcán. Ilyenkor nem képes arra, hogy elmondja, mi van

vele, így mások döntenek helyette. Szerintük nem tört el semmije, és a szájából azért folyik a vér, mert ráharapott a nyelvére. De a biztonság kedvéért inkább beviszik.

És a biztonság kedvéért hordágyon. Sven ezt nem akarta – nem is értette. Azt kívántam, bárcsak lenne merszem megfogni a kezét, és azt mondani neki, hogy minden rendben. Hogy most kórházba kell mennie, de Alaska várni fogja otthon.

De Sven haragudott rám, mert hülyére vettem a símaszkkal a fejemen. És a világ legnagyobb dráma-
királynőjének tart.

A rohama alatt képes voltam vigyázni rá, megakadályozni, hogy beüsse a fejét. De most már nyilván hallani sem akart rólam.

Végignéztem, ahogy a mentő elvitte a hordágyon. Amint az iskola ajtaja becsukódott, körülöttem mindenki izgatottan beszélni kezdett. Én nem mondtam semmit.

Lassan visszamentem az ablakhoz, ahol még mindig ott hevert a táskám és a félbehagyott szendvicsem. Legszívesebben kidobtam volna, de aztán meghallottam Sven hangját a fejemben: *Miért kell neked jobban félned, mint másoknak? Te miért vinnyoghatsz még mindig, amikor nekünk meg élnünk kell tovább?*

Inkább megettem a szendvicsemet.

SVEN

Épp hazaértem a kórházból, amikor megkaptam a filmet.

Kimerülten lefeküdtem az ágyamra. Fájtak az izmaid és a fejem, a nyelvem meg volt dagadva, mert megint ráharaptam. A rohamok elején az ember összes izma megfeszül. Ha ebben a pillanatban a nyelved épp a két fogsorod között van, hát az pech. Az orvosok többször is figyelmeztették a szüleimet: meg ne próbálják az ujjukkal kipiszkálni a nyelvemet, mert egyszerűen le fogom harapni az ujjukat.

Sol küldte át.

Az írta, nem tudja, hogy akarom-e látni. De hogy most az egész sulis ezt küldözgeti. Kábé mindenki megkapta az osztályok whatsapp-csoportjain keresztül. Az osztályok között meg barátokon, barátnőkön, tesókon keresztül terjedt.

Hát jó. Ha az egész sulis látta, akkor nekem is meg kell néznem, gondoltam.

Elindítottam a videót.

Rögtön megbántam. Pontosabban: még soha nem bántam meg ennyire semmit.

A rohamom volt benne, két perc harmincöt másodperces hosszúságban.

Lefilmeztek, amíg nem voltam magamnál.

Tavasszal befeküdtem egy epilepszia-központba. Gyógyszereket próbálgattak, mindennap megvizsgáltak, volt ott egy egész jó pszichológus, meg minden. Ők is lefilmezték egy komolyabb rohamomat. Aztán megkérdezték, hogy akarom-e látni.

Rögtön rávágtam, hogy nem.

A központban láttam a többi gyerek rohamait. Vagyis pontosan tudtam, hogy néz ki. Hogy mi milyen sorrendben történik, hogy folyik végig a véres nyál az állon, hogy akad fenn a szem, és milyen zombihangokat ad ki az ember.

Hadd ne legyek magamnál, amikor épp kikészülök!

Szóval ott feküdtem a feteke-fehér kövön.

Habzó szájjal, köpködve, rángatózva.

És láttam. Akárcsak az egész sulis.

Már nem is emlékszem, hogy mióta először, de sírtam.

Mert láttam, ahogy ott feküdtem a tömeg előtt. Mint valami cirkuszi attrakció.

Mert megtudtam, hogy az én vagyok. Hogy *olyan* vagyok.

És mert valaki ezt annyira viccesnek találta, hogy lefilmezte, és szétküldte az egész világnak.

Egy másodpercig se haboztam. Tudtam, hogy soha többé nem teszem be a lábam abba az iskolába.

PARKER

Benjamin mobilján láttam a videót. Messziről – Benjamin egy sorral előttem ült. De rögtön képben voltam. Egy horrorfilm volt a Marson lakó fiúról, ahogy elektromos sokkot kap.

Nem.

Sven volt az, egy roham közepén. Én pedig ott ültem mellette. Rajta voltam a videón, csak nem én voltam az, aki rángatózott, vérzett és cuppogott.

Hoppenbrouwers épp kiment a teremből, úgyhogy én is gyorsan elővettem a mobilomat. A szembeszomszéd lány három perccel azelőtt küldte el nekem a filmet. Általánosban egy ideig együtt jártunk rajzszakkörre, ő most kezdte a nyolcadikat.

*Parker!!! Úristen, ez nagyon para, ő az osztálytársad?
Az egész sulis a ti videókat küldözgeti!!*

Csak bámultam a videót. Ezek a képek színesek voltak, nem úgy, mint a biztonsági kamera fekete-fehér felvételei. De az érzés hasonló volt, hiszen ugyanaz történt: láttam valamit, amitől kővé dermedtem – először a saját szememmel, és aztán felvételtől. És akkor sem tudtam tenni semmit, amikor már nem voltam kővé dermedve. Most sem tudtam. Láttam, hogy valaki

felvette az egészet a telefonjával, de akkor még nem esett le. És most már késő volt – nem ugorhattam fel, hogy a földhöz vágjam azt a rohadt mobilt.

– Nem jön vissza – hallottam Solt.

– Ez komoly? – kérdezte Benjamin.

– Elmegy a suliból. Most írta.

Leraktam a telefonom. Végül is mindegy, mondtam magamnak. Úgyse láthatom többé Alaskát. És könnyebb lesz így: ha Sven elmegy, Alaska többé nem fogja várni a sulit előtt.

Ekkor visszajött a terembe Hoppenbrouwers. Nagyon gondterheltnek tűnt.

– Jól figyeljétek! – kezdte. – Sven Beekmannak ma délelőtt rohama volt, mint láttátok. Tudtuk, hogy ez bármikor megtörténhet, és azt is, hogy először ilyesmit látni ijesztő. Viszont most beszéltem Sven anyukájával, és úgy tűnik, hogy az egyik tanuló felvette a rohamot.

Körülnéztem a teremben: a padokban ott volt egy csomó mobil. Némelyiken még ment a videó, hangtalanul.

– Természetesen ki fogjuk deríteni, hogy ki videózott – mondta Hoppenbrouwers. – De először is szeretném megakadályozni, hogy kikerüljön az internetre. Ezért arra kérnélek titeket, hogy itt és most mindannyian töröljétek le a videót. – Intett a kezével. – Vegyétek elő a telefonjaitokat. Most lehet...

Mindenki kirakta a padok tetejére a telefonját. Néhányan a videóból tudták meg, hogy mi történt. Suttogva

figyelmeztettek, hogy én is rajta vagyok, és izgatottan kérdezték, hogy nem féltém-e. Nézték a fekete pulcsimat, amit azóta magamra vettem, mert fáztam. A vércseppek úgyse látszódtak rajta.

Kitöröltem a videót, de biztos voltam benne, hogy nem fog eltűnni. Még akkor se, ha minden tanár minden osztályban minden gyerekkel letörölteti. Egy csomóan már rég szétküldték a sulin kívüli barátaiknak. Ez így szokott lenni – így működik a világ. Bármelyik pillanatban bárhol felrobbanhat egy bomba. És azok a videók, amiket az ember több mint két embernek elküld, letörölhetetlenek.

Miután ezt végiggondoltam, próbáltam Svent kizárni a gondoltaimból, de nem sikerült. Feltettem a kezem.

– Tanár úr, kimehetek a végére? Én már letöröltem a videót...

Hoppenbrouwers persze semmit sem láthatott egy fekete képernyőn, de mégis felmutattam a mobilomat. Bólintott, és a telefonnal a kezemben felálltam. Gyorsan kimentem a teremből, aztán végig a hosszú folyosón az üres lépcsőházig. Zivának mint diákképviseelőnek első dolga volt létrehozni egy csoportot az osztálynak whatsappon, így megvolt Sven száma.

Alig kaptam levegőt, amikor meghallottam, hogy kicseng. Felvette.

– Nem akarok beszélgetni – mondta rögtön.

A hangja a telefonon keresztül fiatalabbnak tűnt.

– Kijöttél már a kórházból? – kérdeztem.

Megköszöri a torkát.

– Melyik részét nem érted annak a mondatnak, hogy *nem akarok beszélgetni?*

– Én is rajta vagyok a videón – mondtam.

– Nahát! És akkor... – Itt megállt.

Hallottam, ahogy lélegzik. Azon gondolkodtam, hogy vajon a szobájában van-e – abban a szobában, amit én is ismerek. És hogy Alaska vele van-e.

– Sol azt mondja, hogy soha többé nem jössz vissza az iskolába. Igaz ez?

Egy darabig hallgatott.

– Igen – mondta végül.

– A videó miatt?

– Amiatt, hogy elegendő van a Marsból. Elegendő van abból, hogy én legyek a freak.

– De hát ezt nem lehet... Mit fogsz akkor csinálni?

Felsóhajtott.

– Vannak iskolák, ahol mindenki bolond. Ahol nem tűnök ki, és ahol a mentők és a gyógyszerek és a rohamok teljesen normálisnak számítanak.

A fülemre szorítottam a telefont. Próbáltam visszaemlékezni arra, hogy mekkora személtáda. Meg ahogy azt mondja, Parker, the Barker, ahogy Alaskát dögnek hívja, és ahogy kegyetlenül rángatja a nyakörvét.

– Azt hiszed, hogy te vagy az egyetlen – mondtam halkán –, de ez nem így van. Mindenki a Marson ténferog. Te mondtad, hogy mindenki fél. Az örülséggel is ugyanez van. Mindannyian örültek vagyunk. Nekem

is egész nap azt kell magyaráznom, hogyan lélegzem. És még mindig nem értenek belőle egy szót se.

Felnéztem a szürke betonra. Csupasz lépcsők speciális liftkulccsal nem rendelkező embereknek.

– Három nap alatt megszokják a rohamaidat. Ez az előnye egy örültekkal teli bolygónak. Mindig lesz valami más újdonság. Holnap majd felrakja egy tizenegyediket csaj a mellét a netre, és senki sem fogja magát izgatni a horrorfilmed miatt.

– Mit mondasz? – kérdezte. – A horrorfilmem miatt?

Egy pillanatig úgy éreztem, hogy kiszaladt a lába alól a talaj.

– Azt...

– Ti horrorfilmnek hívjátok?

Megráztam a fejem.

– Nem, csak én. Úgy értem, egyszer láttam egy horrorfilmet, amiben...

De nem bírtam folytatni.

Három másodpercig még hallottam a lélegzetét a vonal túlsó végén. Aztán kinyomta.

SVEN

Odaraktam egy széket a szekrényem elé, és felálltam rá. Levettem a sisakot.

Alaska kíváncsian sündörgött körülöttem. A farkát lassan csóválva, a fejét oldalra billentve nézte, mit csinálok.

Kisimítottam a hajam a homlokomból, és feltettem a sisakot. Becsatoltam a szíjat az állam alatt.

Aznap két dolog ragadt bele a fejembe mindörökre, kitörölhetetlenül.

Képek két perc harmincöt másodpercben.

És egy szó. *A horrorfilmed.*

Képek, amiket egy telefon képernyőjén láttam.

Egy szó, amit mindig a símaszkos lány hangján hallottam.

Szóval ezt látta bennem. Egy horrorfilm szereplőjét.

És nem Svent, az úszóbajnokot. Nem azt a Svent, aki sose hibázott a kidobóban, és aki könnyedén lekorszolyázott tizenöt kilométert.

Kezdtem végre kapiskálni, hogy a símaszkos lánynak igaza van. Az a fiú nem én voltam.

Minden, ami voltam, eltűnt.

Egy évvel ezelőtt egy köteg papírt nyomtak a kezembe: nézd csak, te most megkapod *az epilepsziás fiú* szerepét. Ez a szöveged. Nem is kell sokat fejből megtanulnod. Az idő nagy részében úgyis a földön fetrengve nyáladzol.

Ideje megszokni.

Ez az életem.

Segítőkutyám van, földszinti hálósobám, biztonsági karszalagom, sok gyógyszerem, és sisakom.

Sven vagyok. Epilepsziás.

PARKER

Sven helye üresen maradt. Kedden és szerdán is.

Arra gondoltam, biztosan fel kell épülnie a legutóbbi komoly rohamból. És megvárja, míg mindannyian elfelejtjük azt a videót. Nem lehet másként. Biztos voltam benne, hogy a szülei nem örülnek az ötletnek, hogy a fiuk egy hét után iskolát váltson. Ennyi erővel akár másik városba is költözhettem volna a *Jingle Bells* után. Nem az a szülők dolga, hogy olyanokat mondjanak a gyerekeiknek, hogy át kell gondolni a dolgokat, meg hogy beszéljünk róla, és aludjunk rá egyet?

De ezek szerint Sven szülei nem ilyenek voltak.

Csütörtök reggel Hoppenbrouwers bejött matekora. Elmondta, hogy Sven nem fog visszajönni. Soha többé.

– Keresnek neki egy olyan iskolát, ami jobban tud alkalmazkodni a szükségleteihez.

De azt nem mondta, hogy milyen lenne ez az iskola. És én sem mondtam, hogy amúgy én is szívesen keresnék egy olyan életet, ami jobban alkalmazkodik az igényeimhez. Mondjuk, egy olyat, amiben nincsenek rablótámadások, allergiás öcsök és videókat készítő telefonok.

Az egész osztály aláírt egy képeslapot, aminek a külső borítóján egy gorilla volt egy csomó színes lufival. *Kedves Sven, irtuk belülre, sok sikert az új iskolában!*

Amikor elém került a képeslap, egy pillanatig haboztam. Ziva nem pontot rajzolt a nevében levő *i* betűre, hanem szívecskét. Aláírtam a nevem, és az *a* betűt egy manccsá rajzoltam át.

Amikor aztán ültünk a hervasztó csendben, és egyenleteket oldottunk meg, alig bírtam normálisan megtartani a kezemben a ceruzát. Ez volt a támadás utáni első héten is. Egy jó darabig még állandóan remegtem mindenhol.

Arra az éjszakára gondoltam, amikor a kivilágított utcákon Svenhez és Alaskához rohantam. Akkor már hetek óta úgy éreztem, hogy a testem lassan darabokra hullik. Attól féltem, hogy ha ez így megy tovább, olyan leszek, mint az apám. Mint egy üres nejlonzacskó.

Éreztem, hogy megint ugyanott tartok. A darabokra hullásnál.

Bármit teszek, lehullik belőlem egy darab a földre. Órák Sven nélkül. Utca Alaszká nélkül. Még egy délután a katonásdit játszó öcséimmal, miközben az apám a biztonsági kamerák felvételeit nézi hallgatagon.

Csütörtök este volt, a városunkban ilyenkor este kilencig nyitva vannak az üzletek. Nyolckor én is leültem apa mellé, a gép elé. Néztük, ahogy anya és Erik rámol

a boltban. Aztán bement egy vevő, és mi egészen addig visszatartottuk a lélegzetünket, amíg ki nem ment.

– Harminckilenc éves vagy – mondtam apának. – Most már örökké itt fogsz ülni?

– Nem, dehogy! – felelte apa mereven a képernyőt bámulva.

– Akkor meddig?

Megrázta a fejét.

– Azt nem tudom, drágám.

– Megbántad, hogy négy gyereketek lett?

Erre rám nézett.

– Hogy jutott eszedbe ilyesmi?

– Hát... – vontam meg a vállam. – Ha szerinted annyira veszélyes a világ, hogy egyfolytában otthon akarsz ülni, és a biztonsági kamera felvételeit bámulni... Akkor elég nagy örülségnek tűnik négy gyereket vállalni. A gyerekeknek mindennap menniük kell valahova. Iskolába, közértbe, dzsúdóedzésre és furulya-órára.

Apa arca elborult, de már meg sem ijedtem tőle. Az elmúlt hetekben legalább tízszer láttam sírni. Az elsőnél rettenetesen éreztem magam, és legszívesebben bebújtam volna a takaró alá, hátha Új-Zélandon ébrednek fel. A tizediknél csak vártam, hogy abba hagyja.

– Te vagy a késsel – hallottam Dex hangját a konyhából. – És én a pisztollyal.

– De én akarok a pisztolyos lenni! – visított Joey.

– Nem, Joey. – Finn hangja olyan volt, mint a tanító nénié. Nyugodt, meggyőző. – Téged lelőnek. Az is szuper, nem igaz?

Apával még mindig egymást néztük. Ezeket a gyűrődéseket az arcán már semmi sem fogja kisimítani.

– Megyek én – mondtam.

Felálltam, és elindultam a konyha felé. Apa megköszörülte a torkát.

– Volt az a kártyajáték a tavaszi szünetben... folyton azzal akartatok játszani – mondta tétován.

Megálltam.

– Szóval nem akartok most azzal játszani? – kérdezte.

– Azt tudod, hogy már elmúlt fél kilenc?

Mindketten a képernyőre néztünk. Anya épp a pultot törölgette fekete-fehérben.

– Igen – mondta apa –, tudom. – Felállt. – De én most akarok játszani veled. A négy gyerekemmel.

SVEN

Nem keltem fel az ágyamból.

Minek? Úgyis jönni fog a következő roham, és akkor jobb, ha fekszem.

Várt a pánikgomb az ágyam mellett. Várt Alaska az ágyam mellett. És én is vártam.

Elegem volt abból, hogy összeesem, hogy felsebzem magam, hogy forró tea ömlik a hasamra, hogy átesem az ablaküvegen, hogy eltöröm a csuklóm. Elegem volt a mentőautókból és a kórházakból.

Inkább fekve maradtam.

PARKER

Pénteken, suli után megint erősnek éreztem magam, úgyhogy elindultam rablóvadászatra. Túl hideg volt üldögelni, így csak mentem. Utcáról utcára. Beértem egy olyan városrészbe, amit nem ismertem jól, de nem érdekelt. A rablók bárhol lehettek.

Míg gyalogoltam a szürke járdán a szürke házak mellett, azon gondolkodtam, hogy mit csinálhat most Sven és Alaska. És vajon meddig lesz ez még így? Hogy mindig velem vannak láthatatlanul, bármit is csinálok?

Négy óra van, most ad neki enni.

Most sétálnak.

Most fésüli át a szőret.

Most alszanak.

A napokban, amikor elviselhetetlen volt Alaska hiánya, segítőkutyákról szóló weboldalakat olvastam. Hogy egy kicsit a közelében lehessenek. Hogy el tudjam képzelni, milyen lehet egy napja.

Most a pánikgombbal gyakorol.

Most szabad, és hám nélkül rohángálhat az erdőben.

Egyszer csak megpillantottam két fekete edzőcipőt piros lángnyelvekkel a talpán.

Elállt a lélegzetem.

A cipők a keskeny utca túloldalán sétáltak. Minden stimmel. A cipőfűző nem volt bekötve, csak betűrve. Kissé kopottas talpak. A cipőnyelvek kissé el voltak csúszva jobbra.

Megálltam, és elővettem a telefonomat a táskámból. Miközben remegő ujjakkal kikapcsoltam rajta a hangot, a férfi távolodni kezdett. Rájöttem, hogy ha nem indulok el rögtön utána, el fogom veszíteni szem elől.

Szédültem.

Annyira, hogy egy pillanatra el is sötétült előttem minden – de aztán elindultam. Vissza oda, ahonnan jöttem. Vagyis utána. Szürke melegítőalsót és fekete dzsekit viselt. A haja rövid volt, a nyakán pattanások. Az arcát nem láttam.

Egész idáig egyszer sem gondoltam arra, hogy mit tennék, ha valóban megtalálnám. Amikor rablóvadászatra indultam, egy rajzfilmfigurát kerestem fekete-fehér csíkos pizsamában. És most ott voltunk: a rabló és én, kettesben egy kihalt utcában. Ha felhívnam a rendőrséget, meghallaná a hangom. Ha megállnék telefonálni, elveszteném szem elől.

Úgy éreztem magam, mint a támadáskor: nem tudtam gondolkodni. Csak a cipőkben nem kételkedtem. Amikor elbújtam a kabátok mögé az üzlet hátuljában, egyfolytában a támadó lábát bámultam. A képe beleégett az agyamba. És a két kép összeillett. Ő volt az, ott a túloldalon.

Befordult a sarkon. Átmentem a túloldalra, egy pillanatra becsuktam a szemem, és én is befordultam.

Hat héttel ezelőtt csillogó pisztoly volt ennek az embernek a kezében. Nem játékpisztoly, hanem egy igazi fegyver. Fogalmam sem volt, hogy nincs-e most is pisztoly a hóna alatt. A támadók vajon mindig magukkal hordják a fegyverüket a biztonság kedvéért? Ahogy más emberek meg a telefonjuktól függenek, és kétségbeesnek, ha nincs térerő? Hát igen, ha van pisztoly, van térerő.

Fájt a hasam, és attól féltem, hogy a szívem túl hangosan dobog. Bármilyen van, a szüleimnek nem fogok szólni most, döntöttem el. Ha megtudják, hogy egyedül követem a pisztolyos embert, megörlnek.

A markomba szorítottam a telefonom. A képernyőn felugrott Alaska fotója. És hirtelen rájöttem, mit kell tennem. Végre beindult az agyam. Mintha sok próbálkozás után végre eltaláltam volna a jelszót.

Elkezdtem írni.

Látom a támadót!! a cipőjét!

Követem az utcán micsináljak? ???

És megnyomtam a küldés gombot. Rögtön utána elküldtem a helymeghatározásomat.

A fejemben megállíthatatlanul pörgött a film. Láttam anyát a pult mögött, krétafehér arccal, apát, ahogy megnyomja a pánikgombot. Hallottam, ahogy

eldördül a pisztoly. És az az ember húzta meg ravaszt,
aki előttem lépdelt, a muskátlikkal teli virágosládák
mellett.

Láttam a szőnyegen a vértócsát, miután a szirénázó
mentőautó elvitte apát. És ekkor megrezgett a kezem-
ben a mobilom. Sven válaszolt.

Hívd a rendőrséget!

És vigyázz, hogy ne lásson meg! !!

Nemhíbhatom mert meghallja

Hívhatom

Hívjam én?

Igen!!!

OK

Írok majd

Vigyázz!!!

SVEN

Felültem az ágyamban. Még sosem hívtam a 112-t.

Amikor miattam pötyögték be ezt a három számot, és az illető arra várt, hogy felvegyék, én sosem voltam magamnál, hanem épp a földön rángatóztam.

– 112, központi segélyhívó – mondta egy férfihang. – Kivel akar beszélni? A rendőrséggel, a tűzoltósággal vagy a mentőszolgálattal?

Majdnem azt mondtam, hogy a mentőkkel. Mégis csak ez volt a legismerősebb.

– A rendőrséggel – feleltem.

Miközben kapcsolták, Alaskára néztem. Még mindig az ágyamban feküdtem – már ötödik napja. Az égvilágon semmi sem történt közben. Mint amikor hullócsillagokat nézel. Ha miattuk kémleled az eget, sose látsz egyet sem.

– Rendőrség – mondta egy női hang. – Miben segíthetek?

– Sven vagyok – hadartam. – Le kellene tartóztatniuk valakit. A nyáron volt egy támadás a Montijn fotószaküzlet ellen. És most Parker, aki a lányuk... mármint a fotóüzlet tulajdonosának a lánya...

Mélyen beszívtam a levegőt.

– Parker épp most találta meg az egyik támadót. A cipőjéről ismerte fel. A támadó fején símaszk volt, mármint a támadás idején, vagyis az arcát nem látta. De azt igen, hogy fekete sportcipő van rajta a talpán piros villámokkal. Vagy lángokkal, nem is tudom. De mindegy, két perccel ezelőtt a Roerstraaton követte az illetőt. Oda kell küldeniük a rendőrséget!

– Parker megsebesült? – kérdezte a vonal túlsó végén a női hang.

– Nem. Még nem...

– És egy férfit követ, akiről azt gondolja, hogy elkövette a támadást?

– Igen.

– De a támadó nem fenyegette meg?

– Nem.

– És soha nem látta a támadót arcát, de az a férfi a Roerstraaton ugyanolyan cipőt visel, mint az, aki a támadást elkövette?

– Igen, mondtam! Fekete sportcipőt piros talppal.

– Ez egy segélyhívó szám – mondta a nő nyugodtan –, vészhelyzetekre. Ha a rendőrségnek akar tippet adni, akkor a rendőr-főkapitányságot hívja.

– De hát Parker most követi a támadót. Egyedül!

– Ezt azonnal hagyja abba! Nem sodorhatja magát veszélybe! És aztán esetleg hívja fel a rendőrség rendes számát. A 112-t nem gyerekeknek találták ki, akik detektívesdit játszanak.

– Hát ez jó! – kiabáltam. – Még jó, hogy ilyen sokra megyünk a rendőrség segítségével! Ezek szerint ha Parker felismer egy támadót, az ő hibája, ha veszélybe kerül?

– Biztosíthatlak arról – a nő hangja olyan nyugodt volt, hogy a legszívesebben behúztam volna neki egyet –, hogy a rendőrség minden segítséget nagyra értékeli. De ezt a számot kizárólag vészhelyzet esetére tartjuk fenn. És most lefoglalod a vonalat az igazi vészhelyzetek előtt.

És letette.

Minden egyes rohadt, béna rohamomnál szirénázva jön értem a mentőautó, nehogy bajom essen, de ha Parker felismeri azt az embert, aki lelőtte az apját, az nem vészhelyzet.

Újabb üzenet.

Sven! !!!

Hol vannak?

Ökölbe szorítottam a kezem.

Nemrég elhatároztam, hogy többé nem kelek fel az ágyamból. És hogyha ki is megyek az utcára, akkor sem egyedül. Vagyis pontosan úgy fogok élni, ahogy egy epilepsziásnak illik.

Azt is elhatároztam, hogy soha többé nem szólok Parkerhez. Igaz, ez péntek este volt – azóta egy egész évszázad telt el. A világ legunalmasabb évszázada.

A 112-nél halvány fogalmuk sem volt az egésztől, de én tudtam, amit kell. Ha az a fickó rájön, hogy követik, az már abszolút *vészhelyzet*.

Parker megint megosztotta velem a helyzetét. Néztem a térképet. Ha gyalog megyek, fél óra alatt sem érek oda. Túl sokáig tartana.

Nem, tisztára megőrültem.

Nem bicajozhatok. Szigorúan tilos. A bringámat is átköltöztettük, de már hónapok óta nem ültem rajta.

Egyszerű, hogy mit kell tennem. Fel kell hívnom anyámat. Elment vásárolni, de ha szólok neki, azonnal hazajön. És akkor autóval elmehetünk Parkerért.

Egészen tisztán láttam magam előtt anyám aggódó tekintetét, hallottam a rémülettől sípoló hangját, ahogy beülünk ketten az autóba – és ekkor ledobtam magamról a takarót. Kiszálltam az ágyból, felvettem a ruháimat, mert hirtelen tisztán láttam magam előtt az egészet. Az egész, rohadt életet, ha örökké fekvé maradok.

Hogy milyen lenne soha többé semmi mást nem csinálni, csak várni a következő rohamot.

Hogyne féltem volna a haláltól. De éveken át ágyban feküdni – rosszabb, mint a halál. Rosszabb, mint az agyrázkódások vagy a sérülések.

Feladtam Alaskára a sárga hámot, mire ő boldogan elkezdte csóválni a farkát. A segítőkutyáknak az a rémálma, hogy a gazdájuk egy gyáva kukac, aki fel sem akar kelni az ágyából.

Egy pillanatig haboztam, de aztán feltettem a sisakot. Ha lezúgnék a bringámról, akkor jobb, ha műanyagból van a fejem.

Az én bringám volt leghátul a tárolóban. Gyűlöltem, hogy remeg a kezem. Hogy egyszerűen félek a *biciklizéstől*.

És közben Parker követte a támadót. Reméltem, hogy még nem vették észre. Vajon mennyi idő kell ahhoz, hogy a fickó észrevegye, hogy valaki a nyomában bukdácsol?

Parker megint megosztotta velem, hol van, mire én megírtam neki, hogy tíz perc múlva kap segítséget. Nem kell megtudnia, hogy egy freakre és a segítőkutyájára vár.

Elindultunk. Én a bicajon, Alaska mellettem pórázon. Erről bezzeg semmit sem tanult az eb. Mivel egy nyomorék segítőkutyája, nem sokat tud a közlekedésről. Oké, át tud menni az úttesten, járdától járdáig. De ennyi. Még sosem kellett bicikliznie velem.

Szerencsére gyorsan tanult.

A símaszkos lánynak igaza volt: Alaska cirkuszi kutya. Néha majdnem felborított, túl gyorsan vagy túl lassan szaladt, és csóválás közben kábé bedugta a farkát a küllők közé, de egyre jobban haladtunk.

Azta, már el is felejtettem, milyen érzés. Menetszél. Pedál taposása, lihegés. Mintha *élnél*.

Az emberek jól megbámultak a sisakom és a segítő-kutyám miatt, de kit izgatott.

Parker megint megosztotta velem a helyzetét. Már majdnem odaértem. Összeszorítottam a fogam.

Please, gondoltam. Ne legyen most roham.

Túl gyorsan tekertem. Mintha repültem volna az aszfalt felett, közben autók suhantak el mellettem – ha bekövetkezik a rövidzárlat, annak elég rossz vége lesz.

És nekem annyi. Meg Alaskának és Parkernek is. Ez az örült, símaszkos lány még mindig a bűnöző után lohol? Vajon hova mehet?

Aztán megláttam a sarkon. Ugyanabban a pillanathban látta meg Alaska is. Kiskutyahangon ugatott egyet, majd hatalmasat rántott a pórázon. Először nem akartam elengedni, de aztán eszembe jutott a régi szomszéd lány, aki egyszer elment sétálni egy hatalmas kutyával. Az a vadállat megneszelt egy macskát, utánarohant, és a lány még húsz méteren át tartotta a pórázt. Láttam utána a térdét és a kezét. Jobb, ha nem csinálom utána.

Alaska úgy ügetett Parker felé vidáman, libegő fülekkel, mintha egy boldog kutyákról szóló reklám sztárja lenne, és közben a földön húzta maga után a pórázt.

Azt hittem, hogy Parker mérges lesz. A rendőrséget akarta, nem egy ilyen nyomorékot a segítőkutyájával. De amikor meglátott minket, az arca felderült. Leszálltam, és feltoltam a bicajomat a járdára.

– Ti is itt vagytok! – suttogetta, mielőtt még Alaska felugrott volna rá, hogy a szájában tárolt, gigantikus méretű rózsaszín marhasülttel képen nyalja.

– És mikor jön a rendőrség? – kérdezte Parker, miközben megragadta a pórázt, és sietve továbbindult. Valahol előttünk megpillantottam egy magányos, fekete dzsekis férfit.

– Ő az? – kérdeztem halkán.

Bólintott.

– Mikor jön a rendőrség? Tudják, hogy hol vagyunk?

Megráztam a fejem.

– Nem jönnek.

– Mi van?

– Felhívtam a 112-t, de ők nem fognak kijönni. Mivel ez nem vészhelyzet...

Parker nem felelt, csak sápadtan lépdelt Alaska mellett. A testének minden négyzetcentimétere azt sikította, hogy *vészhelyzet*.

Közben egy forgalmasabb utcára értünk. Neki-támasztottam a bringámat egy lámpaoszlopnak, és

átvettem Parkertől a póráz, hogy stimmeljen az összkép. Fiú sisakban és segítőkutyával. Sápadt, hallgatag lány kutya nélkül.

Valahogy közelebb kellett merészkednünk a támadóhoz, különben elveszítjük szem elől. Megszólalni nem mertünk, félve, hogy meghall minket.

A francba, gondoltam magamban, ennek semmi értelme.

Meddig bírjuk még követni egyáltalán? Mindjárt felpattan egy motorra, és elhajt. És akkor kész, vége. Semmi bizonyíték. Így nehéz lesz jó benyomást tenni a rendőrség megfelelő szervére.

De aztán támadt egy ötletem.

– Csinálj Alaskáról és rólam egy fotót! – suttoztam. – Az utcával a háttérben. Jó lesz, annyi ember van itt...

Parker rám nézett. Megértette.

PARKER

Sosem gondoltam volna, hogy az életben valaha még látni fogom Svent és Alaskát. Úgy mentünk egymás mellett, mintha összetartoznánk. A támadó épp telefonált. A kezével gesztikulált, a fejével bólogatott. Minden lépésével egyre közelebb került a belvároshoz. A sétálóutcához és a Montijn fotószaküzlethez.

Megpróbáltam nem megbámulni Sven kék sisakját, melyet az első éjjel még a szobájában, a földön láttam. Akkor azt hittem, jéghekizáshoz használja vagy hegymászáshoz. De aztán rájöttem, hogy Sven így is bármikor eleshet.

– Csináld meg a fotót! – suttogta.

A kezem remegett. Attól féltem, hogy mindjárt leejtem a telefonom. Az ötlet egyszerű volt: csinálunk egy olyan fotót, amin a támadó is rajta van. Aztán bemegyünk a rendőrségre, és azt mondjuk: nézzék, ez ő. Az előbb nem hittek nekem, de ez az az ember, aki lelőtte az apámat.

– De ha most csinállok fotót – suttogtam –, akkor csak hátulról fog látszani. Mit...

A támadó ebben a pillanatban letette a telefont, és nem mertem beszélni. Alaska nagy komolyan lépdelt

közöttünk. A fejét is másként tartotta most, hogy rajta volt a hámb. Munkában volt, és ezt ő is tudta.

Azon gondolkodtam, vajon emlékszik-e arra, mi történt azon az éjjelen a mezőn. Vissza tudnak gondolni a kutyák az egy héttel ezelőtti dolgokra? Alaska még mindig emlékszik arra, hogy választás elé állítottam?

Ekkor megéreztem Sven kezét a vállamon. A szája majdnem hozzáért a fülemhez.

– Van egy tervem.

Nem mondtam semmit. Vártam, és megint az jutott eszembe, hogy mennyire más egy kutya és egy fiú érintése.

– Készítsd elő a telefonod – folytatta. – Én kiáltozni kezdek, és a fickó tuti meg fog fordulni. És akkor megcsinálod a fotót.

Éreztem a lélegzetét az arcomon. A sisakja széle hozzáért a fejemhez.

– De nem szabad feltűnőnek lennünk – suttogtam.

– Én egy freak vagyok, elfelejtetted? Nincs abban semmi feltűnő, ha sikítok.

Ha elfordítottam volna a fejem, összeért volna az orrunk. Sven elengedett. Gyorsan bekapcsoltam a mobilomon a fényképezőgépet. Sven elém állt, de úgy, hogy még jól láttam a támadót. És aztán elkezdett ugatni.

A *Jingle Bellst*, olyan hangosan, ahogy csak tudta.

A férfi hátrafordult. Alaska szinte megőrült, és én annyi fotót csináltam, amennyit csak tudtam. Aztán Sven becsukta a száját.

Mindenki minket bámult. Kivéve a támadót, ő sietősen továbbment.

Végignéztem a fotókat.

– Életlenek...

– Akkor még egyszer megpróbáljuk – vágta rá Sven.

Gyorsan elindultunk. Alig kaptam levegőt. És aztán már nem is láttam a sisakot és a hámat: Sven és Alaska csak egy fiú és egy kutya volt, akiket ismertem. Sven egy karácsonyi dalt dúdolt, Alaska meg ment szépen a póráz végén.

Tudtam, hogy bármikor bármi megtörténhet. Bomba robbanhat, lőni kezdhet a támadó, eljöhét a világvége. De Svennel és Alaskával más volt. Mintha ott lettünk volna a sötét hálósobában, ahol annyi időt töltöttünk együtt. Mintha körülvettek volna minket azok a falak.

De aztán történt valami Alaskával: már nem ment szépen a póráz végén. Sven felé fordult, orrával a combját bökdöste, és elkezdett nyüszíteni.

– Hagyd abba, te dög! – sziszegte Sven, de Alaska nem hallgatott rá. Sven lépett egyet, de majdnem megbotlott a kutyában. Alaska szinte könyörögve nézte Svont, és vakkantott egy rövidet. Aztán még egyet.

– Mit akar? – kérdeztem. – Velem sose csinált ilyet.

– Néha ilyen – vonta meg a vállát Sven. – A vihar utáni reggelen is ezt csinálta. Meg szombat reggel is. Néha egyszerűen ilyen.

Ránéztem Alaskára, és biztos voltam benne, hogy nem egyszerűen ilyen. A nyolc hónap alatt, amit nálunk töltött, egyszer sem láttam ennyire aggódni, sosem bökdösött az orrával ennyire sürgetően. Mintha attól félt volna, hogy valami szörnyűséges dolog fog történni.

És hirtelen eszembe jutott, amit a neten olvastam. Vannak segítőkutyák, akik *megérik* a rohamokat. Tudják, hogy a gazdájuknak hamarosan rohama lesz, még azelőtt, hogy az illetőt elkapnák a görcsök. Ezt nem lehet megtanítani egy tanfolyamon, mert az emberek azt sem tudják, hogy a kutyák hogy csinálják. És messze nem képes rá mindegyik. De néhányuk ezek szerint igen.

– Szombat reggel – hadartam –, amikor így csinált... Azután volt a nagy rohamod?

Bólintott.

– De akkor eleve ott feküdtem mellette a földön, nem estem el. Nem sebesültem meg.

– Feküdj le! – mondtam.

– Mi? – csodálkozott Sven.

– Rohamod lesz, ezt akarja mondani Alaska. Feküdj le, különben meg fogod ütni magad a járdán.

– Ne légy hülye! – felelte Sven. – Követnünk kell a fickót, most ez a fontos! Csinálnunk kell még fotókat.

Mentünk tovább. Alaska meg csak nyüszített, és bökdöste Svent. Ökölbe szorítottam a kezem. Ilyen nincs, gondoltam, végre megtaláltam a támadót. Ha

most hagyom futni anélkül, hogy lenne róla egy jó fotó, másnap ugyanúgy félni fogok. Vagy még jobban, hiszen tudni fogom, hogy még mindig itt van. A városomban.

De nem hagyhatom itt Svent. Vele kell lennem, ha elkezdődik a roham. Egyszerű.

– Feküdj le! – mondtam. – Most!

– Te megzakkantál – felelte. – Figyelj, az orvosok se tudják megjósolni, mikor leszek kész. Mit hiszel, hogy ez a dög egy varázsló? Vagy látnok?

Figyeltem Alaskát. Jobban ismertem, mint bárki a világon. Nulla kétségem volt afelől, hogy mondani akar nekünk valamit.

– Ha tévedtem – mondtam –, akkor röhögj ki utána hangosan. De most fekédj le! Ide, a före.

Ha nem láttam volna a hétfői rohamát, nem merem volna megcsinálni. De annyit már tudtam: ha mindjárt olyan lesz, mint egy darab fa, akkor fekédni kell. Megfogtam a dzsekije ujját, és magammal vonszoltam a före, egy szobor mellé. Leültem, és Svent is lehúztam. Alaska rögtön lefeküdt mellé, és elkezdte nyalogatni a kezét.

Sven összevonta a szemöldökét.

– Úgy csinál, mint amikor rohamom van...

Egész testemben remegtem. Egy pillanatig azt hittem, én is megéreztem, hogy jön. De ez lehetetlen, senki sem tudja előre megjósolni az epilepsziás rohamokat,

mármint az emberek nem. És a kórházi eszközök sem. Csak néhány kutya képes rá.

– Tiszta víz a fű – mondta Sven. – Most komolyan, semmi nem fog történni!

– Hívnom kell a mentőket, ha elkezdődik? – kérdeztem. Alaska puha bundáját simogattam. Még mindig nagyon nyugtalan volt.

– Légyszi, csak azt ne!

Sven nem akart lefeküdni. Azzal nyugtattam magam, hogy nem baj, ha ül. Nagyon reméltem.

– Csak akkor kell hívni a mentőket, ha öt percnél tovább tart. Rohadtul elegendem van a kórházakból. És a 112-ből is. Anyámat felhívhatod, már ha tényleg történik valami.

A kezembe nyomta a telefonját. Körülnéztem. A támadó már messze járt. A róla készült fotók életlenek voltak, a segélyhívószámon nem hallgattak meg miniket. Az egészségnek nem volt semmi értelme. Ültem Sven mellett, aki dühöngött. Nem történt semmi.

Sven rám nézett. Nem néztem vissza rá.

SVEN

Ült mellettem a csuromvizes fűvön, és azt az utcát bámulta, amelyiken eltűnt a támadó.

Még mindig elég sápadt volt, de az arcán megjelent két piros folt.

A símaszkos lány ült mellettem a fűvön.

Azért indultam el, hogy segítsek neki. Erre ott rostokoltunk a rohamra várva, ami nem jött.

Egy idióta vagyok sisakkal a fejemem, mondogattam magamnak. Feküdtem abban a mocsárban, és egy segítőkutya társaságában vártam a hullócsillagot.

De bármennyire is idiótának éreztem magam... nyomoréknak nem.

Amikor a szüleim rám néznek – olyankor beteg vagyok. És a mentőautóban, az orvosok között, az epilepszia-központban, a liftkulcsomat szorongatva, és öntudatlanul az új osztályomban is.

De Parkerrel és Alaskával, a símaszkos lánnyal és az ebbel...

Mindkettőben van valami bizarr.

Nekik már semmit nem kell elmagyaráznom.

Ismerik a bolygómat. Már m e g s z o k

PARKER

Sven teste megfeszült. Éreztem, hogy az én izmaim is megmerevednek. Egy darabig nem mozdult, aztán elkezdett rázkódni. Az elmúlt percekben vagy százszor végigmondtam fejben, hogy mit kell tennem. Csak ezért voltam képes rá. Nem kellett gondolkodnom, csak csináltam.

Először is elindítottam a stoppert a telefonomon.

Sven sisakot viselt, vagyis semmit sem kellett a feje alá tennem.

Néztem a fennakadt szemét, és próbáltam nem figyelni hörgő légzésére. Alaska nyüszített. A szeme tágra nyílt, és mintha összevonta volna a szemöldökét.

– Nem érez semmit – suttogtam neki. – Minden rendben...

Nyálbuborékok jelentek meg Sven száján, de most nem voltak pirosak.

Mindenre gondoltam, csak az emberekre nem: a felnőttekre, akik rögtön odajöttek hozzánk, és foglalkozni kezdtek velünk.

– Epilepsziás rohama van – magyaráztam sokadszorra. – Mindjárt vége van, már nem először történik vele. Nem, tényleg nem kell mentőt hívni.

Észrevettem, hogy egy férfi ennek ellenére elővette a telefonját.

– Ne! – kiáltottam. – Ne hívja a mentőket! Nincs szüksége orvosra. Felhívom az anyukáját, az elég lesz.

Szóval tényleg olyan volt, mintha a Marson lettünk volna. Egyre csak jöttek a marslakók, akik nem értettek semmit. Akik úgy akartak megoldást találni, hogy fogalmuk sem volt semmiről.

Legszívesebben sírtam volna, de nem volt rá idő.

Sven telefonjában volt egy gyorsgomb *Anyá mobil* néven. Rögtön felvették.

– Kicsim! Minden rendben?

– Nem Sven vagyok – mondtam gyorsan –, hanem Parker, Sven... Sven egy barátnője. Elvittük sétálni Alaskát, és most rohama van. Egy nagyobb. El tudna jönni értünk?

– Ó, Istenem... – Mély lélegzetet vett. – Rendben, hol vagytok? Megsebesült? Hívjunk mentőt?

Elmondtam neki, amit kellett. Hallani lehetett a hangján, hogy akárcsak Alaska, ő sem először csinálja ezt végig. És hogy a legszívesebben ő is nyüsztene, de ennek ellenére teszi, amit kell. Amíg beszéltünk, Sven abbahagyta a rázkódást. Lassan elszivárogtak azok a báméskodók is, akiknek nem tetszett, hogy nincs szükség rájuk.

Alaska buzgón nyalta a gazdája kezét. Néztem Sven sápadt arcát, és úgy éreztem, mintha egy földrengést

csináltam volna végig. A múltkor Hoppenbrouwers segítségével fordítottam az oldalára, de tudtam, egyedül is képes vagyok rá. Ezt hívta a fénymásolat „stabil oldalfekvésnek”. Így nem fullad meg a saját nyálában.

– Nem sérültél meg – suttogtam neki. Nem tudtam eldönteni, hogy hallott-e. – Kevesebb mint három percig nem voltál magadnál, és most vége a rohamnak. Mindjárt jön az anyukád..

Alaska nyalogatta, én meg beszéltem hozzá. Nem jött szirénázó mentőautó, nem kötözték Svent hordágyra. Közben úgy néztem Alaskára, mintha életemben először látnám. Azt hittem, hogy mindent tudok róla. Hogy ismerem bundájának minden gyűrődését, az agyának az összes szikráját, az összes kunsztot, amit tud. De annál is többre képes, mint amit gondoltam.

Tudta, hogy Svennek rohama lesz, és figyelmeztette. Bárcsak értettem volna, hogy csinálja! Hall valamit? Megérez valamit? Ki tudja szagolni a rohamot? A világon senki sem tudja.

Sven köhögni kezdett mellettem. Rátettem a kezem a vállára, de a következő pillanatban elhúztam.

– Mi... – szólalt meg rekedten. Ráncolta a szemöldökét. – Vizes a hátam.

Felnevettem, de aztán rögtön abba hagytam. Valószínűleg még nem tért teljesen magához.

– A fűben fekszel – mondtam. – Ne aggódj! Meg fog száradni a hátad.

Egy piros autó hajtott fel ferdén a járdára. A vezetőülés ajtaja rögtön kinyílt, és kiugrott belőle a szőke nő, aki első nap Alaskával várta Svent a suli előtt.

– Sven? – rohant oda hozzá. – Minden rendben?

– Nedves a hátam – mondta Sven dühösen. Látszott rajta, hogy még mindig nem érti, mi történt.

Az anyukája rám nézett.

– De jó, hogy hívtál! Hogy is hívnak?

– Parker – feleltem. Nem bírtam tovább magamban tartani. – Alaska tudta, hogy Svennek rohama lesz! Figyelmeztetett minket, ezért nem esett el Sven.

– Tényleg? – kérdezte az anyukája. – Biztos vagy ebben?

Mielőtt válaszolhattam volna, Sven felült.

– Nem értem, hogy miért kell itt ülnünk. Csuromvizes a fű.

Az anyukája bólintott.

– Mindjárt megyünk. Parker, elvihetlek?

Haboztam. Semmire sem vágytam jobban, mint beülni egy autóba, és azonnal hazamenni. De megráztam a fejem.

– Még nem mehetek haza. Még van valami elintéznivalóm.

SVEN

A köd felszállt. Magamhoz tértem.

Nem elöl ültem, anya mellett, hanem hátul. Mellettem Alaska feküdt.

Ránéztem Alaskára, és hirtelen nem egy állatot láttam benne, hanem egy embert. Valakit, akinek szőrös garbója van és háromszögletű szája. Valakit, aki lyukakat vágott egy hófehér símaszkba.

Alaska visszanézett, és látszott rajta, hogy nem egy fehér foltot lát. Nem is egy marslakót vagy egy nyomorékot. Hanem *engem*.

Wow, ezek szerint igaza volt a bögyös Yvonne-nak.

Alaska és köztem egyfajta rádiókapcsolat van. Olyan összeköttetés, ami sokkal jobban működik, mint bármi, amit az ember kitalált. A világon nincs semmi, ami ebből a szempontból jobb lenne ennél a szőrös állatnál: sem a tízéves orvosképzés, semmilyen MRI, ultrahang vagy EEG.

Amikor az ember skype-ol, a hívás után meg szokták kérdezni, hány csillagra értékeli a kapcsolat minőségét.

Hát, Alaska...

Komolyan mondom.

Ez több csillag, mint amennyi elfér a világmindenségben.

Néztem Alaska bajuszát, puha, lelógó füleit és csillogó orrát.

És átöleltem.

Gyogyós lettem, mint a símaszkos lány. Mi értelme van szeretni valakit, akivel nem lehet gépezni, nem lehet korcsolyázni, még csak beszélgetni sem?

Sosem gondoltam volna, hogy pont velem fogja megtanulni.

Tudtam, hogy vannak segítőkutyák, akik megérik a rohamok közeledtét. És azt is, hogy egy ilyen kutya teljesen megváltoztatja a gazdája életét, akinek többé nem kell attól félnie, hogy elütik, hogy elterül a földön, agyrázkódást kap, vagy hogy véletlenül felsérti az ütőereit.

Egyszer egy segítőkutyákról szóló magazinban gazda-kutya *superteamekről* olvastam. Iris és Bieke. Corrie és Cisco. Melanie és Snow. Tisztára feldühített a cikk, mert tudtam, hogy én sosem leszek egy ilyen superteam tagja. Még hogy valaki képes megérezni, hogy hamarosan rövidzárlatos lesz az agyam, miközben nekem még fogalmam sincs róla!

Mégis superteam lettünk. Ott, a hátsó ülésen.

Sven és Alaska.

PARKER

Próbáltam úgy tenni, mintha Svennek még mindig rohama lenne. Akkor bezzeg pontosan tudtam, mit kell tennem. Mellettem lezajlott egy földrengés, de Alaskával nem estünk pánikba. Csináltuk, amit kell.

Kutya és sisak nélkül mentem végig a sétálóutcán. A kezemet zsebre dugtam, elképzelttem, hogy pisztoly van nálam, és ezt senki sem sejtí. A hideg szél összeborzolta a hajamat, összeszorítottam a számat. Egyenesen a Montijn fotószaküzlet felé tartottam.

Benyitottam, és átléptem a küszöbön. Hosszú idő óta először tettem be oda a lábam. És rögtön meg is torpantam. Anya nem egyedül állt a pult mögött – ott volt vele apa is. Egymás mellett ültek. A fejük felett lógott a neonszínű tábla, *Támadás. Alkalmazzuk a META-módszert!* felirattal. A pénztárgép alatt várakozott a piros pánikgomb, láthatatlanul.

Sírva fakadtam.

Anya és apa rögtön odarohant hozzám.

– Drágám, mi a baj? – Anya szorosán átölelt, anélkül, hogy választ várna. Mint ahogy Alaska is már akkor elkezdte nyalogatni Sven kezét, amikor ő még nem tud reagálni.

– Láttam! – sírtam bele anya karjának sötétjébe. – Láttam a támadót! A pisztolyosat!

Fogalmam sem volt róla, hogy apa itt lesz. Azt hittem, még mindig otthon ül a számítógép mögött. Úgy terveztem, hogy mindent elmondok anyának, és aztán eldöntjük, hogy apának kell-e tudnia erről, vagy sem. De így mindketten hallották az egész történetet. Hogy felismertem a piros lángnyelves cipőt. Hogy Sven felhívta a rendőrséget, de nem jöttek ki. És hogy végül Sven jelent meg Alaskával.

Igen, Alaskával. Azt is elmeséltem, hogy találkoztam vele. És hogy nincs nála jobb segítőkutya a világon. Fogalmunk sem volt róla, hogy egy csodakutya élt velünk nyolc hónapig.

– Megpróbáltam lefotózni... – Remegő kézzel végiglapoztam az életlen fotókat. – De aztán Svennek epilepsziás rohama lett, és hagytuk meglógni a támadót. – Anyára néztem. – Vagyis itt van valahol. Nemrég, vagy fél órával ezelőtt errefelé volt, simán lehet, hogy az üzlet előtt is elment.

Nem mertem apára nézni. Kivette a kezemből a telefonot, és végigpörgette az életlen fotókat.

– Miért nem hívtál fel? – kérdezte anya. Az arca komoly volt. – Vagy küldhettél volna üzenetet, ha már telefonálni nem lehetett.

Nem válaszoltam.

Bátor akartam lenni. Anya és apa már épp elég negyven éven fölülieknek való filmet láttak. Én akartam

megoldani, de nem sikerült. Csak annyit tudtunk, most már biztosan, hogy a támadó itt van a közeliünkben. Valaki, aki simán megtámad egy üzletet, lelő valakit, és aztán nyugodtan sétálgat a muskátlisládák mellett.

– Az a férfi... – Apa elgondolkodott. – Azt mondd, láttad, hogy volt nála telefon? És be volt kapcsolva – láttad, ahogy telefonált?

Bólintottam, és a kézfejemmel megtöröltem az orrom.

– És a te telefonod is végig be volt kapcsolva?

Megint bólintottam.

– És mennyi ideig voltál a közelében? Van róla fogalmad?

– Legalább húsz percig. Néha megállt, és aztán továbbment.

Néztem apa arcát. A támadás óta üveges volt a tekintete. De most megint csillogott benne valami.

– Azonnal elmegyünk a rendőrségre – mondta. A telefonom még mindig a kezében volt. – Ha a te telefonod végig be volt kapcsolva, és a cellainformációkat összehasonlítják a közeledben levő telefonokéval... Akkor talán rá tudnak jönni, hogy melyik mobiltelefon követted.

Anyával csak bámultunk rá. Ez végre ő volt: a régi apám. Aki mindig tele volt ötletekkel, aki fényképezőgépeket rakott össze, és már az első tíz perc után tudta, hogy ki a bűnös a filmekben.

A rendőrségen minden kék és fehér volt. Csak úgy hemzsegett a hely az olyan rendőröktől, akik tudják, milyen érzés, ha az ember csípőjén pisztolytáska van. Kávészag szállt a levegőben. Az épület másik felében cellák voltak. Miközben az egyik nyomozót vártuk, azt füleltem, hogy hallok-e bűnözőket a cellájuk fáján dörömbölni.

Magamban már vagy százszor átismételtem mindazt, amit el akartam mondani a cipőkről, a követésről és a telefonokról. A rendőrségnek persze nem kellett tudnia Svenről és Alaskáról, de én nem tudtam őket kiradírozni a fejemből. És még mindig éreztem Sven kezét a vállamon. Hallottam a suttogását a fülemben.

Én egy freak vagyok, elfelejtetted? Nincs abban semmi feltűnő, ha sikítok.

Sven azt hiszi, hogy ő a legfurcsább ember a világon. És talán nincs igaza? Bejött a suliba első nap, és valami nagyon kúl mutatvány helyett – produkált egy kis kísértetröhögést. Egy héttel később a fél város a horrorfilmjét nézte. És én még azt mondogattam neki, hogy mindannyian örültek vagyunk. Hogy egy csapásra mindenki el fogja felejteni a rohamát. De tévedtem, mert azóta egy videó sem ment körbe a whatsapp-csoportokban. Még mindig Sven volt az egyetlen marslakó a suliban.

Hirtelen támadt egy ötletem.

Fogalmam sem volt, hogy működni fog-e, vagy hogy Svennek számít-e. De egyszerűen nem tudtam

elfelejteni, hogy eljött értem Alaskával. Egy igazi bűnöző nyomában voltam, a rendőrség a füle botját sem mozdította, egyáltalán nem volt szabad biciklire ülnie, és korábban veszekedtünk is. Mégis eljött.

Oldalra néztem. Apa egyenes háttal ült mellettem. Ha nem tudtam volna, meg nem mondtam volna, hogy melyik vállába lőttek bele. Nem szóltam semmit, csak elővettem a telefonomat, és megkerestem *Benjamin* számát. Örültem volna, ha egy egyedül végrehajtható tervet sikerül kieszelnem, de nem ez volt a helyzet. A két hete rajtam röhögő 7. B. minden tagjának segítenie kellett.

Soha egyetlen szót sem szóltam idáig Benjaminhoz, és három perccel azelőttig nem is terveztem ilyesmit. De mindenki szerint vicces, ráadásul Sven haverja. Ha azt akartam, hogy az egész osztály benne legyen, akkor először őt kellett megnyernem a tervemnek.

Hi, pötyögtem. Az ujjaim haboztak. Biztos meg fog lepődni, hogy egyáltalán megszólítom. Kérdezhetek valamit?

Várákozva bámultam a képernyőt. Benjamin azonnal elérhető lett.

Szia Barker!

Az ezüst tőr. Az egész osztály tele van ezekkel a taplókkal. A legszívesebben a földhöz vágtam volna a telefonomat, de aztán meggondoltam magam. Ha

ugyanis bejön a tervem, akkor még elég sokszor fog-
nak Barkernek hívni. És hát pont ez az: mindannyian
ugató marslakók vagyunk. Egytől egyig.

Benjamin gépelni kezdett:

LOL bocsi :) És amúgy igaz??

Hogy egy parkban születnél?

Az ajkamba haraptam.

Nem, otthon

Csak anyámék nem
akartak Ágynak nevezni

Egy ideig semmi. Aztán ez jött:

Hahaha

Haha

Az én szüleimnek se tetszett a Kórház

Na... mi a helyzet?

Akartam valamit kérdezni

Svenről van szó

Mondd

Van egy ötletem de egyedül
nem tudom megcsinálni

SVEN

Quinoasalátát ettünk süttőkkel. Alaska meg marhasültet.

Anya kizárólag ezért ment el a henteshez. És amíg oda volt, én kifésültem az eb bundáját.

Nálunk szigorúan tilos étkezések alatt telefonozni, de apám kivételesen valami nagyon fontos e-mailre várt, és amikor megjött, én is gyorsan ránéztem a mobilomra.

Jött valami a 7. B. whatsappjára.

Ami ugyan már nem az én osztályom volt, de Ziva még nem törölt ki a csoportból. És bár többször keringt az ujjam a *Csoport elhagyása* gomb felett, mindig azt éreztem, azt a gombot megnyomni rosszabb, mint elmenni a suliból.

Megnéztem az üzenetet. Egy videó volt, alatta nagy betűkkel:

*A 7. B AZ ISKOLA LEGKÜLABB OSZTÁLYA!
Hétfőn megismerhettétek Svont, most pedig bemutatjuk
nektek Parkert. Ezt nézd meg, és küldd tovább!!!*

A videóra kattintottam, és félrenyeltem a süttőtököt.

Parker ült egy kamera előtt. Az ölében bársonyosan puha, hófehér kiskutyája. A háttérben karácsonyfa. És megszólalt a *Jingle Bells*.

Parker és a kiskutyája ugatni kezdett, mint az eszelősök. A dal felében túl gyorsak voltak, és néha olyan hangokat ugattak, amik nincsenek is benne. De ha valaki megkérdezné, hogy néz ki egy örülten boldog kiskutyája, ezt a videót mutatnám meg neki.

A múlt héten meg sem nyitottam volna ezt a videót. No way, hogy végignézzem, milyen boldogan énekel ez a használt dög az előző gazdájával.

De azóta Alaska tényleg az *én* kutyám lett. Az, aki megérzi, hogy rohamom lesz. És bármilyen béna is – egyszerűen elolvadtam a kis szörnyeteg látványától.

Úristen, Alaska így nézett ki kölyökkorában! Ez a superteamem másik fele: bolyhos fehér gombolyag tömpe orral.

Maximumra állítottam a telefonom hangját.

– De hát eszünk! – szólalt meg anya felháborodottan.

De aztán meglátta Alaskát mint fehér vattapamacsot a képernyőn. A felnőtt verzió is odaoldalgott az asztalhoz, kíváncsiskodva, és még mindig a marhasültön csámcsogva. Orrával megbökte a telefonomat, és izgatottan ugatni kezdett.

Még egyszer elindítottam a videót, és közben a mellettem figyelő nagy segítőkutyáról a képernyőn szereplő kiskutyára néztem, és vissza.

És egy kicsit néha Parkerra is.

Akit addig csak a símaszkos lányként ismertem, karikákkal a szeme alatt, reszkető kezekkel. De a videón piros, rénszarvasos pulcsi volt rajta, és az arca fénylett. Pont, mint amikor meglátott minket délután Alaskával.

– Ez Parker! – kiáltott fel anya meglepetten a vállam fölött. – És az... Alaska?

Szóltanul néztem végig a filmet. És aztán kezdtem előlről, újra és újra.

A második videó akkor jött meg, amikor a tévé előtt ültem.

MÉG MINDIG A 7. B A SULI LEGKÜLABB OSZTÁLYA. Benjamin pont annyira zizi, mint Sven és Parker. Ezt nézd meg, és küldd tovább!!!

Napsütötte mező százsorszéppel. Benjamin feleakkora, mint most, és rózsaszín hercegnőruha van rajta. Körben ülő plüssállatai körül táncikál. Mindegyik plüssállat előtt egy csésze tea és egy szelet torta.

– Nézd, anya! – mondja Benjamin a kamerába. – Tereza már meg is itta a teáját! Lassan átadhatnánk az ajándékokat, de most énekeljünk egyet Krokónak...

A roham miatt még mindig nehéz volt a fejem, és merevek az izmaim, de ezen hangosan röhögtem.

A harmadik film negyedóra múlva érkezett. Claire a számítógépén játszik, és olyan keményen káromkodik, hogy kapkodva halkítottam le a telefonom. Három perccel később: Ziva áll a tükör előtt. Hatalmas pattanás van a homlokán, és hisztérikusan azt visítja, hogy nem megy suliba.

Ötödiknek Sol jött, tetőtől talpig narancssárgában, a nemzeti válogatott színében. Nyűszítve sír a tévé előtt. Valaki a háttérben nem bírja abbahagyni a röhögést.

– Figyu – mondja a hang. – El kell fogadnod. Egyszerűen bűnrosszak!

Mire Sol még hangosabban kezd zokogni.

Minden filmhez oda volt írva az én nevem is, mintha még mindig a 7. B-be járnék. Mintha még mindig oda tartoznék.

Elolvastam az összes kommentet, de én még nem szólaltam meg.

Közben, ha épp nem voltak új hírek, újra és újra lejátszottam Parker videóját. Lenémítva. Néztem símaszk nélküli arcát, szemét, orrát, száját.

Délután majdnem elkaptuk a támadót. De amikor Alaska nyűszíteni kezdett, Parker egy pillanatig sem habozott. Futni hagyta azt a fickót a lángnyelves cipőjével együtt. És ott maradt velem.

Ha a símaszkos lány kutya lett volna, tíz szelet marhasültet kapott volna tőlem.

PARKER

A videók egyre sűrűbben érkeztek. Nem gondoltam volna, hogy az osztályom ennyire buggyant. A földön ültem a nappaliban, a konnektor mellett, mert a telefonom folyton le akart merülni. Minden videó után kommenteltünk, csak most nem olyanokat, hogy hú, de csodálatos, meg gyönyörű meg ügyes meg okos vagy. Aznap este az egész 7. B a Marson tombolt.

Az egész osztályból egyedül Sven nem reagált. Lehet, hogy szerinte ez a világ legbénább akciója? Vagy egyáltalán nem érdekli, mit csinálunk?

– Minden oké ott a földön? – kérdezte anya.

– Persze.

Néztem a szüleimre, és hetek óta először nem éreztem, hogy darabokra hullok.

– Minden oké ott a kanapén? – kérdeztem.

Egyszerre bólíntottak. Nem volt bekapcsolva a tévé, de mégis ott ültek. Bort ittak, és azt mondták, akkor feküdhettek le, amikor csak akarunk. Már ha nem játszunk katonásdit és nem masírozgatunk. Ez a fajta kiképzés ugyanis mától nem része a nevelésnek. Letettem a telefonom, és elmentem még egy kis chipsért.

Az öcséim már vagy egy órája kuksoltak a konyhasztal alatt. Suttogva tanácskoztak.

– ...és a kertben elásni – hallottam Finnt.

– A fürdőszoba az új hadiszállás – suttogta Dex.

– És akkor a vécépapír-gurigák lesznek a bombák! – szólalt meg Joey izgatottan.

Úgy tűnt, hogy óriási összeesküvés zajlik a konyhában. Fogtam a chipseszacskót, és a lábammal becsúsztattam az asztal alá. Úgy tettem, mintha semmit se hallottam volna, és visszamentem a nappaliba.

Amikor délután a rendőrségen voltunk, apa egyre kevésbé hasonlított egy összegyűrt papírgalacsinra. Nagyon határozottan elmagyarázta a nyomozónak, hogy húsz percig követtem a gyanúsítottat. És hogy mivel a telefonjaink legalább húsz percig egymás közelében voltak, azt reméli, hogy megtalálják a tettet.

A detektív végighallgatott minket. Csak akkor vettem levegőt, amikor végre megszólalt:

– A cellainformációkat nem kérhetjük ki csak úgy – mondta. – Ehhez először engedélyt kell kérnünk a bíróságtól. De az ügy komolyságát figyelembe véve... fegyveres támadás, súlyos testi sértés... – Bólintott. – Meg fogjuk kapni azt az engedélyt. És tökéletesen igaza van. A cellainformációk alapján be fogjuk tudni azonosítani, hogy melyik telefon tartózkodott az ön lánya telefonjának a közelében.

– És ha megvan a telefon – kérdeztem –, akkor meg fogják találni a támadót? És le fogják tartóztatni? És összehasonlítják a DNS-ét a símaszkon talált DNS-sel? És akkor rács mögé kerül?

– Lassan a testtel – mondta a detektív –, először is lesz egy bírósági tárgyalás. A gyanúsított kap egy ügyvédet, és ha bűnös, a bíróság kiszabja a büntetést.

– És *aztán* rács mögé kerül az a rohadék!

A nyomozó elvigyorodott, majd bólintott.

– Igen, ez a terv.

SVEN

Szombat reggel volt, és már vagy negyedórája tépelődtem. Na jó, egy egész éjszakát követően.

Megtegyem? Ne tegyem?

Körülbelül úgy éreztem magam, mint amilyenek Alaska tűnt kiskutya korában. Újnak. Furcsának. Mint aki azt se tudja, hány lába van.

Mint aki karácsonyi dalokat akar énekelni.

Végül megtettem. Felhívtam Parkert.

– Szia! – szólt bele a símaszkos lány a telefonba.

– Én vagyok – mondtam.

Nem mondott semmit.

– Vagyis Sven vagyok.

– Ja, tudom! És még mindig vizes a hátad?

– Mi? A hátam?

A beszélgetésünk eddig nem pont úgy alakult, ahogy terveztem. A legszívesebben rögtön letettem volna.

– Tudod, tegnap, amikor... – Megállt. – Á, hagyjuk, mindegy!

Hallottam a hangján, hogy neki is elég furá ez a helyzet. Tisztára hülye vagyok, miért nem írtam neki inkább? Az ember a nagyanyját szokta felhívni.

De ha letettem volna, akkor Parker végképp nem értett volna semmit.

– A videók... – köszörültem meg a torkom. – Tudom, hogy a te ötleted volt. Űristen, Benjaminé tényleg nagyon vicces.

Felnevetett.

– Az a rózsaszín ruha! És az a gyönyörű torta!

– Ja, ja – mondtam.

Mellettem Alaska feküdt a kanapén. A lába kinyújtva, a feje az ölemben.

– És? – kérdezte Parker. – Visszajössz a suliba?

Az volt a hangjában, hogy reméli, igen.

A fejem hirtelen zúgni kezdett. De Alaska csak feküdt tovább, vagyis nem lesz rohamom.

De ez is normális. Csak a szokásos rövidzárlat.

– A videók iszonyú viccesek – mondtam. – De Benjamin leveheti a hercegnőruhát. Te abba tudod hagyni az ugatást. Én viszont a Marson *lakom*, emlékszel?

– De most már Alaska is ott lakik! És tudja, mikor lesz rohamod. Figyelmeztet, mielőtt baj lenne, nem?

– Igen, amikor írom a leckémet. Vagy amikor megyek az utcán. De most a suliról beszélek. Ott nincs velem.

Parker hallgatott egy darabig.

– Hát akkor miért nem viszed magaddal? – kérdezte. – Mármint a suliba.

A fejemben már-már elviselhetetlen lett a zúgás.

Megint ránéztem Alaskára. Csukva volt a szeme, és az első mancsát felhúzta az orráig, mintha örülne valaminek.

– Sven! – kiáltott fel Parker a vonal túlsó végén. A hangja már nem olyan volt, mint a símaszkos lányé. A símaszkos lánynak sosem volt tele a hangja buborékokkal. – Hát ez az! Alaskának veled kell lennie az iskolában! Mármint egész nap. És akkor mindig figyelmeztethet.

– Ezt úgysem engedik meg! – mondtam. – Hogy néz az ki, egy kutya az osztályban? És vándorol velem teremről teremre?

– De hát ő segítőkutya. Bemehet a boltokba, az éttermekbe és a reptérre is, nem? A suliban rajta lenne a hám, persze. Hiszen csak dolgozna, akárcsak a tanárok. A tanárok is bemehetnek minden terembe, nem? A tanárok is járhatnak a folyosón, nem?

Nem szólaltam meg.

Nem volt kedvem átgondolni sem. Eleget csalódtam. Még egy gyógyszer, ami nem működik. Még egy műtét, amit el sem kezdenek. Még egy EEG, ami nem ad eredményt.

– Vagy ezek szerint már kérdeztétek? – Parker hangjában aggodalom hallatszott. – Mondta az igazgató, hogy Alaska nem mehet veled?

– Nem, nem erről van szó...

Amíg nem tudtuk, hogy az eb jelzi a rohamaimat, nem volt rá szükségem a suliban. Otthon nyomkodta a pánikgombot, a suliban viszont körülvett a sok idióta, aki rögtön kész volt mentőt hívni, amint lehuppantok a földre.

Parkernek azonban igaza volt. Ez egy másik helyzet.

Alaska szerepe nem merült ki a gomb nyomogatásában. Hiszen még azelőtt figyelmeztet, mielőtt összesnék! És ezt akár a suliban is megteheti...

– Megígérem, hogy nem fogom elvonni a figyelmét – mondta Parker levegő után kapkodva. – Rádásul tegnap úgy jelezte a rohamodat, hogy én is ott voltam – szóval ezt is tudja! És akkor éjjel, a mezőn téged választott. Tudja, hogy ő a *te* kutyád. És képzelj el, milyen lenne ha...

Egy darabig nem szólt.

– Milyen lenne, ha... – mondta szinte suttogva – ...ha Alaska ezentúl mindig elkísérne a suliba. Mindennap ott feküdne az asztal alatt. Az osztályban. Ha mindig ott lenne veled.

Egyszer csak már nem volt mit átgondolni. Mindent láttam magam előtt.

Jön mellettem az eb a folyosón, fehér hátán a sárga hámmal. Elnyúlva fekszik a pad alatt, miközben én dolgozatot írok meg francia bagettet veszek meg a rómaiakról tanulok.

Aztán egyszer csak a combomhoz nyomja az orrát, és nyugtalanul nyüszíteni kezd. Én pedig tudni fogom, mit kell tennem. Lefekszem valahol. Egy olyan helyen, ahol senki sem videózik. Ahol nincsenek birkák, akik szájtátva bámulják Sven cirkuszi mutatványát, vagy idioták, akik rögtön kihívják a mentőket.

Csak akad egy olyan hely abban a hatalmas hodályban, ahol egyedül lehetek az ebbel. Na jó, és talán – ha épp nem akad más dolga – Parkerrel.

PARKER

Hétfő reggel volt. Sütött a nap. Némelyik lámpa zöld volt, némelyik piros. Amikor befordultam az utolsó, hosszú utcába, integettünk egymásnak a kutyás emberrel. Még sosem beszéltünk, de ez nem számított. Ő most már az iskolába vezető úthoz tartozott. Én meg az ő reggeli sétájához.

Leraktam a bringámat a tárolóban, de még nem mentem be. Bedugtam a kezem az égszínkék dzsekim zsebébe, és vártam.

Tényleg bármelyik pillanatban történhet valami rossz. Mindenhol vannak bűnözők, és ha börtönbe kerülnek is, mindig lesznek újak. Még mindig nem értem, hogy tudnak az emberek pánikgomb nélkül élni.

De tegnap éjjel az jutott eszembe: hát jó, sose tudni, mi van a pakliban – lelőhetnek, rád jöhet egy roham, vagy teljesen hülyének néznek, mert a legelső órán ugattál. De lehet, hogy a pakliban az van, hogy az ember újra megtalálja Alaskát.

Megismeri Svent.

Rájön, hogy több ember él a Marson, mint gondolná.

Végre megláttam őket. Sven és Alaska közeledett.

Alaskán rajta volt a sárga hámja, Sven szőke haja csillogott a napfényben. Svenre bárhol és bármikor rájöhet egy roham, de ez már nem fogja meglepetésként érni, mert Alaska időben figyelmeztetni fogja. Többé nem fog váratlanul összeesni, nem fogja összetörni magát, nem lesz többé agyrázkódása.

Vasárnap elmentek az igazgató lakására. Sven, a szülei és Alaska. Elmagyarázták, hogy Alaska nem akármilyen kutya. Előtte próbáltunk minél több érvet összegyűjteni. Például hogy Alaska ugyan lélegzik és csóválja a farkát, de úgy kell rá gondolni, mint egy kerekesszékre. Ha egy diák nem tud járni, akkor használhatja a kerekesszékét az iskolán belül. Viszont akkor Svennel is ott lehet Alaska, nem igaz?

De ezekre nem volt szükség. Az igazgató rögtön beleegyezett.

Bármelyik pillanatban történhet valami. Például akkor, amikor az ember elkezd egy új iskolát. És a huszonnyolc fős osztályban megismeri a világ legaranyosabb kutyáját.

Az még meg van engedve, hogy az iskola előtt Alaska a farkát csóválva üdvözljön, de onnantól kezdve nem figyelünk egymásra. Délután elmegyünk az erdőbe. Levesszük róla a hámot, és szabad lesz. De mivel hétfő reggel volt, egyenruhát viselt: dolgozott.

Sven és én egymásra néztünk. Ő kisimított egy fűrtöt a homlokából, én megint zsebre dugtam a ke-

zem. A földön minden lámpa pirosra váltott. És aztán zöldre.

– Ööö – szólalt meg –, beszélünk mi már egyáltalán a suliban? Fényes nappal? Sisak vagy símaszk nélkül?

Elgondolkodtam. Aztán bólintottam.

– A legelső nap, a folyosón. Amikor elmentél mellettem, és a *Jingle Bellst* dúdoltad.

– Ja, tényleg. – Egy pillanatig a földet nézte, aztán engem. – Nem hiányzik a símaszk?

– Nem. És neked a sisakod?

Egyszerre tört ki belőlünk a nevetés. Aztán bementünk. Mindhárman. Alaska kettőnk között. Azt éreztem, hogy most bármit meg mernék tenni, és biztos voltam benne, hogy ezzel Sven is így van. Beléptünk a fekete-fehér aulába, mire az óriások abbahagyták az üvöltést.

– Nézd! – suttogtam. – Ismernek minket. Az egész iskola tudja, kik vagyunk.

Sven elvigyorodott.

– És most? Megmentjük a világot?

– Most franciaóránk van – mondtam. – De ki tudja.

Talán majd utána.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „BOD PÉTER”
SFÂNTU GHEORGHE
Tel: 351 608, 315 577
SEPSISZENTGYÖRGY
BOD PÉTER MEGVELKÖNYVTÁR

VÉSZKIJÁRAT-KÖNYVEK

A Tilos az Á Könyvek kemény témákról, láthatatlan problémákról szóló regényei. Keresd a jelet!

A problémád olyan, mint egy szoba, ahová be vagy zárva. De van kijárat, csak tudnod kell, hol keresd.

A vészkiárat sokszor ott van egy karnyújtásnyira. Vészkiárat lehet egy felnőtt, egy barát, egy testvér, de akár egy könyv is. Vészkiárat mindig, mindenhol van, keresd meg!

Hetedik. Az első év a gimnáziumban. Új emberek, új osztály, tiszta lappal lehet indulni. Két ember mégsem várja az első napot: Sven és Parker. Mindketten szoronganak, és nem véletlenül...

Sven tudja, hogy az epilepsziája miatt ő lesz a furcsa gyerek, ezért rögtön támad és gúnyolódik.

Parker világba vetett bizalma egy betöréses rablás után romokban hever. Ráadásul nemrég meg kellett válnia Alaskától, mindennél jobban szeretett hófehér kutyájától, aki vigaszt és biztonságot jelentett a bajban. Azonban egy nap felfedezi őt az iskola előtt. Követni kezdi, és az éjszakáit hamarosan Alaskával tölti. Míg a kutyát simogatja, titkokat hallgat a kutya új gazdájától. Lassan eljut oda, hogy segítsen és segítséget tudjon kérni.

Egyszerre fordulatos és érzelmes regény Anna Woltztól a tőle megszokott magával ragadó stílusban.

2990 Ft

